

MAANDAG 14 SEPTEMBER 2009

VOORZITTER: DE HEER JERZY BUZEK

Voorzitter

(De vergadering wordt om 17.00 uur geopend)

1. Hervatting van de zitting

De Voorzitter. – Ik verklaar de zitting van het Europees Parlement, die op donderdag 16 juli 2009 werd onderbroken, te zijn hervat.

2. Verklaringen van het voorzitterschap

De Voorzitter. – Twee weken geleden nog heb ik de plechtigheden in Westerplatte bijgewoond ter herdenking aan het feit dat de Tweede Wereldoorlog zeventig jaar geleden begon. Die oorlog zaaide in Europa dood en verderf, kostte miljoenen mensen het leven en hield ons continent bijna een halve eeuw verdeeld. We mogen deze oorlog nooit vergeten; geweld kan in ons Europa opnieuw de kop opsteken.

***

Ik wil u wijzen op een andere gewelddadigheid die afgelopen zomer plaatsvond. Twee leden van de Spaanse Guardia Civil zijn bij de uitoefening van hun functie om het leven gebracht door de ETA.

Helaas moet ik u melden dat de heer Ernest Glinne, voormalig lid van dit Parlement voor België, op 10 augustus op 78-jarige leeftijd is overleden. De heer Glinne was van 1968 tot 1994 lid van het Europees Parlement. Daarnaast was hij van 1979 tot 1984 voorzitter van de socialistische fractie.

Ook moet ik u helaas melden dat Sir Christopher Prout, voormalig Brits lid van dit Parlement, op 12 juli op 67-jarige leeftijd is overleden. Sir Christopher Prout, die de titel Lord Kingsland verwierf, was tussen 1979 en 1994 lid van het Europees Parlement. Daarnaast was hij tussen 1987 en 1994 voorzitter van de Europese Democraten.

Voordat wij overgaan tot het debat wil ik u vragen om tezamen de nagedachtenis te eren van diegenen die het leven hebben gelaten bij de verdediging van Europa en diegenen die tijdens hun leven Europa hebben gediend en het hebben gemaakt tot wat het nu is.

(Het Parlement neemt staande een minuut stilte in acht)

3. Samenstelling Parlement: zie notulen

4. Samenstelling fracties: zie notulen

5. Samenstelling commissies: zie notulen

6. Verzoek om opheffing van de immuniteit: zie notulen

7. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

8. Rectificatie (artikel 216 van het Reglement): zie notulen

9. Ingekomen stukken: zie notulen

10. Mondelinge vragen (indiening): zie notulen

11. Kredietoverschrijvingen: zie notulen

12. Verzoekschriften: zie notulen

13. Van de Raad ontvangen verdragsteksten: zie notulen

14. Uitvoeringsmaatregelen (artikel 88 van het Reglement): zie notulen

15. Regeling van de werkzaamheden

De Voorzitter. – De definitieve ontwerpagenda die op donderdag 10 september 2009 door de Conferentie van voorzitters is opgesteld overeenkomstig artikel 137 van het Reglement, is rondgedeeld.

Maandag en dinsdag

Geen wijzigingen.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik zal het heel kort houden.

Het gaat om een beroep op het Reglement betreffende de Conferentie van voorzitters, die, zoals u al aangaf mijnheer de Voorzitter, de agenda vaststelt.

Volgens ons Reglement bestaat de Conferentie van voorzitters uiteraard uit uzelf en verder uit de fractievoorzitters en een vertegenwoordiger van de niet-ingeschrevenen.

Op dit moment is deze vertegenwoordiger nog niet aangewezen. Een aantal niet-ingeschreven afgevaardigden heeft zich hierover schriftelijk tot u gewend en staat geheel te uwer beschikking voor een onderhoud.

Het zou heel mooi zijn als u, mijnheer de Voorzitter, een vergadering belegt van alle niet-ingeschreven leden, zodat zij overeenkomstig het Reglement hun afgevaardigde in de Conferentie van voorzitters kunnen kiezen, zodat deze voltallig haar besluiten kan nemen.

De Voorzitter. – Dank u voor uw opmerking, Ik zal tijdens deze zitting contact met u en andere Parlementsleden opnemen om de nodige afspraken te maken.

Woensdag

Er is voor woensdag een ontwerpresolutie ingediend door de Verts/ALE-Fractie.

Daniel Cohn-Bendit, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Dames en heren, de Conferentie van voorzitters heeft in een stemming besloten om de verkiezing – de benoeming – van de voorzitter van de Commissie voor woensdag op de agenda te zetten.

Wij zullen dinsdagmiddag debatteren over de voorstellen van de voorzitter van de Commissie. Ons voorstel is de stemming over zijn benoeming uit te stellen om de eenvoudige reden dat over 22 dagen het referendum in Ierland zal plaatsvinden. Dit referendum is van doorslaggevend belang voor het al dan niet aanvaarden van het Verdrag van Lissabon. Volgens een vandaag gepubliceerde peiling gaat 62 procent van de Ieren ja zeggen.

Ik vind dat we de Ierse stemming moeten respecteren, of we nu voor of tegen het Verdrag van Lissabon zijn, maar een voorzitter onder het Verdrag van Nice benoemen, terwijl wij, of in ieder geval degenen die vóór het Verdrag van Lissabon zijn, de mogelijkheid hebben een Commissie en voorzitter benoemd te krijgen onder het Verdrag van Lissabon, dat vinden wij absurd, even absurd als slechts 21 dagen daarvóór een stemming hierover houden.

In oktober zullen we weten waar we ons aan te houden hebben. De Poolse president heeft plechtig verklaard dat hij het Verdrag van Lissabon zou ondertekenen na het Ierse referendum.

Het Tsjechische Constitutionele Hof heeft plechtig verklaard dat het vaart zou zetten achter zijn besluit over de twee klachten tegen het Verdrag van Lissabon, omdat het de laatste keer unaniem heeft gesteld dat het Verdrag van Lissabon grondwettelijk is.

Zodra het Verdrag geratificeerd is in Polen en Ierland, heeft de Tsjechische president dus geen enkele mogelijkheid meer om nee te zeggen.

Ik ga zo afronden, maar dit is heel belangrijk, mijnheer de Voorzitter. De identiteit van het Parlement is in het geding in deze kwestie, en als we niet even de tijd nemen om na te denken, zullen we onze rol als Parlementsleden niet hebben vervuld. Dat is een serieuze zaak. Het gaat niet om een ja of nee tegen mijnheer Barroso, ik verzoek u slechts om pas na de Ieren te stemmen, de stemming vandaag uit te stellen en zo nodig pas komende maand te stemmen.

Martin Schulz, *namens de S&D-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de heer Cohn-Bendit heeft een voorstel overgenomen dat mijn fractie vorige week had gedaan tijdens de vergadering van de Conferentie van voorzitters. We hadden dit voorstel gedaan omdat we van mening zijn dat deze verwarring niet is ontstaan door het referendum in Ierland, of door de besluiten van het Constitutionele Hof in Praag, maar door de warrige ideeën van de Raad. Het is glashelder dat een rechtsgemeenschap – en de Europese Unie beschouwt zich als een rechtsgemeenschap – zich aan het geldende recht dient te houden. Het geldende recht is het Verdrag van Nice. Daarom bestaat er geen alternatief, we moeten uitgaan van het Verdrag van Nice, voor de benoeming van de commissarissen, maar ook voor de benoeming van de voorzitter.

De Raad wil de voorzitter kiezen op basis van het Verdrag van Nice, en vervolgens doen wat de heer Cohn-Bendit heeft gesuggereerd, en wel voor de benoeming van de commissarissen het Verdrag van Lissabon toepassen. Dat zou betekenen dat de voorzitter van de Commissie op een andere rechtsgrondslag benoemd is dan zijn commissarissen. De voorzitter van de Commissie betreurt dat zelf trouwens ten zeerste. Daarom loopt hij nu al overal rond en heeft het over de Lissabon-meerderheid, die hij nodig heeft, maar niet zal krijgen.

Dat alleen al toont aan dat de verwarring die de Raad veroorzaakt heeft, geen goede zaak is voor de EU, en zeker ook niet voor de voorzitter van de Commissie zelf. Daarom waren wij van mening dat de stemming zou moeten worden uitgesteld tot de Raad weet wat hij wil, en daarom steunen wij dit.....

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Wij zijn van mening dat dit uitstel nodig is, maar om redenen die niet helemaal overeenstemmen met degene die de heer Cohn-Bendit heeft aangedragen. Wij steunen dit voorstel om de door ons genoemde redenen.

De Voorzitter. – Nu mag een lid het woord voeren tegen de ontwerp-resolutie. De heer Daul wil het woord voeren. Het woord is aan u, mijnheer Daul.

Joseph Daul, *namens de PPE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, u kent me, ik houd me altijd aan mijn spreektijd.

Ten eerste begrijp ik de heer Cohn-Bendit niet: hij had al om uitstel van de verkiezingen voor het Europees Parlement moeten vragen, om het Verdrag van Lissabon vóór te laten gaan.

Aangezien we op dit moment te maken hebben met het Verdrag van Nice hier in het Europees Parlement, willen wij dat dit Verdrag van toepassing is totdat het Verdrag van Lissabon in werking treedt. Voordat we opnieuw over de heer Barroso kunnen stemmen, verlang ik ook dat wij ons tot het eind aan de regels houden. Het Parlement moet startklaar zijn voor Lissabon en als het eenmaal zover is, zullen we over Barroso-Lissabon kunnen stemmen, mijnheer Cohn-Bendit. Doen we het anders, dan zij we niet consistent bezig. Dat wilde ik u zeggen.

Opdat er een Commissie komt, en dat ga ik morgen vragen, wil ik dat wij na het referendum van 2 oktober een Commissie installeren op basis van het bestaande Verdrag, het Verdrag van Nice dus. Wij zullen het over Lissabon gaan hebben als het moment daar is, wanneer mijnheer Cohn-Bendit de heer Klaus zal hebben overgehaald te tekenen – en aangezien hij hiertoe bereid is, gaat hij het ook heel snel doen. Wij zullen het Parlement onder Lissabon plaatsen, daarna zullen wij onze voorzitter van de Commissie onder Lissabon kiezen. Want als we consistent willen zijn, moeten we dat ook over de hele lijn zijn. Wij hebben nu een Commissie nodig die tijdens de crisis functioneert, wij hebben een Commissie nodig die voor Kopenhagen functioneert. U weet dat het nog een behoorlijke tijd duurt voordat alle commissarissen en de Commissie startklaar zijn.

Daarom verzoeken wij om woensdag over de voorzitter van de Commissie te stemmen, omdat ook mijn fractie verantwoordelijk is.

(Applaus)

(Het Parlement verwerpt de ontwerp-resolutie)

Donderdag

Geen wijzigingen.

*

* *

(Het Parlement stelt de agenda vast)

VOORZITTER: DE HEER GIANNI PITTELLA

Ondervoorzitter

16. Stemmingen

16.1. Samenstelling van de interparlementaire delegaties (stemming)

16.2. Goedkeuring van de benoeming van de heer Algirdas Šemeta als lid van de Commissie (B7-0037/2009)

16.3. Goedkeuring van de benoeming van de heer Pawel Samecki als lid van de Commissie (B7-0035/2009)

16.4. Goedkeuring van de benoeming van de heer Karel De Gucht als lid van de Commissie (B7-0036/2009)

17. Stemverklaringen

Schriftelijke stemverklaringen

- Goedkeuring van de benoeming van de heer Algirdas Šemeta als lid van de Commissie (B7-0037/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb vóór de resolutie van het Europees Parlement houdende benoeming van de heer Algirdas Šemeta als lid van de Europese Commissie gestemd. Ik zet echter wel enige vraagtekens bij de juridische aspecten van dit besluit. Op grond van artikel 215, derde alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, waarin de regels in geval van ontslag van een commissaris zijn neergelegd, is het immers de Raad die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de vervangend commissaris benoemt. Het Europees Parlement heeft naar mijn mening geen enkele bevoegdheid in dit specifieke geval, en zijn Reglement, dat in bijlage XVII – paragraaf 2, tweede alinea – voorziet in een geheime stemming, druist in tegen het Verdrag. Dit artikel van het Reglement is zonder meer bindend voor het Europees Parlement, maar niet voor de regulier aangewezen commissaris. Artikel 214, lid 2, van het EG-Verdrag, dat vreemd genoeg wordt genoemd als rechtsgrondslag voor de resolutie, heeft geen betrekking op de benoeming van een commissaris in geval van ontslag, maar op de stemming ter goedkeuring van de gehele Commissie, als college. Vreemd is eveneens dat deze resolutie tevens berust op artikel 106, lid 4 van het Reglement, dat betrekking heeft op de verkiezing van de Commissie als geheel en niet op de vervanging van één commissaris.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor de heer Šemeta gestemd, die ik wil gelukwensen met de hem toegekende benoeming, en ik wens hem alle succes. Desondanks zie ik mij gedwongen nogmaals mijn bezorgdheid te uiten, zoals ik reeds eerder in de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling heb gedaan, over de door hem geopperde suggestie dat het benodigde geld voor de financiering van het Europees economisch herstelplan deels moeten worden verkregen door een reductie van de middelen die bestemd zijn voor directe steun aan de agrarische sector. Ik hoop dat het hier slechts een eenvoudig misverstand betreft, en dat een dergelijke maatregel, die onmogelijk te aanvaarden is, niet zal worden ingevoerd.

- Goedkeuring van de benoeming van de heer Paweł Samecki als lid van de Commissie (B7-0035/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb vóór de resolutie van het Europees Parlement houdende benoeming van de heer Paweł Samecki als lid van de Europese Commissie gestemd. Ik zet echter wel enige vraagtekens bij de juridische aspecten van dit besluit. Op grond van artikel 215, derde alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, waarin de regels in geval van ontslag van een commissaris zijn neergelegd, is het immers de Raad die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de vervangend commissaris benoemt. Het Europees Parlement heeft naar mijn mening geen enkele bevoegdheid in dit specifieke geval, en zijn Reglement, dat in bijlage XVII – paragraaf 2, tweede alinea – voorziet in een geheime stemming, druist in tegen het Verdrag. Dit artikel van het Reglement is zonder meer bindend voor het Europees Parlement, maar niet voor de regulier aangewezen commissaris. Artikel 214, lid 2, van het EG-Verdrag, dat vreemd genoeg wordt genoemd als rechtsgrondslag voor de resolutie, heeft geen betrekking op de benoeming van een commissaris in geval van ontslag, maar op de stemming ter goedkeuring van de gehele Commissie, als college. Vreemd is eveneens dat deze resolutie tevens berust op artikel 106, lid 4 van het Reglement, dat betrekking heeft op de verkiezing van de Commissie als geheel en niet op de vervanging van één commissaris.

- Goedkeuring van de benoeming van de heer Karel De Gucht als lid van de Commissie (B7-0036/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb vóór de resolutie van het Europees Parlement houdende benoeming van de heer Karel De Gucht als lid van de Europese Commissie gestemd. Ik zet echter wel enige vraagtekens bij de juridische aspecten van dit besluit. Op grond van artikel 215, derde alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, waarin de regels in geval van ontslag van een commissaris zijn neergelegd, is het immers de Raad die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de vervangend commissaris benoemt. Het Europees Parlement heeft naar mijn mening geen enkele bevoegdheid in dit specifieke geval, en zijn Reglement, dat in bijlage XVII – paragraaf 2, tweede alinea – voorziet in een geheime stemming, druist in tegen het Verdrag. Dit artikel van het Reglement is zonder meer bindend voor het Europees Parlement, maar niet voor de regulier aangewezen commissaris. Artikel 214, lid 2, van het EG-Verdrag, dat vreemd genoeg wordt genoemd als rechtsgrondslag voor de resolutie, heeft geen betrekking op de benoeming van een commissaris in geval van ontslag, maar op de stemming ter goedkeuring van de gehele Commissie, als college. Vreemd is eveneens dat deze resolutie tevens berust op artikel 106, lid 4 van het Reglement, dat betrekking heeft op de verkiezing van de Commissie als geheel en niet op de vervanging van één commissaris.

18. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen**19. Opmerkingen van één minuut over kwesties van politiek belang**

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de opmerkingen, die maximaal één minuut mogen duren. Er is een zeer lange lijst met verzoeken. Hieruit blijkt dat Parlementsleden graag willen deelnemen, wat dit Parlement tot eer strekt. Ik kan echter niet iedereen het woord geven, aangezien honderd verzoeken anderhalf uur in beslag zouden nemen, terwijl we maar dertig minuten hebben.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, aangezien ik niet eerder de gelegenheid tot spreken heb gehad in dit Parlement, wil ik graag beginnen in mijn moedertaal. Zoals u weet, is de campagne voor het Lissabon-referendum op dit moment in volle gang in Ierland en wij hopen dat er op 2 oktober een gunstig resultaat zal zijn. Een van de zaken die deze keer een groot verschil maken, zijn de waarborgen die de Europese Unie de Ierse regering heeft gegeven op het gebied van belastingen, abortus en defensie. Het nieuwe onderdeel betreffende sport dat in het Verdrag van Lissabon is opgenomen, iets dat de vorige keer helemaal niet werd genoemd, is ook heel belangrijk.

Mijn hele leven ben ik op verschillende niveaus actief geweest in de sport – als sporter, maar ook als bestuurder. Vanuit die achtergrond denk ik dat de mogelijkheid dat de EU, met de komst van het Verdrag van Lissabon, sporten serieus zal nemen en zowel nationale als internationale sporten zal ondersteunen, Ierse sportliefhebbers zeker aanspreekt. Om die reden, en ook om de andere, meer voor de hand liggende redenen, zoals de positieve invloed van sport op de volksgezondheid en de sociale en fysieke voordelen ervan, is het absoluut noodzakelijk dat na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon aanzienlijke financiële ondersteuning wordt geboden aan...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken.)

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Mijnheer de Voorzitter, ik ben van mening dat er binnen de agrarische sector in Roemenië in termen van structurele problemen bepaalde discrepanties bestaan in vergelijking met andere lidstaten. Ik moet benadrukken dat de Europese Unie de politieke en economische invloed die zij heeft zou moeten gebruiken om meer aandacht te schenken aan het beheer van de voor de landbouw bestemde middelen die zijn toegekend aan lidstaten die later zijn toegetreden.

Naar mijn mening zou dit probleem mede opgelost worden door het met een gepast budget steunen van een duurzame landbouwsector na 2013, omdat hiermee aan boeren een perspectief wordt geboden voor de middellange en lange termijn, evenals voldoende middelen, zodat de Roemeense landbouw weer op één lijn kan komen met de Europese norm en een mogelijkheid geschapen wordt voor een verenigd Europa.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Dames en heren, Hongarije en de Hongaarse minderheden stellen voortdurend de kwestie van de minderheden aan de orde. Door hun toevlucht te nemen tot halve waarheden of soms zelfs leugens, proberen ze de publieke opinie in hun voordeel te beïnvloeden. Wat is de waarheid?

De afgelopen tachtig jaar zijn de nationale minderheden in Hongarije nagenoeg weggevaagd, terwijl Europa zwijgend toekeek. De Slowaakse minderheid werd ook van 300 000 tot 10 000 zielen gereduceerd. De Hongaarse minderheden in omliggende landen, waaronder Slowakije, zijn constant in aantal gebleven.

De laatste twee jaar zijn er zes Roma-burgers in Hongarije vermoord en raakten er tientallen ernstig gewond. Er bestaat angst voor aanslagen op Joden en ondertussen nemen andere vormen van extremisme toe en breiden zij zich uit tot voorbij de Hongaarse grenzen. Deze agressie wordt in Hongarije niet op de juiste wijze aangepakt en moet worden veroordeeld. De Europese instellingen moeten krachtiger optreden tegen deze uitingen van extremisme.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) De staatsgreep in Honduras van 28 juni vormt een aantasting van de vrije politieke wilsvorming en de meest elementaire democratische rechten van het Hondurese volk.

Sindsdien heeft de de facto-regering repressieve maatregelen genomen tegen de volksbeweging die de straat is opgegaan, de media gecensureerd, vrijheden ingeperkt, vervolgingen ingesteld, mensen illegaal gevangengezet en deelnemers aan het georganiseerd verzet tegen de staatsgreep doen verdwijnen en zelfs vermoord.

We hebben dit allemaal met eigen ogen kunnen aanschouwen tijdens het recente bezoek van een delegatie van de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links aan Honduras en aan Nicaragua, waar we een ontmoeting hebben gehad met de legitieme president van Honduras, Manuel Zelaya. In het licht van de toestand daar valt de reactie van de Europese instellingen op zijn minst dubbelzinnig te noemen. Sommigen hebben gewoon gezwegen, wat onaanvaardbaar is, terwijl anderen oproepen hebben gedaan aan de partijen om al het mogelijke te doen teneinde snel tot een politieke oplossing te komen. Daarbij worden zaken over één kam geschoren die juist verschillend zijn, verantwoordelijkheden toegedekt en gedaan alsof er niet aan de ene kant een democratisch gekozen president is en aan de andere kant een onwettige regering die via een coup aan de macht is gekomen en de president gevangen heeft genomen en het land uitgezet.

Het meest elementaire respect voor de democratie vereist van de Europese instellingen een krachtige en energieke veroordeling van de staatsgreep en het nemen van maatregelen die op internationaal niveau de druk op de zittende illegale regering opvoeren en haar isoleren. Ook mogen de Europese instellingen geen steun of erkenning verlenen aan verkiezingen die gehouden zouden worden voordat de democratische rechtsorde in het land is hersteld.

John Bufton (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als nieuw lid van dit Parlement ben ik van mening dat de voorgestelde verplichte elektronische identificatie van schapen, die op 1 januari 2010 wordt ingevoerd, een van de grote problemen is waarvoor boeren in Wales en de rest van het Verenigd Koninkrijk zich geplaatst zien. Feit is dat de te gebruiken afleesapparatuur onnauwkeurig is: ik heb begrepen dat deze apparatuur slechts in 79 procent van de gevallen goed afleest. Dit zal voor boeren overal in het Verenigd Koninkrijk tot flinke problemen leiden.

Ik wil de Commissie aansporen om dit beleid te herzien en het uitsluitend op vrijwillige basis in te voeren. Ik ben bang dat veel boeren zullen worden beboet als gevolg van de onnauwkeurige afleesapparatuur en dat ze zullen worden gekort op hun bedrijfsvoerslag. In het ergste geval zouden zij hun bedrijfsvoerslag zelfs helemaal kunnen verliezen. De concessies die reeds zijn gedaan vormen wel een verbetering, maar volstaan nog niet.

Het verbaast mij hogelijk dat de Commissie elektronische identificatie (EID) wil invoeren terwijl er zoveel mis is met de apparatuur. Het zou verstandig zijn om EID in januari alleen op vrijwillige basis in te voeren. Ik wil de leden van dit Parlement dringend verzoeken om mij te steunen op dit punt, dat cruciaal is voor de agrarische sector in heel Europa.

Krisztina Morvai (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik roep het Parlement op om direct doeltreffende stappen te ondernemen om de kleinschalige en familieboerenbedrijven in nieuwe lidstaten, met name Oost- en Centraal-Europese lidstaten, en in het bijzonder mijn eigen land Hongarije, te redden.

Wat is deze boeren overkomen? Door de aansluiting bij de Europese Unie moesten wij, bij wijze van spreken, 100 procent van onze markten "aanbieden", in ruil voor 25 procent van de subsidies. Dat is niet alleen oneerlijk en onrechtvaardig, maar ook onrechtmatig: een duidelijke schending van het Verdrag van Rome. Deze boeren hebben geworsteld om in deze onrechtvaardige en onrechtmatige omstandigheden te kunnen concurreren, en hebben leningen – torenhoge leningen – moeten aangaan om concurrerend te blijven. Daardoor zijn ze nu failliet en moeten ze hun land verkopen onder omstandigheden die koloniaal te noemen zijn: we moeten onze grond beschikbaar stellen aan landen met een bbp dat tien maal hoger is dan het onze. Ik roep hierbij op tot een onmiddellijke heroverweging van de Overeenkomst van Kopenhagen.

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken.)

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Mijnheer de Voorzitter, ik had net als mijn collega-Parlementsleden graag een probleem uit de agrarische sector aan de orde willen stellen. Onlangs werd mijn aandacht echter in het bijzonder getrokken door een artikel dat in de *Wall Street Journal* is verschenen, en daarom zie ik het als mijn eerbiedwaardige plicht dit artikel voor te leggen aan het Parlement en de door de auteurs geuite verzoeken kenbaar te maken.

De titel van het artikel, die volgens mij volstaat om te begrijpen waar het over gaat, is: *Mr Barroso, Take Down Small Business Walls*. Dit artikel is niets meer dan een verzoek aan de toekomstige Europese Commissie om zich, in de kern van haar werkzaamheden, te richten op het steunen van kleine en middelgrote ondernemingen, die zeer kwetsbaar zijn gedurende een crisis, en geen compromissen te sluiten over de uitvoering van de Small Business Act uit 2008. Het Europees Parlement heeft de plicht er zorg voor te dragen dat deze maatregelen op juiste en efficiënte wijze worden toegepast, aangezien deze noodzakelijk zijn voor de twintig miljoen en meer kleine en middelgrote ondernemingen in de Europese Unie.

Evgeni Kirilov (S&D). – (BG) Mijnheer de Voorzitter, begin augustus voltrok zich een ongelofelijk drama in de Republiek Macedonië dat de publieke opinie in Bulgarije heeft geschokt. Spaska Mitrova, een 23 jaar oude inwonster van Macedonië en moeder van een nog met de borst gevoed kind, werd onder dwang meegenomen naar een politiebureau en vervolgens overgeplaatst naar de beruchte Idrizovo-gevangenis, terwijl haar kind haar werd afgenomen. De politie moest haar van de bovenste verdieping van het gebouw tot de begane grond bij haar haren meesleuren omdat ze niet gescheiden wilde worden van haar kind. Haar werd drie maanden gevangenisstraf opgelegd omdat ze niet in staat was haar ex-man een bed in de slaapkamer van hun kind te verschaffen. U kunt zich voorstellen wat voor gevolgen dit had. Eerder dit jaar had mevrouw Mitrova de Bulgaarse nationaliteit gekregen. Dit lijkt de belangrijkste reden voor haar onmenselijke behandeling, en haar geval staat niet op zich. Ongeveer twee jaar geleden vroeg ik de huidige minister van Buitenlandse Zaken van Macedonië: "Waarom wordt er zoveel haat getoond jegens Macedoniërs die de Bulgaarse nationaliteit hebben aangenomen?", waarop hij antwoordde: "Zij zijn sporen van het verleden". Aangezien de pogingen die zijn ondernomen door de Bulgaarse president en regering geen enkel resultaat hebben opgeleverd, verzoek ik commissaris Olli Rehn om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van deze schaamteloze, onrechtvaardige zaak in een land dat wil starten met toetredingsonderhandelingen.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Italië wil zonder overleg een gasterminal op het vasteland bouwen, aan de grens met Slovenië. De Europese Unie is echter opgericht op basis van wederzijds vertrouwen en goed nabuurschap. De toelevering van energiebronnen die het milieu schaden vergt bijzondere milieubescherming, maar ook, in essentie, primaire eerlijkheid.

Door te proberen om voor Slovenië de schadelijke effecten van zijn handelwijze op het grensoverschrijdende milieu te verbergen, schaadt Italië alle betrokkenen, zichzelf inbegrepen, maar bovenal alle mensen die in de buurt wonen van de omstreden installatie. Het Sloveense publiek en de Sloveense regering zijn sterk gekant tegen deze terminal.

Liegen ten overstaan van de camera's is wellicht de heer Berlusconi's methode om politiek te overleven in Italië. Dergelijk gedrag kan en mag echter niet als moedwillige praktijk in de Europese Unie worden getolereerd. Dat is onaanvaardbaar.

Dit is een flagrante schending van de beginselen van de Europese Unie. Italië manipuleert ten nadele van het menselijk leven en het milieu. Het neemt zijn toevlucht tot grensoverschrijdend bedrog in een poging een vastelandsterminal te bouwen bij Žavlje (Aquilina) in de Golf van Trieste, die al uiterst smal is. Het tast het milieu aan, verwoest het vooruitzicht op gemeenschappelijk leven aan de grens en geeft toekomstige lidstaten een heel slecht voorbeeld.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, het is zeer zorgwekkend wat er nu gebeurt met de voormalige Duitse schoenenfabriek Rhode in Santa Maria da Feira, die nu Sociedade Luso-Alemã de Calçado heet.

Het bedrijf had ooit 3 000 mensen in dienst, maar na de moeilijkheden in Duitsland zijn er banen afgestoten en nu werken er nog maar ongeveer 1 000 mensen. Het zijn vooral vrouwen, die veelal korter werken en geen volledig loon meer ontvangen. Er bestaat de vrees dat na de verkiezingen in Portugal het bedrijf de poorten zal sluiten.

Het is bekend dat in deze gemeente de werkloosheid voortdurend stijgt en nu al vele duizenden werknemers treft, met name in de schoenenindustrie en bij de verwerking van kurk. Daarom doen we een oproep om met spoed speciale maatregelen te treffen teneinde te voorkomen dat de productie en de werkgelegenheid nog verder ernstig aangetast worden in een regio die al zo zwaar getroffen is door werkloosheid.

Nicole Sinclaire (EFD). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik accepteer noch de bevoegdheid van dit Parlement, noch die van enige andere instelling van de Europese Unie om wetten te maken voor het Verenigd Koninkrijk.

Mijn kiezers hebben me hierheen gestuurd om u te laten weten dat zij niet willen dat er elke dag 45 miljoen Britse pond aan belastinggeld wordt gespenseerd in de Europese Unie. Wij willen dat ons geld wordt geïnvesteerd binnen het Verenigd Koninkrijk – in onze scholen, ziekenhuizen en in onze infrastructuur – en willen het niet verspild zien worden aan corruptie zoals dat, blijkens de begrotingscontroles, veertien jaar op rij is gebeurd.

Namens de mensen die mij hebben gekozen wil ik de Commissie enkel de volgende boodschap overbrengen: ga terug naar uw bureaucratie en bereid u voor op de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de corrupte en verdoemde puinhoop die zich de Europese Unie noemt.

Diane Dodds (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de afgelopen tijd heeft dit Parlement zich, geconfronteerd met een wereldwijde terrorische dreiging, eensgezind getoond. In mijn kiesdistrict in Noord-Ierland kennen we het leed dat terrorisme veroorzaakt. Ja, Noord-Ierland heeft de afgelopen jaren inderdaad een transformatie doorgemaakt, maar er zijn nog altijd mensen die bloed willen zien vloeien.

Het laatste van een reeks recente incidenten vormde de bom van 270 kilo die werd geplaatst door dissidente republikeinen en ontdekt in South Armagh. Als deze bom niet was gevonden zou dit zeker meerdere mensen het leven hebben gekost. In Noord-Ierland zijn we de slachtoffers van ons verleden en van het terrorisme niet vergeten, en daarom zou ik het Parlement willen vragen de campagne voor compensatie door Libië te steunen. Dit land heeft de IRA wapens geleverd; deze wapens hebben vele mensen hun leven afgenomen en het leven van vele anderen verwoest. Libië moet hier aansprakelijk voor worden gesteld.

Eduard Kukan (PPE). - (SK) Aan het begin van een nieuwe ambtperiode, moeten wij in gedachten houden dat wij gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor een vreedzame ontwikkeling van het Europese werelddeel, zodanig dat wij een vredig en voorspoedig leven voor onze burgers kunnen waarborgen. Wij moeten onze burgers ook tonen dat wij er voor hen zijn, dat wij er zijn om hen te dienen.

Wij moeten ons voortdurend hiervan bewust zijn, zelfs als er problemen zijn tussen twee leden van onze familie. De Europese manier om geschillen te beslechten is door een behoorlijke, op een redelijke oplossing gerichte partnerschapsdialoog aan te gaan, niet door de andere partij te negeren en kwesties als deze rechtstreeks aan Europese instellingen voor te leggen.

Het voortdurend voeren van een rationele dialoog is ook de manier om extremisten aan weerszijden van de grens steun te onthouden en daarmee de potentieel gevaarlijke activiteiten die zij in de toekomst zouden kunnen ontplooiën in de kiem te smoren of sterk te beperken.

Rovana Plumb (S&D). – (RO) De strijd tegen racisme wordt gevoerd door middel van een krachtig Europees beleid, maar in minder dan één week tijd hebben Duitse en Britse politici zich schuldig gemaakt aan het zwart maken van Roemeense arbeiders, hetzij uit onwetendheid of om de sympathie en stemmen van de bevolking te winnen. Harde uitspraken als “Roemenen kunnen net zo snel een mes in je steken als een blik op je werpen”, gemaakt tijdens een publieke bijeenkomst in het Verenigd Koninkrijk, of de door een Duitse politicus gemaakte opmerkingen dat Roemenen niet voor zevenen op het werk verschijnen en dat ze niet begrijpen wat ze moeten doen, vormen een ernstige reden tot bezorgdheid. Wij ontwerpen Europese maatregelen om racisme te bestrijden. Dat is ons gezamenlijk streven. Echter, wat staat ons te doen als collega-politici uit grote lidstaten van de Europese Unie dergelijke beweringen uiten?

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de afgelopen week zijn drie schepen van de Baskische tonijnvloot uit Bermeo wederom bedreigd door Somalische piraten. Wij maken ons zorgen over de herhaaldelijke aanvallen op vissersschepen in dat gebied, over het feit dat de slachtoffers zich onveilig voelen en dat de Spaanse regering helemaal niet optreedt. Met de komst van de moesson zouden die aanvallen nog erger kunnen worden, zoals de vissers zeggen.

Voor het te laat is, zou ik dit Parlement er dan ook op willen wijzen dat we dringend behoefte hebben aan gewapende militaire begeleiding op deze schepen. Er zijn Europese regeringen die daarvoor gezorgd hebben, zoals Frankrijk en Italië, en met succes.

Daarom zou de Commissie alle lidstaten moeten adviseren om meteen doeltreffende maatregelen te nemen op dit gebied. Het is dringend noodzakelijk dat we de beschermingscriteria die al voor de maritieme handelsroutes zijn vastgesteld, uitbreiden met criteria voor de visserijgebieden.

Het Europees Parlement heeft een probleem, dat aan de orde is gesteld in de resolutie inzake piraterij van 23 oktober vorig jaar.

Ten slotte wil ik nogmaals zeggen dat we ervan overtuigd zijn dat Europa behoefte heeft aan een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid dat de Europese instellingen doeltreffender en geloofwaardiger maakt bij dergelijke crises.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de moorddadige aanvallen door Duitse legereenheden – die samen met de Verenigde Staten van Amerika, de Europese Unie en de NAVO deel uitmaken van de bezettingsmacht in Afghanistan – in de provincie Kunduz van 4 september jongstleden zijn uitgelopen op een ware slachtpartij: 135 burgers kwamen om het leven en tientallen raakten gewond, onder wie veel kinderen. Dit zijn oorlogsmisdaden tegen het Afghaanse volk.

Deze aanval was niet gericht tegen de taliban maar tegen vijfhonderd burgers. De dagelijkse bloedbaden, de door geweld en fraude gekenmerkte verkiezingen van stromannen van de bezetting in Afghanistan en de armoede en ellendige levensomstandigheden van het Afghaanse volk tonen zonder meer aan dat de imperialistische interventies van de Verenigde Staten van Amerika, de Europese Unie en de NAVO in dit bezette land – maar ook in een reeks andere landen – die zogenaamd tot doel hebben het terrorisme te bestrijden, rampzalige gevolgen hebben voor de volkeren.

De verklaringen van de nieuwe secretaris-generaal van de NAVO, Anders Fogh Rasmussen en die van de ministers van Buitenlandse Zaken van de Europese Unie hebben maar één doel: de tegen de volkeren gerichte interventies voortzetten. De volkeren in alle landen en in alle lidstaten van de Europese Unie moeten terugtrekking en terugkeer naar huis van de strijdmachten in Afghanistan eisen en afdwingen.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, op 2 oktober houden de Ieren een referendum met als onderwerp het Verdrag van Lissabon. Dit Verdrag van Lissabon is bijna identiek aan de Europese Grondwet, die door de Fransen en de Nederlanders ronduit werd verworpen. Het Verdrag van Lissabon is al eens verworpen door de Ieren, maar “nee” is, wat de Europese Unie betreft, altijd het foute antwoord als het gaat om verdere politieke integratie. En dus worden de Ieren gedwongen om nog een referendum te houden, zodat ze het enige antwoord kunnen geven dat de Europese Unie kan accepteren, namelijk “ja”.

De Europese Unie richt de democratie in haar lidstaten te gronde. De EU is gebaseerd op verdraaiing van feiten, bedrog en leugens. De Britten wordt door onze verachtelijke regering en politieke klasse een referendum ontzegd, omdat ze ook wel weten dat de uitslag een krachtig “nee” zal zijn. Maar wat de uitslag in Ierland ook wordt, Groot-Brittannië zal de Europese Unie ooit verlaten en zijn nationale onafhankelijkheid in ere herstellen. Ik ben er trots op dat ik mijn termijn als lid van het Europees Parlement zal gebruiken om campagne te voeren voor de onvoorwaardelijke terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie.

De Voorzitter. – Dank u, mijnheer Batten. Ik heb u veertien seconden extra gegeven, ook al hebt u iets gezegd dat niet klopt, namelijk dat het Verdrag van Lissabon hetzelfde is als de Grondwet.

George Becali (NI). – (RO) Mijnheer de Voorzitter, vandaag wil ik graag met u spreken over een Europees project, *Voices of Youth*, waarvoor ik eervol ben verzocht als begunstiger op te treden. Het doel van dit project, waaraan jongeren uit alle lidstaten deelnemen, is het vaststellen en bedenken van oplossingen voor sociale problemen waar ze mee te kampen hebben. Ik verzoek niet alleen u, Mijnheer de Voorzitter, maar ook de voorzitter van de Europese Commissie er zorg voor te dragen dat we meer aandacht schenken aan de voorstellen die zij ons doen. In deze moeilijke tijd is het onze verantwoordelijkheid om Europa, en bovenal jonge Europese burgers, heldere mogelijkheden te bieden. Mijn generatie mag zich gelukkig prijzen betrokken te zijn bij de wederopbouw van een verenigd Europa. Jongeren hebben als vertegenwoordigers van het Europa van nu, maar vooral van het Europa van morgen, het recht om dat Europa wat zij voor ogen hebben ook waar te maken. Dank u, en dat God ons terzijde mag staan.

De Voorzitter. – Dank u, en ook dank voor uw bondige betoeg.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) De ideologie van extreemlinks en extreemrechts, de twee dictaturen in het Europa van de 20^e eeuw, steekt opnieuw de kop op in de Europese Unie van de 21^e eeuw. Een EU-burger wordt de toegang tot een ander land ontzegd. Hij wordt beperkt in zijn bewegingsvrijheid. Een bepaald land zou graag vijftien burgers opsluiten, hen van landverraad beschuldigen en hun een reisverbod opleggen omdat ze met gelijkgestemde landgenoten minderheidsproblemen gaan bespreken op het Forum van Hongaarse Parlementsleden uit het Karpatenbekken. Op het grondgebied van dit land worden mensen gestraft die de landstaal niet goed beheersen in ziekenhuizen, op politiebureaus, in bejaardentehuizen en op verloskundige afdelingen. Dit wordt zelfs immigranten niet aangedaan binnen de Europese Unie, laat staan mensen die al duizend jaar in het gebied wonen waar zeventien jaar geleden een nieuwe staat is ontstaan. Daarom is het van belang dat er binnen de Europese Unie één wet komt voor de bescherming van minderheden, die voor alle landen bindend is.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het Parlement vertellen dat Michael Shield, een inwoner van mijn kiesdistrict, vorige week gratie heeft gekregen van de Britse minister van Justitie, en dat hij vervolgens is vrijgelaten uit de gevangenis nadat hij vier en een half jaar had vastgezeten voor een vergrijp dat hij niet heeft gepleegd.

Michael kreeg gratie op grond van bewijs waaruit duidelijk blijkt dat hij moreel en technisch gezien niet schuldig is aan het vergrijp. In 2005 werd hij binnen een tijdsbestek van acht weken aangeklaagd en veroordeeld voor een brute aanval op Martin Georgiev, een Bulgaarse ober, ondanks een gebrek aan forensisch bewijs, een gemankeerd identificatieproces en een ondertekende schuldbekentenis van een andere man, Graham Sankey.

Vandaag wil ik voorzitters Borrell en Pöttering en de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement bedanken voor de steun die zij hebben verleend aan Michaels campagne voor gerechtigheid. Maar het proces is nog niet ten einde, en ik zou de Voorzitter en de Commissie verzoekschriften willen vragen om Michaels campagne voor gerechtigheid te blijven ondersteunen en bij de Bulgaarse autoriteiten onmiddellijk een verzoek neer te leggen tot herbeoordeling van het verzamelde bewijsmateriaal. Dat is echt cruciaal als we willen dat al onze burgers vertrouwen stellen in de justitiële en politiesamenwerking in Europa.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Bankieren vereist supervisie. Dat is het standpunt van de Europese Raad en van de Europese Commissie. De in februari uitgebrachte studie van de Europese Commissie inzake consumentenbescherming bracht verscheidene negatieve trends in het bankieren aan het licht. Als een gekozen vertegenwoordiger van Estland zou ik wat voorbeelden betreffende twee Zweedse banken die in Estland actief zijn, willen voorleggen. Het probleem is dat deze banken consumenten in Estland anders behandelen dan consumenten in hun eigen land. Zowel de prijzen van de bankdiensten als de rentevoet zijn veel hoger voor Estlandse consumenten. De rentepercentages, bijvoorbeeld, lopen uiteen van 0.21 procent in Zweden tot 12.2 procent in Estland – dat is een zeshonderdvoudig verschil.

De financiële crisis gebruiken om ongelijke behandeling te rechtvaardigen stemt niet overeen met de waarden van de Europese Unie. Ik wil Zweden, dat thans het voorzitterschap van de Europese Unie bekleedt, vragen wat het hierover te zeggen heeft en hoe lang deze situatie met Zweedse banken zal aanhouden in Estland.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik had gezegd dat er in onze democratie een revolutie plaats moet vinden. En nu worden we geconfronteerd met een situatie die onhoudbaar is voor alle afgevaardigden die vrijwillig geen lid van een fractie zijn.

Ik verzoek het Bureau een constructieve oplossing te bedenken voor de kwestie van de coördinatoren. Wij zijn in dit verband het slachtoffer van discriminatie, doordat we in meerdere commissies niet mogen deelnemen aan de vergaderingen van de coördinatoren. Ik zou graag willen verhinderen dat er een aanklacht wordt ingediend bij het Europees Hof van Justitie, en dat vervolgens – net als naar aanleiding van de aanklacht wegens discriminatie in 2001 – wordt vastgesteld dat alle besluiten die de coördinatoren hebben genomen niet rechtmatig waren. Dat zou het Parlement veel schade berokkenen, en het is bovendien politiek gezien niet nodig.

Ik verzoek het Bureau daarom met nadruk om de nodige maatregelen te nemen om een einde te maken aan deze discriminatie van de niet-ingeschreven leden. We moeten weer terugkeren naar de beproefde werkmethodes van de afgelopen tien jaar.

Carlos Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, deze zomer heeft de terroristische beweging ETA in Spanje drie mensen vermoord, drie mensen die opkwamen voor de wet en de vrijheid: een politieagent van de nationale politie, en twee leden van de Guardia Civil, de Spaanse militaire politie. Ik zou onze solidariteit, steun en sympathie aan hen willen overbrengen.

ETA is een criminele organisatie waarvoor geen plaats is in Europa, want in de Europese Unie is geen ruimte voor radicalisme, totalitarisme en terroristische moordaanslagen.

Daarom moeten het Europees Parlement en ook alle Europese instellingen de ETA-terroristen blijven veroordelen, en we moeten ons ervoor blijven inzetten om deze kanker in de vorm van terroristische moordaanslagen door ETA en haar medeplichtigen, uit te roeien.

Daarom wil ik in dit betoog, mijn eerste betoog in deze eerste gewone plenaire vergadering van het Europees Parlement in de huidige zittingsperiode, alle slachtoffers van het terrorisme door ETA herdenken en eer bewijzen, de terroristische organisatie ETA in dit Parlement veroordelen, en u vragen om als Europeanen de handen ineen te slaan om ETA en haar aanhangers met de wet aan onze kant uit te roken, voor het welzijn van Baskenland, van Spanje en van Europa.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, persoonlijk denk ik dat het tijd is voor een andere benadering van onze problemen met de energievoorziening: de nadruk van ons energiebeleid moet verschuiven van “energiezekerheid” – ofwel, trachten de huidige levering van energie door onstabiele leveranciers zeker te stellen – naar “gegarandeerde energie”, ofwel het ten volle benutten van de energiebronnen die de EU zelf stevig in handen heeft.

Natuurlijk zal hiervoor in beide richtingen gedurende een bepaalde periode gelijktijdige actie moeten worden ondernomen, totdat de balans doorslaat in de richting van “gegarandeerde energie”. Want als Europa daadwerkelijk een geloofwaardige internationale speler wil worden zal het eerst zijn eigen energievoorziening in de hand moeten krijgen; zo niet, dan blijft Europa een verzameling nationale spelers die elk hun eigen nationale belangen behartigen, en blijft het vatbaar voor de verdeel-en-heerstactieken van meedogenloze externe leveranciers.

Chris Davies (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, zes maanden geleden zaaide Israël tot afgrijzen van de hele wereld dood en verderf in Gaza. Inmiddels zijn de camera's niet meer op Gaza gericht, maar gaat de economische belegering nog immer door. Nog geen kwart van de materialen en leveranties die de mensen in het gebied nodig hebben, komt langs de controleposten – tot dusver slechts achttien items in totaal. Niets voor de wederopbouw, niets voor het bedrijfsleven, niets dat banen schept of hoop geeft. Israël houdt in wezen anderhalf miljoen mensen vast in een soort detentiekamp, omgeven door muren en bewaakt door gewapende bewakers.

Mijnheer de Voorzitter, ik verzoek u om de Voorzitter te laten weten dat hij Gaza zo snel mogelijk moet bezoeken om de situatie zelf in ogenschouw te nemen. Als hij van mening is dat een dergelijke collectieve straf niet acceptabel is, moet hij zijn stem lenen aan de onschuldigen.

Elisabeth Köstinger (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, de economische crisis heeft ingrijpende gevolgen gehad voor de landbouw. Vooral in de zuivelsector heeft de situatie zich in de afgelopen twintig maanden toegespitst. De boeren moeten de melk voor minder dan 21 cent verkopen, dat is onder de productiekosten.

In de EU komt het overleven van veel familiebedrijven in de landbouw in het gedrang, en velen kunnen het hoofd alleen maar boven water houden door hun spaargeld te gebruiken, en dat is absoluut onhoudbaar.

De cijfers die de Commissie heeft voorgelegd tonen een dramatisch beeld van de daling van de prijs van melk en zuivelproducten. De maatregelen ter ondersteuning van de zuivelsector zijn absoluut nodig om te vermijden dat de landbouwsector instort. Kwaliteit kost geld, maar dat schijnt in de landbouw niet meer het geval te zijn. De prijs die de producent krijgt, heeft op dit moment niets te maken met de prijs die de consument betaalt.

Het is voor de familiebedrijven in de landbouw de hoogste tijd dat er maatregelen worden genomen om de markt te steunen. We moeten garanderen dat Europa van levensmiddelen wordt voorzien, en we mogen vooral niet vergeten dat honderdduizenden banen in Europa afhankelijk zijn van een goed functionerende landbouw.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de heer Barroso zal morgen trachten onze steun te verkrijgen voor zijn tweede ambtstermijn. Ik zou het Europees Parlement eraan willen herinneren dat de Poolse werfarbeiders de Commissie meermaals hebben verzocht een beslissing te nemen die hun banen zou redden. Ze hebben echter geen enkele hulp gekregen, aangezien de Commissie onder leiding van de heer Barroso heeft bewezen dat ze zich niets aantrekt van de problemen van de werkende bevolking. Duizenden Poolse werfarbeiders hebben nog steeds te kampen met de pijnlijke maatschappelijke gevolgen van het antisociale beleid van de Commissie. We doen er goed aan niet uit het oog te verliezen dat wij allemaal verkozen zijn om de burgers te vertegenwoordigen. Dit is echter noch het beleid, noch het soort unie dat onze kiezers wensen.

Als we de heer Barroso steunen, zal er niets veranderen. De activiteiten en wetgevingsinitiatieven van de Commissie zullen steeds minder een antwoord bieden op de behoeften van Europa. We moeten een voorzitter en commissarissen benoemen die er garant voor staan dat aan sociale doelstellingen meer belang wordt gehecht dan aan economische belangen. We moeten kiezen voor een sociaal Europa waarin het lot van werknemers even belangrijk is als winst. Dames en heren, we mogen ons in geen geval laten misleiden door mooipraterij die als een rookgordijn wordt gebruikt om een meedogenloos en onmenselijk rechts beleid te verhullen.

Bill Newton Dunn (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het hebben over de zaak van de heer John Zafiroopoulos, die in Griekenland gedetineerd is. Zijn gezin, dat in mijn kiesdistrict woont, is overtuigd van zijn onschuld. Begin dit jaar heb ik de minister van Justitie in Athene geschreven om de zaak aan de orde te stellen. Ik heb daarop geen antwoord ontvangen, en daarom heb ik in mei, hier in deze vergaderzaal, mijn één minuut spreektijd benut om de kwestie onder de aandacht te brengen. Toen ik klaar was met spreken haastte de Permanente Vertegenwoordiging van Griekenland zich direct naar mijn werkkamer en beloofde mij dat de minister zelf er direct op terug zou komen. Vier maanden later had ik echter nog niets gehoord.

Als de Permanente Vertegenwoordiging van Griekenland op dit moment naar ons luistert in de vergaderzaal, zou ik hierbij willen zeggen dat ik verrast en verontwaardigd ben dat er niets is gebeurd. Zou de Permanente Vertegenwoordiging kunnen zorgen voor een antwoord van de minister, en nogmaals naar de zaak van John Zafiroopoulos willen kijken?

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, tijdens de Turkse invasie van Cyprus in 1974 heeft een Turkse verslaggever veertien Cypriotische soldaten gefotografeerd bij hun overgave aan het Turkse leger. Deze foto is het symbool geworden van de zoektocht naar de waarheid over het lot van de vermiste personen. De lichamen van de soldaten zijn een paar weken geleden geïdentificeerd op grond van hun DNA, 35 jaar nadat zij waren vermoord en in een put waren gegooid in het bezette noordelijke deel van het eiland. Hieruit blijkt dat het Turkse leger, dat verantwoordelijk was voor Cypriotische gevangenen die zich hadden overgegeven, op schaamteloze wijze het Verdrag van Geneve heeft geschonden.

Ik roep dit Parlement op om Turkije te verzoeken medewerking te verlenen aan het Comité Vermiste Personen van de Verenigde Naties door de relevante gegevens beschikbaar te maken en door twee recentelijk aangewezen percelen in Lapithos, zogenaamde “militaire terreinen met beperkte toegankelijkheid”, waar nog eens achthonderd gevangenen begraven zouden liggen, open te stellen.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit Parlement zal vele belangrijke debatten voeren en besluiten nemen betreffende begrotingskwesties. Momenteel buigen we ons natuurlijk over de begroting 2010, en er zijn nog veel obstakels te overwinnen eer we daar overeenstemming over kunnen bereiken.

Binnenkort zal dit Parlement ook beginnen met de bespreking van de nieuwe financiële vooruitzichten voor de periode na 2013.

Maar we hebben ook nog de tussentijdse evaluatie van de begroting, maar die lijkt bijna in de vergetelheid te zijn geraakt. Dat mag niet gebeuren, want deze tussentijdse evaluatie zal ons in de toekomst prachtige kansen bieden. Zo geeft ze ons de mogelijkheid om nogmaals te kijken wat onze prioriteiten zijn. En stelt ze ons in staat om meer financiële middelen te steken in een nieuw herstelplan voor de Europese economie. Tot slot zal de tussentijdse evaluatie ons mogelijk ook de kans bieden om extra fondsen te besteden aan de maatregelen die eind dit jaar zullen voortvloeien uit Kopenhagen.

Ik vind dat dit Parlement zijn oog strak op de bal moet houden. Dit Parlement moet de Raad en de Commissie onder druk blijven zetten om ervoor te zorgen dat we nogmaals kunnen kijken naar de tussentijdse evaluatie, en dat we de kans krijgen onze prioriteiten onder de aandacht te brengen.

Pál Schmitt (PPE). – (HU) Vrijheid van meningsuiting, mijnheer de Voorzitter, inclusief de vrijheid om te kiezen in welke taal je spreekt, is een grondrecht. Taal is het wezenlijke symbool van een natie, het fundament van onze eigen identiteit. Iedereen die deze mening is toegedaan over zijn eigen taal, is verplicht de taal van elke andere gemeenschap in ere te houden. Onlangs is in Slowakije echter een van de officiële EU-talen, het Hongaars, groot onrecht aangedaan, wat volledig indruist tegen het Europese gedachtegoed. In de taalwet wordt het recht van een half miljoen Hongaren om hun taal te gebruiken openlijk gediscrimineerd en kunnen er in bepaalde gevallen boetes worden opgelegd van 5 000 euro.

De Europese Unie zet zich in voor culturele en taalkundige verscheidenheid en om dit te bereiken is er zelfs een commissaris voor meertaligheid benoemd. In het Europese Handvest voor regionale talen of talen van minderheden, dat ook is geratificeerd door Slowakije, wordt het recht op het gebruik van de moedertaal gegarandeerd op elk onderwijsniveau, bij de overheid, in publieke instellingen en in officiële documenten. Geen van de pijlers van de EU-instellingen kan eraan voorbijgaan dat een van de lidstaten openlijk ingaat tegen Europese basisnormen en de strijd aanbindt tegen minderheidsrechten.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Enkele maanden geleden is in het Europees Parlement een debat gevoerd over de situatie van de Poolse scheepsbouwindustrie. We hebben toen een akkoord bereikt. De heer Schulz, onze fractievoorzitter, heeft op dat moment namens de fractie bevestigd dat het Parlement nooit zou toelaten dat op de scheepswerven en bij hun toeleveranciers tienduizenden banen verloren zouden gaan. De heer Schulz heeft onderstreept dat het Parlement er niet mee akkoord gaat dat deze sector in Polen wordt afgebouwd, met als gevolg dat ook de industriële capaciteit van Europa wordt aangetast.

Zes maanden later kan de situatie als volgt worden omschreven: het is de regering niet gelukt om de scheepswerven te privatiseren, de Commissie heeft totaal geen rekening gehouden met het standpunt van het Parlement, de productie van de scheepswerven ligt stil, er bestaat grote onduidelijkheid over de toekomst, veel werknemers hebben hun baan verloren en verkeren in onzekerheid. Iedereen is het er ongetwijfeld over eens dat het deze Commissie aan een duidelijke visie op een Europees industriebeleid ontbreekt en dat zij niet heeft begrepen dat schepen in het verleden nodig waren, dat ze vandaag nodig zijn en dat ook in de toekomst zullen zijn.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, op 23 augustus 2009 was het zeventig jaar geleden dat het beruchte nazi-sovjepact, dat Europa in tweeën deelde, werd gesloten. Ik beschouw dit pact als een schokkend voorbeeld van twee politieke extremen die ogenschijnlijk lijnrecht tegenover elkaar staan, maar toch een nauwe band met elkaar aangaan. Moskou en Berlijn waren het erover eens dat zij allereerst de democratische politieke orde in Europa te gronde moesten richten; zowel Moskou als Berlijn ambieerde de wereldheerschappij. Daarom mogen we nooit vergeten dat er twee dictators nodig waren om de Tweede Wereldoorlog te ontketenen.

Vier dagen voor de ondertekening van dit pact legde Stalin zijn kameraden uit waarom hij daartoe overging: “Het is in het belang van de Sovjet-Unie dat er oorlog uitbreekt tussen het Duitse Rijk en het kapitalistische Anglo-Franse blok. We moeten alles in het werk stellen om die oorlog zo lang mogelijk te laten duren, zodat beide zijden uitgeput raken. Dan hebben wij een groot speelveld om de wereldrevolutie tot stand te brengen.”

Ik wil de leden van het Europees Parlement in herinnering brengen dat wij afgelopen april hebben besloten 23 augustus uit te roepen tot een pan-Europese dag voor het herdenken van de slachtoffers van alle totalitaire regimes.

Boris Zala (S&D). – (SK) Zowel in de vorige Parlements­zitting als in de huidige hebben we toespraken gehoord van veel Hongaarse Parlements­leden die de Slowaakse taalwet bekritisieren. Ik wil tegelijkertijd vermelden dat u allen documenten zijn toegezonden die verschillende stellingen bevatten waarvan de meeste ronduit gezegd neerkomen op verkeerde interpretaties, verzinsels en zelfs moedwillige leugens.

De Slowaakse taalwet stemt volledig overeen met alle mensen­rechten­kwes­ties en met de rechten ter bescherming van minderheid­stalen. Volgens mij voeren de Hongaarse Euro­par­le­men­ta­riërs een heel gevaarlijk beleid door extremisme nadrukkelijk en rechtstreeks uit te lokken, zowel in Hongarije als in zijn buurlanden. Volgens mij zouden zij moeten beseffen dat dit een zeer gevaarlijk beleid is en zoals we vandaag gehoord hebben, zouden zij deze verzinsels een halt moeten toeroepen.

Alojz Peterle (PPE). – (SL) Ik heb verzoeken ontvangen van een groot aantal Sloveense en Italiaanse burgers die mij vragen de aandacht van dit Parlement te vestigen op het voornemen van Italië een gasterminal te bouwen in de Golf van Trieste.

Ik deel de zorg van de Sloveense en Italiaanse milieu­organisa­ties dat deze gasterminal een zware belasting kan zijn voor het reeds kwetsbare milieu van dit gebied. Ik wijs op de zee van de Golf van Trieste en op het grote stedelijke achterland. Deze organisaties hebben ook twijfels geuit over de deugdelijkheid van de documenten die zijn gebruikt bij de milieueffectbeoordeling.

Ik roep ook de regeringen van Italië en Slovenië op om in de geest van het memorandum dat zij beide vorig jaar ondertekenden, samen te werken aan dit project. Met andere woorden: Ik roep hen op samen te werken aan milieueffectbeoordelingen in de noordelijke Adriatische Zee en in de Golf van Trieste. Ik verwacht ook dat de uitvoering van een dergelijke beoordeling ertoe zal leiden dat de regeringen het eens kunnen worden over een betere plek voor deze gasterminal dan de Golf van Trieste.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik ben het met mijn Estse collega, mevrouw Oviir, eens dat de economische crisis nog lang niet voorbij is. Er heerst overal in Europa een merkwaardig soort optimisme, terwijl de werkloosheid toeneemt, nationale economieën in de rode cijfers raken, de bevolking vergrijs­te en er dus een soort driedelige guillotine boven Europa hangt. Desondanks wordt beweerd dat de crisis voorbij is. Er wordt nagedacht over een exitstrategie, een manier waarop de stimuleringsmaatregelen kunnen worden beëindigd. Europa begon zeer goed en voorbeeldig met de herstelstrategie en het aanpakken van de economische crisis, zelfs zo dat de Verenigde Staten van Europa leerden en Europa als voorbeeld namen, maar daarna is Europa volledig ingezakt. En nu leidt dit verkeerde optimisme ook tot de verkeerde oplossingen. De economische crisis is nog niet overwonnen.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) De oprichting van de “Alliantie voor Europese Integratie”, in het kielzog van de vroege verkiezingen die in juli 2009 werden gehouden, bevestigt opnieuw de pro-Europese betrokkenheid van de inwoners van de Republiek Moldavië. Er is een uiterst belangrijke stap voorwaarts gezet, en zowel Moldavië als de Europese Unie kunnen zich niet veroorloven dit verkeerd te benaderen.

De politieke situatie is nog altijd fragiel. Dat is de reden waarom het succes van de Alliantie en, daaruit voortvloeiend, van een democratisch Moldavië grotendeels afhankelijk is van de steun van de Europese partners van het land. Moldavië heeft de verantwoordelijkheid op zich genomen een pro-Europese koers te volgen. Het is de verantwoordelijkheid van de Europese Unie om het voortgaan van Moldavië op deze weg te bevorderen.

De keuze van de Moldavische bevolking voor Europa is nu ook op politiek niveau te zien. Daarom moeten wij onze onvoorwaardelijke steun bieden aan de Alliantie voor Europese Integratie in de Republiek Moldavië, aangezien dit de enige mogelijkheid is om geleidelijk maar snel te integreren in de Europese familie. Ik verzoek de Europese Commissie om te onderhandelen over het tekenen van een nieuwe overeenkomst met de Republiek Moldavië en dit aan te merken als een spoedeisende zaak, en tevens alle noodzakelijke middelen aan te wenden om deze republiek te helpen uit de moeilijke financiële situatie te komen waarin zij zich nu bevindt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) De geloofwaardigheid van de Europese Unie wordt danig op de proef gesteld als zij slechts haar stem verheft in het geval van rechtenschendingen buiten de Europese Unie en niet bij een ernstige schending van de mensen­rechten zoals nu in Slowakije heeft plaatsgevonden als gevolg van de wet over de landstaal, die heeft geleid tot een ongekende spanning in de relatie tussen de meerderheid en de minderheid.

De minderheidstaal is ondergeschikt geraakt aan de meerderheidstaal, zoals ook de heer Vollebaek, Hoge Commissaris voor Nationale Minderheden van de OVSE, heeft vastgesteld. Ik wil mijn collega Boris Zala er graag op wijzen dat we dit onderwerp liever helemaal niet in het Europees Parlement hadden willen aankaarten. Dit is echter uitsluitend het gevolg van de omstandigheid dat er in Slowakije een wet in het leven is geroepen die de daar levende Hongaarse gemeenschap discrimineert en het gebruik van haar taal ernstig inperkt. Om deze reden hebben de volgende Commissie en de heer Barroso de verantwoordelijkheid om forums op te richten waar deze gevallen worden onderzocht. Zoals Leonard Orban al schreef in zijn brief, moet Slowakije de internationale verplichtingen die het land is aangegaan, het Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden en het Europese Handvest voor regionale talen of talen van minderheden eerbiedigen.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb het woord gevraagd omdat ik zou willen stilstaan bij de missie in Afghanistan. Zowel voor de NAVO als voor de Europese Unie is dit een bijzonder heikele kwestie. Ik zou in het bijzonder willen wijzen op de noodzaak om meer aandacht te besteden aan de behoefte aan humanitaire, sociale en economische hulp voor het Afghaanse volk dat de afgelopen dertig jaar helaas onophoudelijk in oorlog heeft geleefd. Ik breng deze kwestie ter sprake in het licht van de escalatie van gewelddadige acties en aanslagen op soldaten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Zoals we allemaal weten, worden de aanslagen frequenter en gewelddadiger naarmate de verkiezingen naderen. Onze steun is met name van belang met het oog op de totstandbrenging van vertrouwen en op de wederopbouw van het land.

Onlangs is commandant Daniel Ambroziński van de Poolse strijdkrachten omgekomen in Afghanistan. Naar verluidt kan zijn dood hoofdzakelijk worden toegeschreven aan de zwakke positie van het Afghaanse leger en de Afghaanse politie die zich laten verleiden tot omkoperij. Het is algemeen bekend dat het leger en de politiediensten in Afghanistan zich in een moeilijke financiële situatie bevinden. Volgens de media bedraagt het loon van Afghaanse soldaten amper twintig dollar. Het is belangrijk dat militaire acties gepaard gaan met sociale, humanitaire en economische hulp.

De Voorzitter. – Twintig seconden voor de heer Kelly, voor een heel korte reactie.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil alleen even zeggen dat er vanavond door een Britse collega een onjuiste en wat neerbuigende uitspraak is gedaan over het Verdrag van Lissabon in Ierland. Niemand heeft Ierland gedwongen om een tweede keer over Lissabon te stemmen. Het was een besluit dat onafhankelijk is genomen door het Ierse Parlement en dat onafhankelijk ten uitvoer zal worden gebracht door het Ierse volk. Feitelijk heeft niemand ons ooit meer ergens toe gedwongen sinds 1922, het jaar waarin we onafhankelijk werden van Groot-Brittannië.

De Voorzitter. – Dames en heren, we hebben 39 opmerkingen gehad in 45 minuten. Geen slechte prestatie – het was een vruchtbaar debat –, en ik wil met name degenen die voor het eerst een opmerking hebben gemaakt succes wensen. Ik wil met name de Commissie erop wijzen dat zij de opmerkingen die tijdens het debat zijn gemaakt in aanmerking moet nemen; anders is het Parlement niet meer dan een plaats waar mensen hun hart kunnen luchten. De Commissie heeft het debat nauwgezet gevolgd. Ik zag dat onze commissarissen aandachtig hebben geluisterd, dus zij zullen de opmerkingen van alle Parlementsleden ongetwijfeld ter harte nemen.

20. Herstructurering van de Europese auto-industrie, met name de zaak Opel (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over de herstructurering van de Europese auto-industrie, met name de zaak Opel.

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik ben u heel dankbaar dat u mij vandaag de gelegenheid biedt om in te gaan op de situatie in de Europese auto-industrie. Ik wil u graag iets zeggen over het Europese antwoord op de crisis, en over de ontwikkelingen bij het concern General Motors. Ik zal daarbij ingaan op het industrieel beleid en de sociale aspecten, terwijl mijn collega Neelie Kroes de juridische aspecten van staatssteun zal belichten.

De banen van 12 miljoen werknemers zijn direct of indirect afhankelijk van de Europese autoproducenten. Daarom heeft de Commissie al in oktober 2008 in het kader van het CARS-21-proces met alle belanghebbenden – ook met de lidstaten en de sociale partners – overleg gepleegd om afspraken te maken over een gezamenlijke aanpak van de crisis. Tijdens die vergadering is gesproken over slooppremies en over bijkomende financiële steun van de Europese Investeringsbank (EIB), om te verhinderen dat deze sector, die belangrijk is voor de werkgelegenheid, door de crisis zou instorten.

De tweede reden waarom we moeten ingrijpen is dat onze wettelijke verplichting om de emissies van CO₂ door personenwagens tegen 2012 te verlagen, niet door de crisis in het gedrang mag komen. Daar kom ik later nog op terug. Omdat ze zich zorgen maakte over de ontwikkelingen bij General Motors had de Commissie al in januari alle lidstaten bijeengeroepen voor een vergadering op politiek niveau om meer openheid tot stand te brengen, en te garanderen dat de hand zou worden gehouden aan de Europese wetgeving. Intussen hebben drie zulke vergaderingen plaatsgevonden. Daar hebben de 27 lidstaten politieke afspraken gemaakt, die ook openbaar zijn gemaakt.

Ten eerste is er afgesproken dat er een afwikkelingsmaatschappij moet komen, die door Duitsland wordt gecoördineerd. Dat is de juiste weg om General Motors Europe te beschermen tegen een mogelijke insolventie van het Amerikaanse moederconcern. We kunnen nu wel zeggen dat die oplossing heeft verhinderd dat de Europese vestigingen van General Motors zouden worden meegesleept door de insolventie.

Ten tweede is er afgesproken dat de oprichting van een afwikkelingsmaatschappij niet betekent dat er al een keuze is gemaakt voor een bepaalde koper. De Commissie heeft van het begin af aan duidelijk gemaakt dat ze in verband met de keuze van een koper neutraal is, anders kan de Commissie haar rol als hoedster van de Verdragen niet spelen.

Bovendien is er afgesproken dat alle nationale beschermingsmaatregelen volledig in overeenstemming moeten zijn met de bepalingen inzake overheidssteun in het EG-Verdrag en met de regels van de interne markt. Dat betekent dat overheidssteun niet mag worden verbonden aan politieke voorwaarden, zoals de plaats waar wordt geïnvesteerd. In het EU-Verdrag is geen plaats voor economisch nationalisme. Overheidsgeld mag hiervoor alleen maar in uitzonderlijke gevallen worden uitgegeven, en alleen waar economische structuren en banen ontstaan die duurzaam zijn. Alle besluiten moeten gebaseerd zijn op economische argumenten. Zoals gezegd zullen de vragen over de juridische kant van staatssteun echter straks uitvoerig worden besproken door commissaris Kroes.

Het feit dat GM 35 procent van de aandelen houdt is een duidelijke aanwijzing dat GM streeft naar een financiële doorstart van zijn vroegere Europese dochter. Het lijkt me bovendien een goede zaak dat tien procent van de aandelen eigendom van de werknemers zullen blijven. De Commissie voert sinds januari 2009 op het politieke en praktische niveau gesprekken met alle belanghebbenden. Alle lidstaten – en sinds vandaag ook de Vlaamse minister-president – staan achter het standpunt van de Commissie over de toekomst van General Motors Europe. De Commissie beschikt over alle instrumenten om ervoor te zorgen dat iedereen zich aan alle afspraken houdt. Ik herhaal: we zullen niet dulden dat het geld van de belastingbetaler wordt uitgegeven op basis van politieke overwegingen op de korte termijn, het moet gaan om de belangen van vestigingen en banen op de lange termijn. In crisistijden is het hemd uiteraard vaak nader dan de rok, maar als commissaris voor sociale zaken hoop ik toch dat Magna samen met GM en New Opel een Europese oplossing zal vinden.

We mogen vanwege de discussie over de toekomst van General Motors Europe niet de ogen sluiten voor het feit dat de situatie op de Europese automarkt al met al dramatisch is. Al voor de crisis bestond er overcapaciteit. Door de crisis is de situatie nog ernstiger geworden. In het laatste kwartaal van 2008 is het aantal geregistreerde voertuigen met bijna twintig procent gedaald, en voor 2009 verwachten we een daling van elf procent. De slooppremie die twaalf lidstaten hebben ingevoerd heeft een einde gemaakt aan de vrije val – maar alleen maar op de markt voor personenwagens.

Al in januari 2009 hebben we gewezen op de extreem slechte situatie in de sector van de vrachtwagens. De verkoopcijfers zijn rampzalig, en niets wijst erop dat ze weer beter worden. Dat heeft ernstige gevolgen voor de hele toeleveringsindustrie. De auto-industrie zelf is natuurlijk primair verantwoordelijk voor de aanpak van deze crisis. Om de betrokken werknemers te beschermen hebben de EIB, de lidstaten en de Commissie binnen de bestaande mogelijkheden echter financiële hulp geboden om de sociale gevolgen in deze bedrijfstak enigszins op te vangen.

In de afgelopen twee jaar heeft de auto-industrie in zes landen zeven verzoeken om steun ingediend bij het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering, dat de Commissie twee jaar voor de crisis in het leven had geroepen. We hebben ongeveer veertig miljoen euro ter beschikking gesteld om meer dan 7 000 werknemers te helpen om terug te keren naar de arbeidsmarkt. Bovendien hebben we een forum ingesteld om te spreken over de volgende stappen die moeten worden gezet op weg naar een herstructurering, waarbij rekening moet worden gehouden met de sociale aspecten. We zijn blij dat veel autoproducenten hebben kunnen verhinderen dat er al te veel banen zouden sneuvelen, ze hebben werktijdverkorting en andere vormen van flexibel werk georganiseerd, meestal in overleg met de sociale partners.

De belanghebbenden zijn het allemaal eens over de vooruitzichten op de lange termijn voor de Europese auto-industrie: in Europa moeten de modernste voertuigen ter wereld worden gebouwd, dat wil zeggen de schoonste, de zuinigste en de veiligste voertuigen. Die strategie leidt ertoe dat er een grote stap naar voren moet worden gezet op het gebied van de technologie. Daarbij zullen wij helpen via de EIB en via het zevende kaderprogramma voor onderzoek. De Commissie zal ook in de toekomst alles in het werk stellen om een stabiel klimaat te creëren voor deze bedrijfstak, die in Europa een sleutelrol speelt, en ook voor de werknemers in deze branche.

Neelie Kroes, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zal het hebben over de overheidsfinanciering van Opel door een of meerdere Europese regeringen.

Zoals u weet heeft de Opel Trust, waarin General Motors (GM) en de Duitse autoriteiten gelijkelijk vertegenwoordigd zijn, aangekondigd dat het zijn fiat heeft gegeven aan de verkoop door GM van een meerderheidsaandeel in zijn Europese Opel-divisie aan het consortium Magna International en Sberbank. Dit besluit van de eigenaars van Opel heeft de steun van de Duitse regering. Deze heeft het nieuwe Opel tot 4,5 miljard euro aan overheidsgeld toegezegd, mogelijk met medewerking van andere Europese regeringen.

Mijnheer de Voorzitter, de Commissie heeft gedurende het gehele proces dat heeft geleid tot deze transactie contact onderhouden met alle betrokken lidstaten. Daarnaast is de Commissie op de hoogte van de onenigheden betreffende de merites van de verschillende herstructureringsplannen die bidders hebben gepresenteerd – en ook van de twijfel die publiekelijk is geuit door bepaalde leden van de Opel Trust.

Ten aanzien van de overheidsfinanciering van de GM/Magna-transactie hebben wij vernomen dat de Duitse regering gebruik wil maken van een reeds bestaande en goedgekeurde regeling onder de tijdelijke kaderregeling inzake staatssteun van de Commissie, ter stimulering van de toegang tot financiering in de huidige financiële en economische crisis.

Mijnheer de Voorzitter, ik ben van plan zorgvuldig na te gaan of deze regeling in dit geval kan worden aangewend en u begrijpt ongetwijfeld dat ik in dit stadium geen standpunt kan innemen omdat de verkoopovereenkomst nog niet definitief is; momenteel wordt over een aantal aspecten nog onderhandeld. Nu is het echter van belang dat ik voor u de meest relevante overwegingen uiteenzet. Ik moet met name onderstrepen dat staatssteun die wordt toegekend uit hoofde van de tijdelijke kaderregeling niet onderworpen mag zijn, de jure of de facto, aan aanvullende voorwaarden betreffende de locatie van investeringen of de geografische verdeling van herstructureringsmaatregelen. Dergelijke voorwaarden zouden – daar kan ik heel duidelijk over zijn – leiden tot onacceptabele verstoringen van de interne markten en zouden een subsidiewedloop kunnen ontketen die de Europese economie in haar huidige, uiterst kwetsbare toestand aanzienlijke schade zou toebrengen. Bovendien zouden Europese bedrijven, als hun herstructurering afhankelijk was van niet-commerciële voorwaarden die verband houden met de overheidsfinanciering, er mogelijk niet in slagen hun levensvatbaarheid op de lange termijn te herstellen. En dat risico voor de levensvatbaarheid is des te groter gezien de huidige, verzwakte staat van de gehele Europese auto-industrie. De Europese auto-industrie gaat, zoals wij allen weten, gebukt onder een aanzienlijke overcapaciteit. Een mislukte herstructurering zou dan ook leiden tot grote schade voor het bedrijf en zijn werknemers, tot negatieve neveneffecten voor de gehele sector en tot een verspilling van belastinggeld. Dat zijn de principes waardoor ik me zal laten leiden bij mijn beoordeling van de zaak-Opel.

Ik zal nagaan of er niet-commerciële protectionistische voorwaarden zijn verbonden aan de overheidsfinanciering, de jure of de facto, en de Commissie zal niet alleen de wettelijke voorwaarden die kunnen kleven aan een uiteindelijk steunmaatregelenpakket onderzoeken, maar ook de gehele context waarbinnen de steun wordt verleend. En ik ben bijzonder benieuwd of de Duitse autoriteiten de steunverlening effectief hebben verbonden aan een enkele bidder en, zo ja, of ze het bedrijfsplan van die bidder industrieel en commercieel gezien het meest geschikt vonden.

Ten aanzien van de korte termijn is het een triest feit dat, gezien de huidige overcapaciteit in de automobielenindustrie, om het even welk plan om de winstgevendheid van Opel te herstellen, zal leiden tot een bedrijfsbreed verlies van banen evenals tot fabriekssluitingen; alle reddingsplannen voor Opel die door de verschillende potentiële investeerders zijn gepresenteerd, voorzien in fabriekssluitingen en personeelsinkrimpingen. Een sociale herstructurering is echter de enige manier om voor de toekomst duurzame en stabiele banen te garanderen, en de Commissie kan en mag niet proberen te bepalen waar dergelijke inkrimpingen moeten plaatsvinden, noch mag zij proberen ze te voorkomen. We zullen het proces echter zeer nauwlettend volgen, zodat we zeker weten dat het is gebaseerd op commerciële overwegingen die zijn gericht op duurzame werkgelegenheid, en niet op protectionistische motieven.

Werner Langen, *namens de PPE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) kan ik met nadruk zeggen dat wij blij zijn dat commissaris Špidla heeft bevestigd dat de Europese overheden in drie opzichten betrokken waren bij dit moeizame proces van overdracht van eigendom van een autoproducent.

Ten tweede ben ik het met commissaris Kroes eens dat precies moet worden vastgesteld welke niet-commerciële aspecten een rol zouden kunnen spelen. Ik verzoek de Commissie echter dit snel doen. Het hoeft niet per se zo snel te gaan als de overname binnen 24 uur van de Nederlandse en Belgische banken, iets wat bij Duitse banken 24 maanden duurt, maar ik hoop wel dat deze toetsing snel en gericht plaatsvindt.

Ten derde is het juist dat er een overcapaciteit op de markt bestaat, en wel een gigantische. In 2007 zijn er in de hele wereld 58 miljoen personenwagens verkocht, maar de capaciteit lag bij 72 miljoen. Dat betekent dat de herstructurering in deze bedrijfstak – onder andere door milieuvriendelijkere voertuigen te maken – in volle gang is, met name bij de producenten van grote auto's.

Het is wel duidelijk dat Opel geen producent van grote auto's is, maar van zuinige auto's. Opel heeft problemen gehad, verlies geleden, maar hun auto's zijn uitstekend, ook technologisch. Opel als zelfstandig bedrijf is kleiner dan de reuzen op de markt, maar ik weet zeker dat deze firma een kans maakt om te overleven wanneer we erin slagen om dit plan voor de herstructurering door te voeren.

Ik heb in de media gelezen dat die herstructurering maar in één vestiging zou plaatsvinden. Ik beschik over informatie .....

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. – Mijnheer Langen, het spijt me maar de heer Méndez de Vigo wil gebruik maken van de blauwkaartprocedure en u een vraag stellen om de discussie aan te gaan. Als u hiermee instemt, geef ik het woord aan de heer Méndez de Vigo; anders kunt u uw betoog voortzetten.

Uw spreektijd wordt uiteraard gecompenseerd. U krijgt dertig seconden extra.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de heer Langen heeft gezegd dat het onderzoek van de Commissie naar Opel binnen een redelijke termijn moet worden afgesloten. Mijnheer Langen, wat vindt u een redelijke termijn?

Werner Langen, *namens de PPE-Fractie*. – (DE) Dit proces moet, zoals gezegd, ongehinderd plaats kunnen vinden. Daar gaat het om. Bij bepaalde banken heeft dit proces in Duitsland bijvoorbeeld jaren geduurd, dat had zeker sneller moeten gaan.

Tot slot wil ik nog het volgende zeggen: als mijn informatie klopt bepaalt het concept dat van in totaal 50 000 banen er 10 500 verdwijnen, waarvan 4 500 in Duitsland, en de rest bij alle andere vestigingen van Opel. Het lijkt me terecht dat de Commissie wil vaststellen of dat correct is, en niet volgens politieke criteria gebeurt. Daarom hopen wij samen met de werknemers dat we een mooie toekomst tegemoet gaan.

De Voorzitter. – Mijn dank aan de heren Langen en Méndez de Vigo omdat dit mijns inziens de eerste test was, de eerste keer dat we deze procedure hebben uitgeprobeerd. Het werkt goed: onze debatten, die bij tijd en wijle wat saai zijn, worden er levendiger door. Door dit soort interrupties wordt het debat interessanter.

Udo Bullmann, *namens de S&D-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissarissen, dames en heren, na een strijd die maanden heeft geduurd staat nu de deur open voor een oplossing waardoor waarschijnlijk ongeveer 40 000 van de meer dan 50 000 banen bij Opel zelf kunnen worden gered, dat zeggen in ieder geval de nieuwe investeerders. Dan heb ik het nog niet eens over de talloze banen bij de toeleveranciers, bij de bedrijven in de omgeving, die van deze productie afhankelijk zijn. Dit is een mooi moment om het woord te richten tot het personeel van General Motors overal in Europa. Dit was hun conflict, Klaus Franz als voorzitter van de overkoepelende ondernemingsraad en alle anderen zijn samen het gezicht van Opel Europa geworden, van een nieuw technologieconcern dat een kans verdient. In een dergelijke situatie moet de politiek helpen.

Waar gaat het om? Het gaat om de zigzagkoers die de Amerikaanse centrale van General Motors maandenlang heeft gevolgd. Het scheelde maar een haar of het was mislukt, en dat weet u heel goed, beste collega's. Het was toch vanzelfsprekend dat we een initiatief hebben genomen, actief hebben ingegrepen, en hebben gezegd: "Ja, we moeten hier een handje helpen, we moeten de mensen een kans geven. We moeten de vestigingen

een kans geven, de technologie van morgen een kans geven, zodat het economisch klimaat voor het bouwen van auto's in Europa goed blijft.”

Ik kan me volledig vinden in het perspectief dat commissaris Špidla heeft voorgesteld voor de Europese auto-industrie. Laten we dat realiseren. Laten we met ons industriebeleid een kader scheppen met milieunormen die een voorbeeld voor de wereld kunnen zijn, een kader waarbinnen de werknemers en de autobouwers in Europa zich verder kunnen ontwikkelen. Indertijd zijn we daar voor kolen en staal in geslaagd, waarom zou het hier niet ook lukken, met deze industrie voor mobiliteit, voor de toekomst? U moet de bal oppakken! De Commissie heeft in dit verband veel speelruimte, en kan allerlei initiatieven nemen.

Mevrouw Kroes, ik heb gehoord dat u van de 4,5 miljard al 1,5 miljard heeft vrijgegeven voor de lopende zaken, zodat het raderwerk niet stil komt te staan. Natuurlijk moet u alles toetsen volgens het recht en de wetgeving, dat is vanzelfsprekend! Natuurlijk moeten tijdens de komende onderhandelingen alle nodige stappen worden gezet om ervoor te zorgen dat de lasten eerlijk worden verdeeld. Ik doe echter een dringend beroep op u, sluit de toetsing snel af! Uw besluit moet gefundeerd zijn, maar er staat zoveel op het spel dat we deze kans in Gods naam niet mogen verspelen! Dit mag niet mislukken vanwege komma's, we moeten ook onder ogen zien hoe belangrijk deze zaak is, we moeten in het algemeen belang een Europese oplossing bedenken, dat willen we allemaal!

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie*. – Mijnheer de Voorzitter, ik zou eerst en vooral de beide commissarissen en de Commissie willen danken voor de mededeling die zij vandaag heeft gedaan. Het was niet evident. Ik heb op 3 augustus een brief geschreven, omdat toen al in de lucht hing wat nu is aangekondigd, en ik heb toen een antwoord gekregen van de voorzitter van de Commissie. Daar stonden geen nieuwe elementen in. Vandaag heb ik ten minste een duidelijke Commissie gehoord bij monde van mevrouw Kroes, die stelt dat hoe dan ook een diepgaand onderzoek naar alle details uitgevoerd zal worden naar aanleiding van deze zaak.

Ik zou trouwens willen vragen, mevrouw Kroes, dat dat onderzoek niet alleen op basis van staatssteun zal worden gedaan, maar ook op basis van de concurrentieregels, fusies en overnames. Want we hebben hier niet alleen te maken met staatssteun van de Duitse regering – 4,5 miljard euro! – maar we hebben tegelijkertijd ook te maken met iets dat fusie en overname is. Daar zijn de concurrentieregels strenger dan de regels op het vlak van staatssteun. Ik zou u willen vragen – u heeft immers in uw tussenkomst voornamelijk over staatssteun gesproken – in het onderzoek zowel op het ene element als op het andere in te gaan, want bij fusies en overnames speelt uiteraard ook interne concurrentie tussen de verschillende vestigingen van het betrokken bedrijf een uiterst belangrijke rol, terwijl het bij staatssteun hoofdzakelijk gaat over de concurrentievoorwaarden tussen bedrijven.

Ik moet zeggen, mijnheer de Voorzitter en dames en heren, dat een dossier met 4,5 miljard euro staatssteun, met een privé-inbreng van slechts 500 miljoen, toch de ogen doet openen. Is dat nog een reddingsoperatie of is dit een, ja, ik zou bijna zeggen, een nationaliseringsoperatie; hoe dan ook, er zijn indicaties – en het zou goed zijn dat zo snel de gegevens daarover worden verzameld – dat bij het plan dat door Magna met de Duitse regering is uitgewerkt, niet de economische motieven volledig de doorslag krijgen, maar dat het ook gaat om politieke motieven. Dat zou in elk geval in het onderzoek duidelijk naar voren moeten worden gebracht. Ik zou ook willen vragen, mevrouw de commissaris, dat dat onderzoek in elk geval snel start – daar geef ik mijnheer Langen 100 procent gelijk in – en dat de gegevens niet alleen mogen komen van degene die de overname doet, want een dossier door Magna ingediend bij de Commissie, zal waarschijnlijk wel aantonen wat het moet aantonen. Men kan zich moeilijk indenken dat het dossier dat Magna gaat indienen, ik zou bijna zeggen, bloot aangeeft dat met andere woorden de concurrentieregels zijn overtreden. Ik denk dus dat de Commissie vanuit haar bevoegdheden die ze bezit, zelf gegevens moet opvragen bij de verschillende lidstaten die erbij betrokken zijn, Groot-Brittannië, Spanje, Polen, België, en uiteraard Duitsland, zodoende dat het onderzoek op een objectieve manier kan gebeuren. Ik geloof ook dat het onderzoek dat nu wordt uitgevoerd van uitzonderlijk groot belang is omdat het een precedent gaat geven voor een heleboel andere herstructureringen die we in de komende jaren zullen meemaken tijdens deze economische en financiële crisis, en die aan dezelfde voorwaarden onderworpen moeten worden. Dat is mijn eerste punt.

Mijn tweede punt is dat ik persoonlijk vind dat de Commissie in gebreke is gebleven door niet onmiddellijk het dossier naar zich toe te trekken. Ik denk dat het eigenlijk al maanden geleden had moeten gebeuren – de eerste mededeling van de Commissie dateert trouwens van februari. Als het gaat om een transnationale herstructurering, vind ik dat de Commissie onmiddellijk kan optreden en dat het niet zo'n goede beslissing is geweest om het over te laten aan één land. Europese oplossingen worden niet door één lidstaat uitgewerkt,

Europese oplossingen moeten door communautaire instellingen worden uitgewerkt. Ik vind dus dat op het vlak van industriepolitiek de Commissie haar rol beter en sneller had moeten spelen.

Ten derde, denk ik dat zij snel moet komen met een algemeen herstructureringsplan voor de auto-industrie, want 35 procent overcapaciteit zal niet zomaar kunnen worden weggewerkt, tenzij door een algemene Europese benadering.

Rebecca Harms, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte mijnheer Špidla, geachte mevrouw Kroes, dames en heren, we hebben het vandaag over het geval-Opel, maar indirect misschien ook over de toekomst van de Europese auto-industrie, en ik zou allereerst willen vaststellen dat eigenlijk alle leden van het Europees Parlement zich zorgen maken over de toekomst van de werkgelegenheid in deze sector in de Europese Unie.

Dit is niet echt het moment om de rol van Duitsland te bekritisieren, hoewel die wel moet worden onderzocht. Dit is het moment waarop de regeringen van de andere lidstaten van de Europese Unie die in hun land vestigingen van GM hebben – dat zijn dus onder andere de regeringen van Polen, Spanje, België, Groot-Brittannië – eens overleg moeten plegen. Zij hebben ook onder deze crisis te lijden, zij moeten samen met de Duitsers overwegen hoe het beste kan worden gemaakt van deze ernstige situatie, en hoe men de banen van de betrokken werknemers in deze vestigingen kan redden. Dat lijkt mij eigenlijk een betere aanpak.

Ik ga er – zoals gezegd – eigenlijk van uit dat we ons allemaal zorgen maken over de toekomst van de werkgelegenheid in de auto-industrie, en ik geef de heer Špidla absoluut gelijk: ondanks de discussies die we in Brussel maanden lang hebben gevoerd, en die we hier in Straatsburg en in onze eigen lidstaten ook telkens weer voeren, zijn we met het debat nog niet zover als we zouden moeten zijn. We zeggen keer op keer dat we in deze branche een enorme en structurele overcapaciteit hebben, maar we durven het niet echt aan om de koers te bepalen, en er als politici toe bij te dragen dat we een einde maken aan de structurele overcapaciteit in deze sector. We hebben volgens mij echter wel stapjes in de juiste richting gezet.

In allerlei discussies, ook in verband met het ingrijpen van de overheid, hebben we het vaak over de auto van de toekomst, een auto die klimaatvriendelijk en efficiënt is, die anders aangedreven wordt. Als ik eerlijk ben moet ik echter zeggen dat ik gezien de ontwikkelingen op de markt niet geloof dat dit al voldoende is om in de toekomst te garanderen dat er in de auto-industrie geen werkgelegenheid verloren gaat. Daarom moeten we spreken over de toekomst van de mobiliteitsindustrie, we moeten de moed hebben om in deze crisistijd werkelijk na te denken over radicale veranderingen, en consequenter te zijn.

Ik stel namelijk vast dat er in verband met de steunmaatregelen voor Opel in Duitsland nooit werkelijk wordt nagedacht over hoe we deze sector kunnen voorbereiden op de toekomst. Theoretisch gaat het om moderne auto's, die klaar zijn voor de toekomst, maar wat gebeurt er met het openbaar vervoer? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat we in de toekomst betere en klimaatvriendelijkere systemen ontwikkelen voor het openbaar vervoer? Wie bouwt er in de toekomst betere bussen, betere treinen, betere vrachtwagens? Wie zorgt ervoor dat deze sector intensiever gebruik maakt van de informatietechnologie en van hernieuwbare energie? Dat zijn vragen die keer op keer zijn gesteld, maar die niemand werkelijk heeft beantwoord, en politieke concepten zijn hiervoor al helemaal niet ontwikkeld.

Ik zou deze discussie, die aan het begin van de werkzaamheden van het nieuwe Parlement plaatsvindt, eigenlijk willen benutten om te zeggen dat we dit aan moeten pakken. We moeten in dit verband werkelijk veel ambitieuzer zijn, anders worden we medeverantwoordelijk voor een weergalozes daling van de werkgelegenheid, die we later met overheidsgeld nooit meer kunnen compenseren.

Brussel mag zich niet beperken tot kritiek op Duitsland en op andere regeringen. Vandaag moeten we de moed hebben om ook eens na te denken over ons eigen investeringsbeleid. In de afgelopen maanden is er in de vorm van goedkope kredieten van de EIB minstens 4,4 miljard euro naar de auto-industrie gegaan, meneer Špidla, zonder dat er ooit voorwaarden aan waren verbonden in de vorm van een herstructurering om de autosector of de mobiliteitssector voor te bereiden op de toekomst.

VOORZITTER: MEVROUW SILVANA KOCH-MEHRIN

Ondervoorzitter

Evžen Tošenovský, *namens de ECR-Fractie.* – (CS) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Kroes, mijnheer Špidla, ik zou hier in het Europees Parlement als lid van de ECR-Fractie graag even kort stil willen staan bij de huidige situatie in de automobielsector, met name vanuit het perspectief van het concurrentievermogen van de Europese producenten. Tevens zou ik commissaris Kroes willen bedanken voor de wijze waarop zij omgaat

met de uitermate gecompliceerde casus waarover we hier vandaag in debat zijn, een casus die met name naar de toekomst toe het buitengewoon complexe speelveld voor de aanpak van dergelijke economische situaties vorm geeft. Talloze sectoren voelen de gevolgen van de wereldwijde economische crisis aan den lijve. Een van de meest getroffen sectoren is nu juist de automobielenindustrie, wellicht doordat er zoveel uiteenlopende sectoren betrokken zijn bij deze bedrijfstak. Bovendien staan al deze sectoren onder enorme druk om topkwaliteit te leveren en hebben ze te maken met een enorme concurrentiedruk, dit alles weer in combinatie met de enorme druk tot technische vooruitgang en innovatie. Iedereen die het duizelingwekkende tempo van de moderne technologische vooruitgang niet bijbenen kan, heeft een groot probleem en dat is precies wat we nu zien gebeuren. Kijkt u bijvoorbeeld maar naar de Amerikaanse autoproducenten.

Ik durf hier te stellen dat de crisis genadeloos heeft blootgelegd welke spelers de ontwikkelingen op automobielenvlak niet goed hebben ingeschat, maar ook welke spelers in tijden van overvloed met vooruitziende blik geïnvesteerd hebben in de modernisering van nieuwe concurrerende modellen. Ik ben mordicus tegen overheidsingrijpen, want dat is slechts eventjes goed voor de leniging van de acute nood van nationale producenten. Ik heb begrip voor politici die bang zijn voor hogere lokale werkloosheid, maar tegelijkertijd ben ik ervan overtuigd dat het uitermate onverstandig is geld te pompen in één enkele economische sector. Het enige wat daarmee bereikt wordt, is dat pijnlijke beslissingen worden uitgesteld en dat de positie van de arbeidsbevolking juist alleen maar verslechtert. De wereldwijde crisis kan een grote impuls zijn voor de ontwikkeling van nieuwe technologieën en de toepassing van nieuwe brandstoffen zoals gecompriemd aardgas, waterstof of bijvoorbeeld elektriciteit. Dus als Europa dan al stimulerende maatregelen treffen moet ter ondersteuning van Europese producenten, dan dienen die gericht te zijn op de ondersteuning van onderzoek en de vereenvoudiging van de innovatieprocessen die, laten we dit onder ogen willen zien, hier in Europa wel heel erg veel tijd in beslag nemen.

Het doet mij deugd dat de lidstaten van de EU voornamelijk eventuele protectionistische neigingen hebben weten te onderdrukken. Puur financieel protectionisme zou er alleen maar voor zorgen dat niet-concurrentiekrachtige projecten kunstmatig overeind worden gehouden. Net zoals de catastrofale overstromingen van de Nijl in het oude Egypte vruchtbaarheid brachten, zo zou de wereldwijde crisis een impuls moeten zijn tot de ontwikkeling van nieuwe milieuvriendelijkere Europese automodellen die met gemak de concurrentie op de wereldmarkt aankunnen. Ik ben werkelijk zeer ingenomen met het feit dat commissaris Kroes deze kwestie op een dusdanig degelijke wijze aanpakt, aangezien het hier voor ons allen naar de toekomst toe om een uitermate verstrekkend onderwerp gaat.

Thomas Händel, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik ben het in grote lijnen eens met het betoog dat de Commissie vandaag heeft gehouden over de oorzaken van de crisis en over de vooruitzichten in de auto-industrie – de overcapaciteit, het feit dat we een andere strategie moeten volgen en nieuwe technologieën moeten gebruiken. Ik wil er echter ook op wijzen dat er heel wat punten zijn waarover we het niet eens zijn. Aangezien er in de hele wereld een overcapaciteit van 30 procent bestaat, zal Opel waarschijnlijk niet de laatste patiënt in de auto-industrie zijn.

Het gaat niet alleen om de twaalf miljoen mensen die direct of indirect van deze sector leven, maar ook om de ongeveer dertig miljoen mensen in Europa die profiteren van de welvaart die dankzij deze sector ontstaat. Daarom is de Commissie er mede voor verantwoordelijk dat de Europese auto-industrie deze uitdaging aan kan nemen. De Europese Commissie is er ook mede voor verantwoordelijk dat Opel nu niet in het kader van de aanpak van de crisis wordt geofferd op het altaar van de markteconomie. Er moet worden bijgestuurd, maar we mogen niet verwachten dat de krachten van de vrije markt in de EU er wel voor zullen zorgen dat de werkgelegenheid die verloren zal gaan, automatisch wordt gecompenseerd door nieuwe werkgelegenheid. In tegendeel: de werknemers en de Europese economie zullen het kind van de rekening worden.

Het feit dat overheidssteun altijd wordt tegengehouden zal niet alleen leiden tot concurrentievervalsing, maar ook tot scheve sociale verhoudingen, en dat zou de fiscus van de betrokken landen veel sterker belasten dan die zich kunnen permitteren. Het zou vooral veel meer kosten dan de steun die op dit moment wordt aangeboden, wanneer u rekening houdt met de lagere kosten voor de sociale zekerheid.

Voor de herstructurering van de Europese auto-industrie zijn er ambitieuze initiatieven van de Europese Commissie nodig, maar ook van de betrokken nationale regeringen. Daarom stellen we voor om een Europese sectorale raad voor de toekomst van de mobiliteit in het leven te roepen, waar de politiek, het bedrijfsleven, de vakbonden en de wetenschap zouden moeten samenwerken. Daar moeten strategieën worden uitgewerkt voor de aanpassing aan de techniek, en er moet worden nagedacht over politieke maatregelen en de nodige financiële middelen. Waar overcapaciteit bestaat moet een plan worden uitgewerkt om nieuwe

werkgelegenheid te creëren, waarbij de lasten eerlijk moeten worden verdeeld. Dat hebben we jaren geleden gedaan in de staalindustrie, en dat moet nu ook gelden voor Opel en voor de hele Europese auto-industrie.

Volgens mij kan en moet overheidssteun alleen maar worden betaald wanneer er tegelijkertijd ook wordt gegarandeerd dat er wettelijke regels komen voor de participatie van de medewerkers en meer medezeggenschap. Alle betrokken werknemers in heel Europa hebben een gezond economisch klimaat nodig, maar ook nieuwe banen en het vooruitzicht op een stabiele toekomst.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, een topman van Magna heeft deze middag een paar uur geleden opnieuw bevestigd wat we eigenlijk al vreesden of wisten, dat de fabriek in Antwerpen onherroepelijk dicht gaat. Men spreekt wel van een zoektocht naar alternatieven, naar alternatieve werkgelegenheid, naar een andere toekomst voor de vestiging, maar niemand weet wat dat eigenlijk inhoudt. Het is een beetje praat voor de vaak en het lijkt voorlopig een zoethoudertje te zijn om de arbeiders en de vele betrokkenen in Antwerpen braaf en stil te houden.

Ik denk dat de Europese Commissie in heel dit dossier eigenlijk niet mag doen wat ze aangekondigd heeft, met name toch nog wat afwachten, toch nog een beetje als toeschouwer de slagen tellen. Ik denk dat er nú ingegrepen moet worden en dat de Commissie nu reeds duidelijker dan daarstraks gebeurde, moet zeggen dat haar goedkeuring van dit overnamedossier afhankelijk gesteld zal worden van de eis dat de overnemer enkel objectieve economische criteria mag hanteren, indien en wanneer saneringen nodig zijn. Er moet dan ook maar eens complete duidelijkheid en complete openheid komen over de al of niet bestaande competitiviteitsrapporten van de diverse vestigingen en van de vraag of de Commissie al of niet inzage heeft gekregen van die competitiviteitsrapporten.

Het is immers algemeen bekend dat de fabriek in Antwerpen zeer competitief is en het zou volgens mij onaanvaardbaar zijn dat de massale steun van de Duitse regering ertoe zou leiden dat misschien wel de meest competitieve vestiging getroffen wordt. In dit dossier staat het lot van zeer vele duizenden werknemers in mijn land op het spel, maar ook, en opnieuw, vrees ik, de geloofwaardigheid van de Europese Commissie, en ik ben terzake niet optimistisch. Het is trouwens nogal dikwijls hetzelfde liedje, commissaris Špidla heeft erop gewezen: er worden heel veel en heel luid Europese geloofbelijdenissen verkocht, maar wanneer puntje bij paaltje komt, verdedigen politieke leiders in de eerste plaats de belangen van hun eigen land. Dat was zo in de recente bankencrisis. Dat is, vrees ik, vandaag ook zo in de Opel-crisis, waar door Duitse overheden in de eerste plaats Duitse belangen worden gediend.

Ivo Belet (PPE). - Voorzitter, geachte collega's, commissarissen, de aankondiging van Magna, de nieuwe eigenaars van Opel, dat zij de fabriek in Antwerpen allicht gaan sluiten, is op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Want we weten ondertussen dat de Opel-fabriek, een van de meest rendabele, een van de meest efficiënte fabrieken is binnen de groep van General Motors. En toch willen ze hem dicht. Dus veel wijst erop dat hier niet alleen op basis van pure economische criteria is beslist. Daarom, mijnheer Špidla en mevrouw Kroes, vragen we u vandaag twee dingen: ten eerste, dat u uw ijzersterke competentie op het vlak van de concurrentie eventueel alsnog gebruikt en inzet om na te gaan of die grootscheepse staatssteun die in sommige lidstaten is toegezegd, inderdaad te verzoenen is met de Europese regels. Mevrouw Kroes, u hebt terecht een onderzoek toegezegd. Ik hoop dat u de kans krijgt om dat grondig te doen, en tegelijk op korte termijn, om te vermijden dat we binnenkort met voldongen feiten worden geconfronteerd. Ik denk dat ik niet overdrijf als ik zeg dat de geloofwaardigheid van de Europese Commissie hier op het spel staat. Economisch nationalisme en protectionisme horen niet thuis in dit Europa van de 21^e eeuw en dit is een zeer goed dossier om dat te bewijzen.

Mevrouw Kroes, u hebt de reputatie van een dame van staal te zijn. We rekenen erop dat u ook in dit dossier uw reputatie hard maakt en ervoor zorgt dat de autoriteit van de Europese Commissie niet wordt uitgehold. Dat is absoluut niet ironisch bedoeld.

Ten tweede, Europa moet absoluut met een nieuw industrieel project komen voor de autosector. We moeten niet terugblikken, we moeten niet kijken naar gemiste kansen. We moeten vooruitblikken en inzetten op die nieuwe technologie van de nieuwe elektrische wagen. Het is nog niet te laat. Als we dat nu doen, dan kunnen we ervoor zorgen dat die nieuwe elektrische wagen met Europese technologieën wordt gemaakt en dat we in de toekomst niet met elektrische wagens rijden van Chinese makelij. Dat is een scenario dat we nog perfect kunnen vermijden.

Jutta Steinruck (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, beste collega's, we moeten inderdaad een gezamenlijke Europese oplossing bedenken, zonder rekening te houden met het eigenbelang van de lidstaten.

Opel Europa speelt een belangrijke rol in het Europees industrieel beleid, en het gaat niet alleen maar om de werkgelegenheid bij Opel, het gaat ook om de werkgelegenheid bij talloze toeleveranciers in veel Europese landen. Ook de Europese ondernemingsraad staat achter de keuze voor Magna, dat heeft de EOR mij bevestigd, en de collega's werken onder hoogspanning aan Europese oplossingen. De werknemers zijn ook bereid om daarvoor offers te brengen, en dat verwachten wij ook van alle beleidsmakers. We moeten allemaal de hand aan de ploeg slaan, en wel meteen. De vorige sprekers zijn daar ook al op ingegaan.

Het is natuurlijk in het belang van de werknemers dat die duizenden banen tijdelijk met overheidssteun worden gestabiliseerd. De als excuus aangevoerde argumenten in verband met de mededinging zijn voor ons niet relevant. Het gaat om mensen, het gaat om werkgelegenheid, maar het gaat ook om hele regio's. De eerste stappen zijn onder Duitse leiding gezet, nu moeten we een optimaal resultaat bereiken, voor alle werknemers in heel Europa, in alle Europese vestigingen.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, het verheugt me ten zeerste dat ik hier het woord mag voeren in het eerste debat dat u voorzit! Ik zou echter vooral commissaris Špidla willen bedanken omdat hij Duits heeft gesproken, en ik zou commissaris Kroes werkelijk willen feliciteren. Velen denken dat de kwestie-Opel-Vauxhall een Duitse kwestie is. Fout! Het is een Europese kwestie! Het gaat om werkgelegenheid in heel Europa, en het zou fout zijn wanneer hiervoor een specifiek Duitse oplossing zou worden bedacht. Daarom ben ik zeer verheugd dat de Commissie bereid is om dit dossier te toetsen. Het gaat om het Europese recht inzake mededinging en staatssteun.

We willen natuurlijk iedere baan redden, maar tegen welke prijs? Wanneer ik me opstel als advocaat van de burger en van de belastingbetaler vraag ik me bij de Opel-Magna-deal af welke verplichtingen op de lange termijn dat voor de belastingbetaler met zich meebrengt. De zaak-Opel is ook dubieus met het oog op het industriebeleid. Het zijn altijd alleen maar de groten die geld krijgen, en de kleintjes hebben het nakijken. Zij zijn echter de ruggengraat van de economie. Het is duidelijk dat het fout was om uitsluitend van één investeerder uit te gaan. Al in een vroege fase hebben de politici betere aanbiedingen, die minder zouden hebben gekost, afgewezen.

De zaak-Opel heeft meer met de verkiezingsstrijd te maken dan met een eerlijk economisch beleid en industriebeleid, in overeenstemming met het recht van de EU. Ik herhaal: het is juist dat de Europese Commissie nu het initiatief neemt, al bevalt het de Duitse regering niet, maar de Opel-deal is boerenbedrog, dat wordt steeds duidelijker. Dit zou wel eens de duurste verkiezingsstrijd in de Duitse geschiedenis kunnen worden.

We willen dat Opel overleeft, we willen dat Opel gezond wordt, en we willen vechten voor iedere baan. We willen echter niet dat dit geld kost, en we willen ook geen oplossing die ten laste van onze Europese partners gaat, van wie Duitsland als grootste exporteur ter wereld afhankelijk is.

Bart Staes (Verts/ALE). - Mevrouw de Voorzitter, collega's, heren en dames, commissarissen. Blijdschap en vrees zijn emoties die mij een beetje overvallen vandaag. De blijdschap om de verklaring van de twee commissarissen, mijnheer Špidla en mevrouw Kroes, die een stukje geruststelling brengen. Anderzijds vrees: de verklaringen van de overnemers, Magna, zijn eigenlijk niet van dien aard om echt gerust te zijn. Ik wil ingaan op een aantal zaken die in het debat zijn gezegd.

Mevrouw Kroes, mijnheer Špidla, inderdaad, wees mannen en vrouwen van staal. Zorg er inderdaad voor dat alle regels op een correcte manier worden nageleefd. Inderdaad, inzake staatssteun – ik moet de heer Verhofstadt bijtreden waar hij zegt, dat onderzoek moet uitgebreid worden naar het hele mededingingsrecht, naar het hele recht inzake fusies en overnames. Ik denk dat hij daar gelijk in heeft. Ik ben het ook eens met de heer Langen. Waar de heer Langen zeer uitdrukkelijk heeft gezegd: dit moet snel gaan. Wat snel kon voor de banken, moet ook snel gaan in dit overnamedossier, in dit dossier dat zo belangrijk is voor duizenden, duizenden werknemers.

Ik wil nog even ingaan op wat mijnheer Špidla heeft gezegd. Hij zegt dat er overcapaciteit in de sector is. Dat is vanzelfsprekend zo. Hij heeft gezegd: we hebben een aantal methodes gebruikt om dat te verhelpen. Hij heeft het globaliseringsfonds genoemd. Zeven verzoeken zijn er geweest. Maar laat ons ook beseffen dat dit globaliseringsfonds niet erg goed werkt. Morgen bespreken we een dossier, een verslag van de heer Böge waaruit duidelijk blijkt dat van de 500 miljoen die ons in 2009 ter beschikking stonden, nauwelijks 8 miljoen is gebruikt. Dus die middelen zouden we moeten gebruiken om die werknemers te helpen voor opleidingen, voor reorganisaties, voor een ontwikkeling die echt de richting uitgaat van een groene nieuwe economie die koolstofarm is en minder gebaseerd op fossiele brandstoffen.

Derk Jan Eppink (ECR). - Mevrouw de Voorzitter, uw partijleider, de heer Westerwille, heeft gezegd dat dit steunpakket aan Opel onder andere is bedoeld als een element in de verkiezingsstrijd. Ik hoop uiteraard dat dat niet het geval is en ik hoop dat de herstructurering van Opel wordt onderworpen aan de normale regels van de bedrijfsvoering en dat we niet in een situatie terechtkomen van eigen autofabriek eerst. Ik heb volledig vertrouwen in commissaris Kroes, die alle aspecten gaat bekijken van deze deal. Zij staat bekend als iemand die de hakken in het zand kan zetten, ze heeft dat in Nederland heel vaak bewezen, en zal niet bang zijn om duidelijke uitspraken te doen.

Ik heb wel een vraag aan haar met betrekking tot de rol van Sberbank, de Russische spaarbank. Ik vraag me af wat dit voor een rol is en of deze ertoe zal leiden dat een deel van de Opel-productie uiteindelijk terecht zal komen in de Russische Federatie, aangezien de Sberbank eigenlijk een voortzetting is van de economische politiek van de regering met andere middelen.

Ten slotte wil ik de heer Staes zeggen dat hij aan de ene kant verwonderd is dat dit bedrijf in gevaar is, maar aan de andere kant is hij voorstander van een hele sterke anti-autopolitiek. De auto wordt veiliger en schoner en krijgt toch van alles de schuld. De auto is de boeman en de automobilist is de persoon die fiscaal wordt uitgeknepen en vaak ook door een politiek die wordt voorgestaan in dit Huis. Een auto is, dames en heren, vrijheid. Een Opel is voor veel mensen met een kleine beurs een auto die zij kunnen kopen. Helaas is het zo dat het tegenwoordig voor die mensen steeds moeilijker wordt een auto als een Opel te kopen en het gevolg daarvan is dat de autoproduktie in elkaar zakt. Daarom denk ik dus dat we niet aan de ene kant kunnen zeggen: we zijn verwonderd dat dit gebeurt, en dat we aan de andere kant in dit Huis een anti-autopolitiek gaan voeren. Mijn partij is een voorstander van de auto, zoals ook de heer Verhofstadt weet.

Angelika Niebler (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de commissaris, dames en heren, ik zou graag drie opmerkingen willen maken.

Ten eerst is de auto-industrie een sleutelindustrie voor Europa. Het is al gezegd: wanneer we alle toeleveranciers en afnemers meetellen gaat dit om 1,2 miljoen banen. Ik zeg dit nogmaals, omdat mijn collega Chatzimarkakis, die daar voor me zit, net vertelde dat alles wat de Duitse regering doet, ingegeven is door de verkiezingsstrijd. Ik moet dat met alle kracht van de hand wijzen. Dat is een belediging, een affront tegenover de werknemers die in heel wat Europese landen in deze bedrijfstak werken, en zich dag in dag uit zorgen maken over hun baan.

Ten tweede is het in het belang van heel Europa dat Opel wordt gered. Dat wil ik in alle duidelijkheid zeggen, los van de discussie die we vandaag voeren. Er zijn vestigingen in Groot-Brittannië, in België, in Polen, in Spanje, in Duitsland en in andere Europese staten. Wanneer Opel kan worden gered doordat er een investeerder is gevonden – Magna – en doordat er overbruggingskredieten ter beschikking worden gesteld – waarvoor de Duitse regering heeft gestreden – dan is dat niet alleen in het belang van Duitsland, maar van heel Europa. We moeten er allemaal voor strijden dat we de werkgelegenheid in onze landen kunnen handhaven. Ik ben tevreden. Wat zou er gebeurd zijn als er geen oplossing in de vorm van een beheerder was gevonden? Dan zouden we deze discussie niet meer hoeven te voeren, dan had de insolventie van GM ook GM Europe meegezogen in de draaikolk.

Ten derde zijn er strenge regels voor overheidssteun. Ik heb alle vertrouwen dat de Commissie de belangen eerlijk zal wegen. De hamvraag is: kan Opel Europa op de middellange termijn weer rendabel worden? Ik heb alle vertrouwen dat de oplossing die nu is uitgewerkt, en waaraan ook Magna en vele andere Europese staten werken, ten uitvoer kan worden gelegd. Ik zou de Commissie daarom willen verzoeken om de nodige toestemming te verlenen, en zou er tot slot nogmaals op willen wijzen dat we in dit dossier iets goeds hebben gedaan voor de hele auto-industrie in Europa!

Kathleen Van Brempt (S&D). - Voorzitter, collega's, dank u, Commissie voor jullie verklaring. Ik deel helaas niet het optimisme van vele van mijn collega's, ook niet over de verklaring van de Commissie. Het klopt dat we vandaag weer slecht nieuws hebben gekregen over de vestiging in Antwerpen en het moet toch tot vele vragen leiden – hopelijk ook bij de Commissie – dat net die vestiging, die heel erg productief is, met bijzonder goede arbeidskrachten, dicht moet. Of heeft het misschien te maken, beste collega's, met het feit dat die vestiging in een kleine lidstaat of een kleinere lidstaat ligt en in een bijzonder kleine, wel economisch performante regio.

De Commissie klopt zich nu op de borst over het werk van de afgelopen maanden. Helaas ben ik het daar niet mee eens. U speelt een rol, en die moet u spelen, ik steun die ook, een zeer formalistische rol in het behartigen van de belangen van de Europese Unie in haar Verdragen, de concurrentieregels, de staatssteunregels. Dat is nodig, noodzakelijk en nogmaals, ik steun de Commissie in het onderzoek dat ze

daarin moet voeren, want dat zal cruciaal en belangrijk zijn. Maar waarom hebben jullie niet meer gedaan? Waarom hebben jullie geen sterke politieke rol opgenomen door bijvoorbeeld in de gesprekken die jullie hadden met de lidstaten ook mee te werken aan ideeën rond een herstructurering. De Europese vakbonden bijvoorbeeld, hebben gewerkt en staan nog steeds achter een herstructurering, die ook het woord solidariteit in zich draagt, met name ervoor zorgen dat het leed over de verschillende vestigingen wordt verdeeld.

Ik vraag vooralsnog – en dat is mijn belangrijkste vraag aan de Commissie – wat gaat u nu onmiddellijk doen, nu we het slechtste nieuws weten over Opel Antwerpen: welke acties gaat u ondernemen om ervoor te zorgen dat ook de mensen, de arbeiders in Antwerpen een toekomst krijgen?

Chris Davies (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ieder van ons die uit een land of regio met een autofabriek komt, wil dat die fabriek succesvol is, maar dat moet ons niet blind maken voor het reële probleem van overcapaciteit, die negatief uitwerkt op winsten en investeringen. Ik ben erg onder de indruk van de wijze waarop in de fabrieken in mijn kiesdistrict – in Ellesmere Port en Halewood – auto's worden gebouwd. Alleen al daarom verdienen ze het om succesvol te zijn. Maar ik ben zeer terneergeslagen over de houding die de auto-industrie als geheel heeft tentoongespreid in de meer dan tien jaar die ik deze industrie nu al gadesla als lid van het Parlement.

Afgaande op de mogelijkheden voor milieuverbetering heeft de auto-industrie een beschamende staat van dienst. Natuurlijk zijn er ook positieve verhalen. Zo staan er elk dag wel voorbeelden van innovatie in de kranten. Maar de industrie als geheel verzette zich tegen de invoering van de katalysator, waarvan ze de kosten enorm overdreef. Men ging akkoord met een reductie van de CO₂-emissies, maar hield zich daar vervolgens niet aan. En nu proberen ze onder de wettelijke verplichting uit te komen om koelmiddelen voor airconditioning toe te passen met een veel lager aardopwarmingspotentieel dan die welke tegenwoordig in gebruik zijn. De lobby voor het afzwakken van het Commissievoorstel voor CO₂-emissies afkomstig van bestelwagens en lichte bedrijfsvoertuigen is overigens ook al begonnen.

Er zijn enorme sommen overheidsgeld in deze industrie gepompt. Ik denk dat wij, het publiek, beter verdienen. We horen van de onderdelenfabrikanten dat de autofabrikanten te weinig ambitieus zijn. De industrie – en met name haar vertegenwoordiger, de ACEA – moet een andere houding aannemen. Ze moet eindelijk tot het besef komen dat ze verplichtingen heeft jegens de maatschappij als geheel en dat haar toekomst onlosmakelijk is verbonden aan haar milieuprestaties.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). - Mevrouw de Voorzitter, collega's, commissarissen, ik denk dat het duidelijk is dat ook de Europese autonomie niet ontsnapt aan de realiteit en de overcapaciteit dringend moet wegsaneren. Maar de vraag is natuurlijk, hoe geloofwaardig Opel gaat besparen als ze al beloofd heeft om zijn duurste fabriek, de Duitse, te behouden en een economisch goed presterende vestiging, zoals Opel Antwerpen, zal sluiten. Dit scenario werd inderdaad deze namiddag formeel bevestigd door Magna topman Wolf op de autosalon in Frankfurt. Verschillende sprekers hebben al aangehaald dat er serieuze aanwijzingen zijn dat Magna toegevingen heeft gedaan aan de Duitse overheid die niet direct in het belang zijn van het industriële plan in ruil voor staatssteun. Ik denk dat de Europese Commissie hier een stokje voor moet steken en wel voor het te laat is. Mevrouw Kroes heeft haar bezorgdheid al getoond, maar ik denk dat er meer moet gebeuren. De Commissie moet vooral heel snel aangeven hoe ze in dit dossier ervoor zal zorgen dat de Europese concurrentieregels ook door Duitsland gerespecteerd zullen worden. Als ze dat niet doet, creëert ze volgens mij een kwalijk precedent voor alle toekomstige grensoverschrijdende herstructureringsoperaties, waarbij telkens de kleine lidstaten zullen worden weggeconcentreerd. Waarom zit de Commissie niet zelf mee aan het roer voor de onderhandelingen met GM en Magna in plaats van alleen Duitsland. Ik verneem ook dat morgen de Duitse regering aan tafel wil gaan met de andere Europese landen om na te gaan hoe de staatssteun gecoördineerd kan worden. Dit lijkt wel erg cynisch voor Vlaanderen, en heel duidelijk vijgen na Pasen, en ik zou willen vragen of de Commissie daar ook bij betrokken is.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik namens het Parlement onze solidariteit betuigen met en onze steun aan de werknemers van alle Opel-fabrieken in Europa, en met name die van de Opel-fabrieken in Figueruelas, aan de werknemers en hun gezinnen, en degenen in de toeleveringsbedrijven die van deze fabrieken afhankelijk zijn. Zij kunnen er zeker van zijn dat wij aan hun kant staan in dit nieuwe avontuur dat nu van start gaat met de oprichting van een onafhankelijke Europese producent, GM Europa.

Wil dit avontuur, dat van start ging met het slechte nieuws van het failliet van GM in de Verenigde Staten, echter de kans bieden om een kredietwaardige, moderne en concurrerende onderneming op te bouwen met een duidelijke toekomst in sociaal, economisch en technologisch opzicht, dan dienen de Commissie en de

commissarissen zelf weer het voortouw te nemen bij de huidige onderhandelingen, om een werkelijk Europese oplossing te vinden, met alle mogelijke garanties.

Wij hebben de afwezigheid van de Commissie bij de inleidende besprekingen bekritiseerd en de manier waarop zij gezwicht is voor bilaterale onderhandelingen terwijl elke lidstaat met Opel-fabrieken pleitte voor unilaterale oplossingen. In verband hiermee wil ik wijzen op de regionale regeringen, zoals onze regering in Aragón, die een jaar geleden een pioniersrol vervulde toen zij een garantie voorstelde voor de fabriek in Figueruelas.

Deze verschuiving, die te wijten is aan het feit dat de Commissie afstand heeft gedaan van haar verantwoordelijkheden, heeft echter geleid tot de huidige situatie van verwarring, met het ernstige risico dat de nieuwe Europese onderneming door toedoen van verkiezingsuitslagen, die niets te maken hebben met de criteria van industriële levensvatbaarheid, in een doodlopende steeg zal belanden waarin concurrentiecriteria geen prioriteit zijn en waarop de kosten aan banen aanzienlijk en onvermijdelijk zullen zijn. Om dat te voorkomen, moeten we een oplossing vinden die Europees is, die nu levensvatbaar is én op middellange en lange termijn, waarbij de werkgelegenheid prioriteit krijgt in de vorm van het concurrentievermogen en de productiviteit van toonaangevende fabrieken, zoals die van Figueruelas.

Wij zullen niet toelaten dat de Commissie nog een seconde langer een neutrale partij blijft. Zij moet optreden en zowel de werkgelegenheid als de toekomst van het bedrijf GM Europa veiligstellen. Het Parlement zal dat van de Commissie eisen, uit naam van alle werknemers van Opel Europa.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik dank de commissarissen voor hun uitleg.

Verontrustend in deze hele discussie vind ik het verband dat gelegd wordt tussen de verkiezingen in Duitsland en de situatie waarin deze onderneming verkeert, die gevolgen heeft voor een groot aantal fabrieken in Europa.

Ik wil de aandacht vestigen op drie aspecten die de commissaris genoemd heeft. Ik denk dat deze situatie volledige en absolute transparantie vereist bij alle onderhandelingen die gevoerd worden. Ik ben het ermee eens dat er toezicht moet komen op alle aspecten, zowel vanuit juridisch oogpunt als vanuit het oogpunt van de steun. De commissaris heeft echter verklaard dat zij herstructurering als onvermijdelijk ziet, met verlies van werkgelegenheid en de sluiting van fabrieken als gevolg.

In antwoord op deze situatie, die volgens mij te wijten is aan het ondernemingsmodel dat tot nog toe is voorgesteld is en aan de hebzucht die we in Europa zien, moeten we volgens mij, met die toekomst voor ogen, de mensen vooropzetten. Wij en de Commissie moeten innoverende beleidsmaatregelen overwegen en ten uitvoer leggen, om de mensen te beschermen en ervoor te zorgen dat zij een waardig bestaan kunnen leiden en gestandaardiseerde opleidingen kunnen volgen in alle Europese landen, om zich aan te passen aan de toekomstige arbeidsmarkt en aan de vereisten van de nieuwe ondernemingen.

In de tweede plaats wil ik wat betreft de steun voor ondernemingen opmerken dat dit steun moet zijn die de fabrieken die er nog zijn, levensvatbaar moet maken. Verder moet er duidelijk worden ingezet op innovatie, en wel met name, zoals andere leden hier al gezegd hebben, op hybride technologieën, zodat we om auto te rijden niet langer alleen afhankelijk zijn van fossiele brandstoffen.

Dat is dan ook wat wij van de Commissie eisen met het oog op de toekomst.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil een paar dingen opmerken.

Tot nu toe kunnen de staatssteun aan de auto-industrie en het optreden van de lidstaten en de Commissie gekenmerkt worden als defensief en puur op de korte termijn gericht. Zo denk ik bijvoorbeeld dat de op grote schaal ingevoerde slooppremies de vraag eigenlijk alleen maar kunstmatig hebben opgevoerd, en volgens mij zullen we, nu het effect van deze premies (bijna) is uitgewerkt, gaan zien hoezeer zij berusten op een illusie. De vraag houdt geen gelijke tred met het aanbod.

Daarom zouden wij de Commissie willen aansporen om veel ambitieuzer te werk te gaan. Wat de staatssteun betreft zijn de volgende twee opties denk ik de beste.

Voor oplossingen op het vlak van duurzame mobiliteit in Europa zijn de talenten en vaardigheden van alle werknemers in de auto-industrie nodig, van arbeider tot ingenieur. Behoud en verdere ontwikkeling van deze vaardigheden in de auto-industrie en de toeleveringssectoren is dan ook duidelijk een prioriteit.

Verder ben ik van mening dat er aan de staatssteun veel strengere voorwaarden verbonden moeten worden dan nu het geval is. Met andere woorden, het volstaat niet langer om te zeggen dat "we op dezelfde voet verder gaan". Ik denk dat er pas staatssteun verleend moet worden als de sector erin slaagt zich sneller dan nu het geval is, om te vormen. Wat dat betreft ben ik het helemaal met de heer Davis eens.

Tot slot zou ik willen reageren op de opmerking van de heer Eppink, die zonder omhaal van woorden beweert dat wij anti-vrijheid zijn. Wat er in werkelijkheid gaande is op de markt, is dat dit model van "mijn auto is mijn vrijheid" voor steeds minder burgers geldt. Je hoeft maar rond te rijden in België en Nederland om te zien dat het systeem zijn grenzen heeft bereikt.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, commissarissen, dames en heren, toen in de plenaire vergadering werd voorgesteld om te debatteren over de toekomst van Opel Europa, was nog niet bekend dat deze onderneming afgelopen donderdag was overgenomen door Magna en zijn Russische partner Sherbank.

Na maanden van onzekerheid breekt voor Opel Europa een nieuwe fase aan, die sommigen met hoop en anderen met bezorgdheid tegemoet zien. Wij willen dat de voorwaarden van het definitieve contract, dat de komende maanden zal worden gesloten, gunstig zijn voor de toekomst van het bedrijf, en ik hoop dat de regering van Duitsland het bij het rechte eind heeft als zij meent dat dit bod de onderneming de meeste zekerheid geeft om te overleven.

Als lid van de Commissie werkgelegenheid en sociale zaken en als inwoner van Aragón, dat de fabriek van Figueruelas op zijn grondgebied heeft, die thans een van de meest productieve vestigingen is, wil ik mijn bezorgdheid uiten over het lot van de werknemers daar. Gezegd wordt dat in het herstructureringsplan van Magna overwogen wordt om 10 560 werknemers te ontslaan – de fabriek in Aragón telt er op het ogenblik 1 700 – waarbij nog eens vele niet-rechtstreekse afvloeiingen komen.

Wij beseffen dat het om het bedrijf te redden noodzakelijk is een diepgaande herstructurering door te voeren, en dat die herstructurering onze werknemers niet ongemoeid zal laten, maar wij hopen dat dit plan aan de hand van economische en productiecriteriën zal worden opgezet en dat gepoogd zal worden om een oplossing te vinden die voor iedereen het beste is.

Wij rekenen erop dat de regeringen van de betrokken landen zich hiervoor de komende maanden samen met Europa zullen inzetten. Zo zullen we met vereende krachten en aan de hand van economische criteria de levensvatbaarheid van Opel kunnen waarborgen, en in staat zijn om het verlies aan arbeidsplaatsen in de Europese fabrieken zoveel mogelijk te beperken.

De Voorzitter. – Mijnheer Luhan, u wilde mevrouw Lope Fontagné een vraag stellen. Daarom hebt u de blauwe kaart omhooggehouden, niet waar?

Petru Constantin Luhan (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik vind het heel belangrijk dat we deze kwestie hier bespreken, maar tot nu toe is er niets gezegd over het verband met de Europese en de regionale ontwikkeling.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. – Dit is geen vraag aan mevrouw Lope Fontagné. Als u na de "catch the eye"-procedure het woord wenst te voeren, hebt u daar aansluitend aan dit debat gelegenheid voor.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de recente gebeurtenissen rond Opel hebben mij tot nadenken gestemd over een onderwerp dat verder gaat dan de overname van een historische Europese automobiefabriek. Ik vraag me namelijk af welk industriebeleid wij willen voor Europa. Ik had er de voorkeur aan gegeven dat Opel was overgenomen door een Europees consortium. Dat zou een bewijs van samenwerking en solidariteit tussen bedrijven in de sector zijn geweest en tevens een sterk gevoel hebben gegeven deel uit te maken van de Europese Unie.

In januari dit jaar heeft de Europees commissaris voor industrie, de heer Verheugen, tijdens de *Etats généraux de l'automobile* gezegd dat de automobielsector een fundamentele sector is voor de economie, de samenleving, de werkgelegenheid en het onderzoek. Ik ben bezorgd over de mogelijke effecten van deze overname voor de werkgelegenheid en ik hoop dat er geen banen verloren zullen gaan. Ik heb nog meer zorgen over staatssteun die mogelijk leidt tot concurrentievervalsing in deze sector. De Commissie moet ervoor waken dat steun gepaard gaat met het sluiten van vestigingen.

Het is jammer dat noch de Duitse regering noch de directie van Opel het voorstel van Fiat hebben aanvaard. Op dit moment is Fiat technisch het meest geavanceerd. We hoeven maar te denken aan wat dat bedrijf heeft gedaan voor het terugdringen van de CO₂-uitstoot van zijn auto's.

Dirk Sterckx (ALDE). - Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de commissaris, we kijken eigenlijk in dit geval naar u als scheidsrechter. Als ik het goed begrepen heb, dan zullen wij dus in Antwerpen binnenkort geen Opel-fabriek meer hebben. Misschien nog wel een fabriek die dan als onderaannemer verhuurd wordt aan een of ander ander merk, en dat is natuurlijk een bijzonder onzekere toekomst.

Ik vind het als Antwerpenaar bijzonder moeilijk te verteren dat we er al maanden van overtuigd zijn dat de keuze niet gemaakt wordt zuiver op basis van economische argumenten, maar wel omdat Duitsland, de Duitse regering, een zeer groot bedrag aan belastinggeld op tafel kan leggen. Dus we kijken naar u als scheidsrechter, om te zien of dat waar is en om na te gaan of hier wel degelijk alleen economisch en commercieel geargumenteed is en dat niet het recht van de budgettaire sterkste of van de politiek grootste heeft gegolden.

Als uw onderzoek rond is, kom ons dan ook alstublieft uitleggen wat u heeft gevonden. Want vanuit de bedrijven die hierbij betrokken zijn, hebben we tot nog toe niet veel gehoord of niets duidelijk gehoord. Dus we rekenen op u om ons inzicht te geven in wat de argumenten geweest zijn van de betrokkenen. Ik zou van u dus graag horen waarom Antwerpen, mijn stad, het hardst getroffen wordt, want voor heel veel mensen bij ons zal dat een teken zijn voor het vertrouwen dat ze kunnen hebben in de Europese Commissie en in de Unie zelf.

Marianne Thyssen (PPE). - Voorzitter, commissaris, collega's, zoals velen hier maak ik mij grote zorgen om het lot van Opel en de mensen die er werken of die in die omgeving hun kost verdienen. Er is nu een principe-beslissing tot overname, maar de laatste dagen en ook uren is er door verklaringen her en der veel onduidelijkheid en verwarring gezaaid. Zowel voor de werknemers als voor de mensen in de sector van de toelevering is dat slopend en moet er snel duidelijkheid komen. Duidelijkheid, maar vooral ook een ernstige en eerlijke aanpak.

Wat mij in Europees verband verontrust in dit dossier, is de boodschap van Magna dat enkel de vestiging in Antwerpen gesloten zou worden, terwijl studies circuleren die aantonen dat precies die Antwerpse vestiging wel degelijk over bedrijfseconomische troeven beschikt. Ik kan me dan ook niet aan de indruk onttrekken dat multinationals de lidstaten tegen elkaar uitspelen of omgekeerd, dat lidstaten staatssteun inzetten om de selectie van al dan niet te sluiten vestigingen te beïnvloeden op een wijze die de mededinging verstoort. Als dat waar zou zijn, dan krijgen we bovenop de economische crisis en de pijnlijke sociale gevolgen daarvan ook nog eens een crisis van de instellingen, van de geloofwaardigheid van de instellingen, en dan verliezen de mensen elk houvast.

Daarom vraag ik met aandrang, wat ik al eens gevraagd heb in een schriftelijke vraag in februari, dat de Commissie echt alle middelen inzet waarover ze beschikt, middelen om de slachtoffers van de Opel-perikelen niet aan hun lot over te laten, maar ook middelen waarover men beschikt om echt een formeel onderzoek over gebruik van staatssteun in te stellen. Dat is in het belang van objectieve behandeling, van een transparante behandeling van elk van de vestigingen en de mensen erom heen, want de mensen moeten erop kunnen rekenen dat de Europese Unie ook in moeilijke omstandigheden zoals vandaag, haar kerntaken uitoefent, dat ze het ernstig neemt en dat er in Europa geen ruimte is voor twee maten en twee gewichten. Dit is echt de lakmoesproef voor de geloofwaardigheid van de instellingen, dames en heren, commissarissen, en wij rekenen daarvoor op u.

Arlene McCarthy (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik geloof dat we allemaal dezelfde doelstelling hebben: een Europese auto-industrie die voor de lange termijn levensvatbaar en concurrentiekrachtig is en waar geen arbeidsplaatsen verloren gaan.

Naar aanleiding van een brief die ik commissaris Verheugen in juli schreef, kreeg ik de bemoedigende toezegging dat bij elk herstructureringsplan voor de Europese tak van GM de hand zou worden gehouden aan de eis van een "gelijk speelveld". In mijn kiesdistrict is de Vauxhall-fabriek in Ellesmere Port de spil van de lokale economie: er werken zo'n 2 200 mensen. De fabriek heeft een drastische herstructurering ondergaan en wordt nu beschouwd als een "slank", efficiënt en concurrerend bedrijf, net als de fabriek in Luton, in Zuidoost-Engeland.

Niemand wil dat banen verloren gaan. Maar elke beslissing moet zijn gebaseerd op overwegingen omtrent de levensvatbaarheid en efficiency van een fabriek. Beslissingen moeten eerlijk en rechtvaardig zijn en niet

worden genomen op basis van vriendjespolitiek of omdat de ene lidstaat meer financiële middelen heeft toegezegd dan de andere. Ik ben blij dat commissaris Kroes heeft verklaard dat er geen plaats is voor politieke omkoperij, politieke kruiwagens of bijzondere politieke voorwaarden bij het toekennen van staatssteun.

Ik dring er bij de Commissie op aan waakzaam te zijn en ervoor te zorgen dat iedere financiële steun is gebaseerd op de regels inzake staatssteun en het vermogen van een bedrijf om voor de toekomst commercieel levensvatbaar en economisch in orde te zijn. Het handhaven van een krachtige Europese auto-industrie betekent dat het doel om in alle lidstaten en regio's een efficiënte infrastructuur te behouden, pan-Europees moet worden nagestreefd.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) De vraag die we ons vandaag moeten stellen, is of de door de Duitse overheid verleende steun van 4,5 miljard euro voor de herstructurering van Opel, die als een succesvolle interventie wordt beschouwd, een politieke of een economische maatregel was. Het beste antwoord op deze vraag werd eigenlijk al gegeven door de vertegenwoordigers van de Duitse regering op het ogenblik van de keuze voor Magna als overnemer van Opel. Een van de Duitse vertegenwoordigers heeft niet deelgenomen aan de beslissende stemming. Een andere vertegenwoordiger, de heer Wennemer, heeft tegengestemd omdat hij van oordeel was dat het om een politiek besluit ging.

De Europese Commissie dient de aard van de aan Opel toegekende staatssteun te beoordelen en zou het Parlement moeten meedelen of er al dan niet sprake was van bescherming van de lokale markt ten koste van fabrieken en arbeidsplaatsen in andere EU-lidstaten. Ik was diep getroffen door de strenge boordelingen van de Europese Commissie omdat de werf arbeiders in Szczecin en Gdynia geen enkele kans hebben gekregen om verder schepen te bouwen. Zal het oordeel van commissaris Kroes over dit geval van staatssteun even streng en betrouwbaar zijn als dat over de Poolse scheepswerven? De Europese burgers hebben het vermoeden dat er op dit gebied met twee maten wordt gemeten.

Ten slotte zou ik erop willen wijzen dat de wereldwijde financiële crisis nu al een jaar aan de gang is. In deze moeilijke tijden zou de Europese Commissie voorbereid moeten zijn om hulp te bieden, te evalueren, advies te geven en oplossingen voor te stellen die niet de verdenking op zich laden dat ze gevoed worden door politieke of beschermende maatregelen in het belang van afzonderlijke lidstaten. Helaas heb ik de indruk dat de Commissie in deze kwestie een passieve houding heeft aangenomen.

Olle Ludvigsson (S&D) - (SV) Mevrouw de Voorzitter, we kunnen niet anders dan vaststellen dat we een crisis zonder weerga meemaken. Daarom is een coherent en actief beleid noodzakelijk – niet alleen om de banen te redden die gered kunnen worden maar ook om degenen die hun baan verliezen te helpen om opnieuw op de arbeidsmarkt te komen. Opleiding zal enorm belangrijk zijn.

De automobielenindustrie is de motor van de Europese economie, en het is belangrijk dat besluiten worden genomen op basis van langetermijndoelstellingen voor de ontwikkeling van een duurzame Europese automobielenindustrie. Er zijn verschillende ideeën geopperd over de verdeling van ontslagen en aanzeggingen van ontslagen. Als in het Opel-concern één op de vijf banen zou verdwijnen, zal dat een ongelofelijke belasting voor de getroffen mensen en samenlevingen zijn, ongeacht het land waar ze zich bevinden. Ik hoop daarom dat het proces correct is verlopen en dat multinationale bedrijven in de biedingsprocedure geen landen tegen elkaar hebben moeten uitspelen en dus ook geen arbeiders tegen elkaar hebben uitgespeeld. De Europese inspanningen om de crisis aan te pakken, moeten gecoördineerd en evenwichtig zijn.

Het is ook belangrijk dat de vakbonden betrokken zijn en op een actieve en constructieve manier aan het proces deel kunnen nemen. Bovendien is het belangrijk dat de Commissie en het Parlement de ontwikkelingen op de voet volgen. Onderzoek en ontwikkeling zullen van doorslaggevend belang zijn voor de toekomst van de automobielenindustrie en dat geldt niet alleen voor Opel, maar voor alle automobielenproducenten in heel Europa.

Petru Constantin Luhan (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik ben heel blij dat dit belangrijke onderwerp in het Europees Parlement wordt besproken. Ik heb zelf meer dan drie jaar voor een toeleverancier van de auto-industrie gewerkt. In mijn land hebben buitenlandse investeringen in deze sector de hoogste prioriteit. Daarom ben ik van mening dat de auto-industrie ook voor de regionale ontwikkeling een belangrijke rol speelt.

We moeten de innovatie ondersteunen, maar we moeten de autoproducenten en de toeleveranciers in heel Europa ook impulsen geven voor herstructurering en expansie. Meer economische cohesie is namelijk een van de belangrijkste doelstellingen van de Europese Commissie en van het Europees Parlement. De Europese Commissie moet een actievere rol spelen, ook voor het verlenen van subsidies aan de auto-industrie. Dat is

natuurlijk een maatregel om de financiële en economische crisis aan te pakken, maar later ook een van de bouwstenen voor de innovatie in de auto-industrie.

In dit verband is Opel slechts één voorbeeld van hoe de sector aan de grond zit, maar er zijn natuurlijk veel andere autoproducenten die in dezelfde situatie zitten. Daarom willen we dat de Europese Commissie prioriteit geeft aan deze sector.

Matthias Groote (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissarissen, dames en heren, dit is niet de eerste keer dat Opel en de auto-industrie op onze agenda staan. Ik ben blij dat we erin geslaagd zijn om Opel te redden. Er zijn namelijk voorstellen gedaan voor een heel ander verloop, bijvoorbeeld een gestructureerde insolventie. Ik kom net uit Beieren, waar ik een toeleverancier heb bezocht. We weten dat de toeleveringsindustrie dringend op opdrachten is aangewezen, maar die zijn nauwelijks nog te krijgen. Wanneer we nu ook Opel failliet hadden laten gaan zou dat rampzalige gevolgen hebben gehad.

We hebben net gehoord wat de conclusies van de Commissie zijn. Er heeft een autotop plaatsgevonden, waaraan ook de Commissie heeft meegewerkt, maar daarna is er eigenlijk niets meer gebeurd. Vandaag hebben we gehoord waar mogelijk het probleem ligt, maar dat moet anders worden: we moeten van de Commissie te horen krijgen wat er wel mogelijk is, om nationalistische debatten te vermijden. De Commissie moet vaker de rol van bemiddelaar spelen, zodat we een gezamenlijk Europees industriebeleid kunnen voeren. Dat is ook wat ik van de volgende Commissie verwacht.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, allereerst moet ik u zeggen dat ik in twee opzichten vooringenomen ben. Mijn vrouw is manager bij een autoconcern in Duitsland, en ik ben Oostenrijker, en dus net als mijn landgenoten blij dat Opel op deze manier schijnbaar wordt gered. Wanneer ik echter wat preciezer bestudeer wat er gebeurt vraag ik me af of we niet precies weer doen wat we in Oostenrijk eerder hebben gedaan toen we de genationaliseerde bedrijven schijnbaar hebben gered, of wat er in Duitsland aan de vooravond van belangrijke verkiezingen is gedaan voor het Holzmann-concern. Ik weet niet of er collega's uit Duitsland zijn die bereid zijn met mij te wedden dat Opel in deze vorm ook zou zijn gesteund met geld dat waarschijnlijk van de Duitse belastingbetaler zal komen, wanneer er niet over tien dagen zulke belangrijke verkiezingen gepland waren.

Ik verwacht van de Commissie dat ze dit *sine ira et studio* aanpakt, dat ze er werkelijk nog eens over nadenkt of dit verstandig is. We hebben altijd de mond vol van mededinging, dan moeten we dat ook waarmaken, dan mogen we niet toelaten dat er een neerwaartse spiraal ontstaat, dat degenen die eigenlijk beter hebben geboerd dan Opel het kind van de rekening worden!

Theodor Stolojan (PPE). - (RO) Mevrouw de Voorzitter, we praten zowaar over tekenen van herstel in Europa, maar helaas is de situatie in de auto-industrie nog altijd alarmerend. Derhalve ben ik van mening dat we de Europese landen een duidelijk signaal moeten geven en hen moeten stimuleren door te gaan met hun programma's ter vervanging van oude veel brandstof verbruikende auto's door nieuwe, en daarnaast de stimuleringsprogramma's te handhaven uit de begrotingen van de desbetreffende landen. Vanzelfsprekend moeten we aan deze programma's tevens bepaalde herstructurende voorwaarden verbinden met het oog op energiebesparing.

Saïd El Khadraoui (S&D). - Mevrouw de Voorzitter, de voorlopige uitkomst in het Opel-dossier bevat goed nieuws voor een aantal mensen, maar vooral ook heel veel slecht nieuws voor de duizenden mensen die hun job gaan verliezen – naar ik begrijp dus ook uit Antwerpen, zoals deze namiddag werd aangekondigd. Dan spreken we nog niet over de toeleveranciers, waar ook heel veel jobs verloren zullen gaan. Dit zijn even zo vele sociale drama's en ik geloof dat er drie zaken belangrijk zijn.

Ten eerste moet de Commissie nu al haar bevoegdheden gebruiken om te garanderen dat de negatieve gevolgen van de aangekondigde herstructurering eerlijk en objectief verlopen. Dat is essentieel voor de geloofwaardigheid van Europa en om te vermijden dat mensen het gevoel krijgen dat er twee soorten werknemers zijn.

Ten tweede moet de Commissie vanaf nu al haar energie steken in het helpen bieden van een nieuwe toekomst op die plekken waar jobs gaan sneuvelen.

Ten derde – en dat is, denk ik, de grote les die we moeten trekken – er is nood aan een meer pro-actieve Commissie, we hebben nood aan een Europees industrieel beleid, een visie op de uitdagingen, de kansen en de manier waarop problemen aangepakt worden vanuit Europees perspectief, en dit voor de transnationale industriële sectoren, zoals de automobiëlindustrie.

Krisztina Morvai (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, allereerst excuses voor mijn onwetendheid: ik ben een mensenrechtenadvocaat met weinig verstand van economische vraagstukken. Ik heb twee heel elementaire vragen.

De eerste is de volgende: is een economisch systeem waarin winst wordt geprivatiseerd terwijl kosten en schade worden genationaliseerd en dus voor rekening komen van veelal arme belastingbetalers, die moeten opdraaien voor de slechte besluiten van een kleine, rijke bedrijfselite, niet in essentie ondeugdelijk? Is er niet iets fundamenteel verkeerd aan zo'n systeem, en zouden we niet naar de grondoorzaken moeten kijken van alles waar we vandaag over praten?

De tweede vraag: we praten over discriminatie bij het verlenen van staatssteun aan geografische gebieden, maar hoe zit het met discriminatie bij het verlenen van staatssteun aan bedrijfstakken? Is het eerlijk dat deze grote ondernemingen wel belastinggeld krijgen en kleine en familieondernemingen niet? Is dit niet een fundamentele schending van het beginsel van gelijke kansen voor alle economische spelers in de Europese Unie?

Richard Howitt (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, als Europees afgevaardigde voor het kiesdistrict Luton, in Oost-Engeland, sluit ik me aan bij het verzoek van mijn Britse collega Arlene McCarthy aan de heer Špidla en de rest van de Commissie om elke zin van deze afspraak tussen GM en Opel goed tegen het licht te houden, teneinde er zeker van te zijn dat een deal over de uitverkoop van een Europees bedrijf een goede zaak is voor Europa als geheel.

Ik zou ook een oproep aan de commissaris willen doen om speciaal te kijken naar de kwesties die verband houden met de productie van bestelwagens. Dat is namelijk wat in Luton gebeurt. Om drie redenen. Ten eerste, omdat de partner van Magna een Russische vrachtwagenfabrikant is en de vrees bestaat dat die zal profiteren ten koste van de bestaande productie. Ten tweede, omdat verwacht wordt dat er vóór 2012 een nieuw model bestelwagen op de markt moet zijn, en dat wanneer Magna niet de zekerheid geeft dat dat nieuwe model er ook inderdaad komt, er gevreesd wordt voor de toekomst van de fabriek. En ten derde, omdat men zich er zorgen over maakt dat de transactie niet verenigbaar is met de joint venture tussen General Motors en Renault, die zorgt voor de helft van de productie in Luton. Ik vraag de commissaris alles in het werk te stellen om die productie en de banen die daarmee gepaard gaan, veilig te stellen.

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. - (CS) Dames en heren, uit het debat is overduidelijk naar voren gekomen dat de automobielsector een van de belangrijkste sectoren is van de Europese economie. Het debat maakte tevens duidelijk dat er voor de automobielsector als geheel, net als voor Opel in het bijzonder, alleen Europese oplossingen bestaan, dus dat er zowel uit economisch als uit sociaal oogpunt geen duurzame nationale oplossingen voorhanden zijn. Ook is mijns inziens overduidelijk te kennen gegeven dat het uitermate belangrijk is dat de Commissie er nauwlettend op toeziet dat alle regels uitermate consequent en volstrekt onpartijdig worden nageleefd. Er is ook uitgebreid gediscussieerd over de mededingingsregels. In verband daarmee wil ik hier benadrukken dat Europa over een aantal zeer gewichtige sociale richtlijnen beschikt ter regulering van herstructureringsprocessen. Want we mogen niet vergeten dat het bij elke economische operatie altijd om verhoudingen tussen mensen gaat en dat de sociale impact van beslissingen dan ook te allen tijde goed in ogenschouw genomen dient te worden. Voor mij komen in de kwestie-Opel duidelijk alle elementen naar voren die voor de automobielsector als zodanig van belang zijn en ik denk dan ook dat de wijze waarop de verschillende Europese niveaus in deze kwestie zullen samenwerken, bepalend zal zijn voor de vorm waarin de toekomst van de Europese automobielsector gegoten zal worden.

Dames en heren, er werd in het debat een aantal malen – weliswaar niet zo heel sterk maar toch – gesuggereerd dat de Commissie zich niet actief genoeg heeft opgesteld. Wel, er waren tijdens de crisis, en dan vooral in het begin, zeer sterke tendensen tot protectionisme en economisch nationalisme. Enkele maanden later was dit al niet meer zo'n brandend thema, wat naar mijn mening duidelijk aangeeft dat de Commissie zich toch wel met enig succes over deze kwestie heeft gebogen. Wat deze kwestie zelf aangaat, wil ik er op wijzen dat mijn collega, de heer Verheugen, er twee bijeenkomsten over belegd heeft. Hij heeft de lidstaten daar nader tot elkaar weten te brengen, nog gezweven over het feit dat de lidstaten dankzij deze initiatieven nu allerlei gegevens met elkaar uitwisselen, wat bij eerdere herstructureringen eigenlijk nooit goed van de grond kwam. Verder weerklonk in het debat luid en duidelijk dat de Europese automobielsector door een langdurige herstructurering heen gaat en dat dit feit zeker niet uit het oog mag worden verloren. Het accent in het geheel lag op vooruitgang in de toekomst; het doet mij dan ook buitengewoon deugd dat ik hier opnieuw bevestigen kan dat de innovatie in de automobielsector steun krijgt van de Europese Investeringsbank, dit om te helpen voorkomen dat de crisis het innovatievermogen aantast.

Dames en heren, ook al is het nu genomen besluit van buitengewoon belang voor de kwestie waarover we hebben gedebatteerd, toch wil ik erop wijzen dat dit slechts een stapje is in een veel groter proces. Ook zal de Commissie uiteraard gebruik maken van alle bevoegdheden en instrumenten waarover zij beschikt om ervoor te zorgen dat dit proces op correcte wijze wordt vormgegeven, met nauwe aandacht voor de sociale dimensie.

Neelie Kroes, lid van de Commissie. – Mevrouw de Voorzitter, ik ben dankbaar voor bijna alle opmerkingen die zijn gemaakt, om tal van redenen. Dit is een uitstekende gelegenheid om te ontdekken op welke terreinen de rol van de Commissie beperkt is en waar die in twijfel wordt getrokken en ook wat de Commissie precies beoogt met haar beleid. Ik wil ook ingaan op het tijdschema. De heer Langen was daar heel duidelijk over, net als over de rol van de Commissie.

We beseffen heel goed dat we op een continent leven waar niet alleen engelen wonen. De verleiding bestaat om in allerlei situaties staatssteun te gebruiken. Daar zijn we ons goed van bewust. Dat is ook precies de reden waarom het aan de Commissie is om te oordelen of staatssteun toelaatbaar is – een bevoegdheid die door alle lidstaten wordt gesteund. Ik ben overigens nog steeds onder de indruk van het feit dat de oprichters van de Gemeenschap al in de jaren vijftig de valkuilen van een verkeerd gebruik van staatssteun zagen. Ze waren daar heel duidelijk over en hun verklaring ter zake is nog steeds onderdeel van het Verdrag van Rome.

Dat gezegd hebbende, is het de taak van de Commissie om te verifiëren of aan staatssteun geen protectionistische voorwaarden zijn verbonden, en daar zit ook precies de uitdaging waar we voor staan. Sommigen van u vragen waarom we niet meer opschieten. Maar we doen wat we kunnen. Overigens was nationaliteit nooit een punt in de samenwerking met de banken. Er zijn voorbeelden van Duitse banken die de gevraagde informatie vrij snel hebben verstrekt – bijvoorbeeld Sachsen LB. Dat hangt van de spelers af – ook in dit geval. We hebben feiten en cijfers nodig. Dat het sneller moet, spreekt vanzelf. Daar hoeft niemand ons op te wijzen, want daar zijn we ons zelf heel goed van bewust. We gaan zo snel als mogelijk, maar zijn uiteindelijk afhankelijk van het tempo waarin de informatie wordt aangeleverd. Dat gezegd hebbende, heeft u de Commissie ook duidelijk laten weten dat ze zeer zorgvuldig en precies te werk moet gaan en actief naar bewijs moet zoeken en daarover aan het Parlement moet rapporteren. Ik ben altijd bereid – en hopelijk ook in staat – u verslag te doen van onze resultaten, maar wat we ontdekken moeten we natuurlijk eerst verifiëren. We moeten zeker zijn van onze informatie en ook in een positie verkeren om u die te kunnen verstrekken.

Wanneer de heer Verhofstadt wil dat we zelfs nog verder gaan en het onderzoek niet alleen op basis van de staatssteun- maar ook op basis van de fusieregels uitvoeren, waardoor Magna/Sberbank krachtens de fusieverordening meldingsplichtig wordt, dan zullen we dat consortium zorgvuldig beoordelen. Ik ben me ervan bewust dat de geachte afgevaardigde dat ook wil.

We moeten erg voorzichtig zijn met het vervangen van een ongezonde, maar buitengewoon concurrerende industrie door een kartel gebaseerd op marktdeling en prijsafspraken, want dan zijn zullen we uiteindelijk erger af zijn dan daarvoor. We nemen uw opmerkingen over snelheid zonder dat dit ten koste gaat van zorgvuldigheid, grondigheid en precisie, zeer serieus. Het is heel belangrijk dat erop wordt toegezien dat staatssteun tot een fatsoenlijke herstructurering leidt. Dat is fundamenteel en dat is waar de Commissie voor de volle honderd procent mee bezig is. De grootte van een lidstaat maakt daarbij geen enkel verschil, net zomin als nationaliteit of de omvang van het dossier van een onderneming. We zijn objectief.

Ik zie uit naar het moment waarop ik u een voorstel kan voorleggen en tegen u kan kunnen zeggen dat we op een fatsoenlijke wijze ons werk hebben gedaan en de industrie nu levensvatbaar is en de banen voor de toekomst gegarandeerd. Dat is misschien wel het belangrijkste wat we de mensen die nu in onzekerheid leven, schuldig zijn.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

21. Bosbranden van deze zomer (2009) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over de bosbranden van deze zomer (2009).

Stavros Dimas, lid van de Commissie. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil allereerst mijn steun betuigen aan al degenen die getroffen zijn door de recente bosbranden.

Deze zomer heeft de Gemeenschap een belangrijke bijdrage geleverd aan het blussen van zware bosbranden in diverse lidstaten. De Europese reserve van blusvliegtuigen is een pilotprogramma dat een belangrijke rol heeft gespeeld en hulp heeft verleend aan de door bosbranden getroffen lidstaten.

Ik wil met name het Europees Parlement bedanken voor het feit dat het de financiering van dit pilotprogramma heeft goedgekeurd. Ik moet eveneens vermelden dat dit pilotprogramma een klein onderdeel, of liever gezegd, een gedeeltelijke verwezenlijking is van de voorstellen en ideeën uit het verslag van Michel Barnier, die ik bij deze eveneens bedank.

Met dit pilotprogramma is het communautair mechanisme voor civiele bescherming, en bijgevolg ook de mogelijkheid om door natuurrampen getroffen landen bij te staan, daadwerkelijk versterkt.

Via het Europees mechanisme voor civiele bescherming hebben Frankrijk, Italië, Spanje en andere lidstaten van de Europese Unie blusvliegtuigen en -helicopters gestuurd naar Griekenland, Italië en Portugal maar ook naar andere landen. In het kader van het pilotprogramma voor de totstandbrenging van een autonome communautaire brandweermacht hebben naast Griekse, Portugese en Franse blusvliegtuigen voor het eerst ook twee communautaire blusvliegtuigen meegeholpen bij de bestrijding van de bosbranden.

Naar aanleiding van de recente bosbranden hebben politici, wetenschappers, journalisten en eenvoudige burgers opnieuw hun stem verheven en aangedrongen op de instelling van een gespecialiseerde brandweermacht op Europees niveau die onmiddellijk en effectief kan optreden indien de nationale brandweercapaciteiten niet volstaan.

Er zijn enorme inspanningen ondernomen in de richting van een autonome interventiemacht voor de bestrijding van bosbranden en, zoals ik al zei, was de hulp van het Europees Parlement hierbij doorslaggevend. Dankzij deze hulp konden wij kredieten beschikbaar maken voor de huur van blusvliegtuigen. Tevens hebben wij dit jaar, in de periode van 1 juni tot 30 september, voor het eerst een brandweermacht kunnen instellen onder toezicht van de Europese Commissie – de zogenaamde Europese reserve van blusvliegtuigen – die met haar vliegtuigen heeft deelgenomen aan blusoperaties in diverse landen en in actie is gekomen in zes van de negen gevallen waarin het mechanisme voor civiele bescherming van de Europese Unie om bijstand was gevraagd.

Naast nationale blusvliegtuigen en -helicopters uit Portugal, Italië, Griekenland en andere landen namen aan de operaties ook communautaire vliegtuigen deel en wel met de insignes van de Europese Unie, en niet met die van een lidstaat.

Dit pilotprogramma heeft tot doel de leemtes op te vullen in de blusfaciliteiten van de lidstaten. Het is niet de bedoeling om de beschikbare nationale faciliteiten te vervangen. De gehuurde reservevliegtuigen zijn, zoals ik al zei, dit jaar ingezet in Portugal, Zuid-Frankrijk, Corsica, Italië en in Attica, Griekenland, waar zware bosbranden hebben gewoed. Ze zijn gestationeerd op Corsica, op gelijke interventieafstand van de twee geografische uiteinden van de Middellandse Zee.

Mijns inziens is het uitermate urgent om op communautair niveau een autonome faciliteit voor de bestrijding van natuurrampen in te stellen. Wij hopen dat dit pilotprogramma de kern zal vormen van een toekomstige Europese snelle interventiemacht voor de bestrijding van bosbranden of andere natuurrampen en van door mensen veroorzaakte rampen.

Natuurlijk denkt niet iedereen hier hetzelfde over, met name als het gaat om het vraagstuk van de bosbranden. Sommigen roepen het subsidiariteitsbeginsel in als het gaat om het beheer en de bescherming van de bossen en hebben voorbehoud ten aanzien van de overheveling van meer bevoegdheden voor civiele bescherming aan de Commissie. Tevens wordt het argument gebruikt dat door het bestaan van een Europese brandweermacht vele nationale autoriteiten zich misschien bedrieglijk veilig gaan voelen en aldus de noodzakelijke investeringen in menselijke hulpbronnen, bestrijdingsmiddelen en vooral de preventie van branden of andere natuurrampen gaan verwaarlozen.

Afgezien daarvan doen zich echter ook praktische problemen, coördinatieproblemen voor, met name bij het vraagstuk van de bosbranden. Zo stelt zich bijvoorbeeld de vraag welke criteria moeten worden toegepast, welke prioriteiten moeten worden aangehouden en hoe de Europese blusvliegtuigen en -helicopters moeten worden ingezet indien er gelijktijdig bosbranden woeden in bijvoorbeeld Portugal en Griekenland.

Al deze vraagstukken zullen in elk geval worden behandeld in het verslag over de uitvoering van het pilotprogramma deze zomer, dat de Europese Commissie ter bespreking zal voorleggen aan de Raad en het Europees Parlement.

Zowel de Raad als het Europees Parlement en de Commissie moeten overtuigd worden van de totstandbrenging van dit mechanisme en daarbij samenwerken, maar de lidstaten moeten natuurlijk in afwachting daarvan oppassen dat zij hun verplichtingen op het gebied van informatie, opleiding en preventie niet verwaarlozen.

Ik zal kort nog iets zeggen over het mechanisme voor civiele bescherming dat reeds in 2001 in het leven werd geroepen maar in de eerste jaren van zijn bestaan slechts in een gering aantal gevallen is geactiveerd. Sinds 2005 is echter het aantal interventies binnen en buiten de Europese Unie – 50 procent binnen en 50 procent buiten de Europese Unie – met een factor vijf toegenomen en zijn wij erin geslaagd niet alleen de coördinatie maar ook de hulpverlening via het mechanisme voor civiele bescherming sterk te verbeteren.

Het is bekend hoe belangrijk ons optreden was in het geval van de tsunami en de Katrina-orkaan. Wij waren toen zelfs de eersten die deskundigen naar de rampgebieden stuurden. Zoals ik zojuist echter al zei, hebben wij nog veel werk voor de boeg, en bij het lezen van het verslag-Barnier zal men kunnen vaststellen hoeveel vorderingen nog gemaakt kunnen worden bij de civiele bescherming van de Europese burgers en natuurlijk ook van het milieu.

Theodoros Skylakakis, *namens de PPE-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, in Zuid-Europa wordt elk jaar 400 000 hectare bos verwoest. Bosbranden zijn grote, steeds weer terugkerende rampen en in de komende decennia zal dit probleem zelfs nog erger worden. Wat wij ook doen om de broeikasgasemissies te verminderen, wij zullen minstens nog gedurende 30 à 40 jaar geconfronteerd zijn met klimaatachteruitgang en deze zal vooral in Zuid-Europa, met zijn kwetsbare bossen, negatief ervaren worden. In de toekomst zullen wij te maken krijgen met grotere branden en grotere gevaren.

Onder normale omstandigheden is brandbestrijding een bevoegdheid en een verplichting van de lidstaten. De Zuid-Europese lidstaten bestrijden elk jaar op succesvolle wijze tienduizenden bosbranden. Zo nu en na doen zich echter uitzonderlijke omstandigheden voor en zijn de bosbranden zo catastrofaal dat hulp en solidariteit uit het buitenland noodzakelijk zijn.

De ontwerpresolutie die door de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) is ingediend, gaat van deze vaststellingen uit en toont onder meer aan hoe urgent de oprichting van een efficiënte Europese interventiemacht is, waarnaar ook commissaris Dimas verwees en waartoe in het verslag-Barnier een voorstel wordt gedaan.

Hieruit blijkt tevens dat de middelen van het Europees Solidariteitsfonds onmiddellijk en op soepele wijze geactiveerd moeten kunnen worden, dat in het EU-actieplan voor de aanpassing aan de klimaatverandering waaraan momenteel gewerkt wordt, bosbranden in Zuid-Europa gezien moeten worden als een prioriteit en dat de Commissie zo snel mogelijk een voorstel moet indienen voor een Europees beleid inzake bestrijding van natuurrampen.

Voor mijn land, en vooral voor de getroffen burgers, is het belangrijk dat het Europees Parlement deze resolutie aanneemt. Het is belangrijk dat de plenaire vergadering uiting geeft aan haar gevoeligheid ten aanzien van dit cruciale vraagstuk voor Zuid-Europa.

Anni Podimata, *namens de S&D-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, de geschiedenis van de bosbranden herhaalt zich ook dit jaar weer en wordt zelfs steeds erger. Elk najaar, als het kwaad is geschied, komen wij hiernaartoe om een debat te voeren over herstel van de getroffen gebieden en hulpverlening aan de slachtoffers.

Ook dit jaar treuren wij in Griekenland om de honderdduizenden hectare afgebrande aarde, om de onmeetbare ecologische en economische schade. Rampen van soortgelijke omvang hebben zich echter ook in Spanje, Portugal, Italië en Frankrijk voltrokken.

Mijnheer de commissaris, één ding is wel duidelijk, en u zinspeelde er al op: het lukt ons maar niet om lessen te leren uit de in het verleden begane fouten. Al minstens zes jaar lang spreken wij over de oprichting van een gemeenschappelijke, Europese macht voor civiele bescherming – iets waarop het Parlement stevast aandringt – maar er wordt afbreuk gedaan aan de betekenis ervan omdat enkele nationale regeringen fouten hebben gemaakt bij de planning en bij de toepassing van afweermechanismen en preventie maatregelen, niet in staat of bereid waren om strenge wetgeving uit te vaardigen en herbebossing van verwoeste gebieden verplicht te stellen of niet alle beschikbare communautaire middelen hebben gebruikt om de slachtoffers hulp te bieden.

Afgezien van de oprichting van een macht voor civiele bescherming, moeten op communautair niveau de onmiddellijke activering van de kredieten van het Solidariteitsfonds en vooral het ontbureaucratiseren van het gebruik ervan de fundamentele prioriteiten zijn van de Commissie.

Tot slot weet u, mijnheer de commissaris, heel goed en beter dan wij dat er een nieuwe generatie van bosbranden is ontstaan, de zogenaamde bosbranden met hoge intensiteit die rechtstreeks verband houden met de klimaatverandering en vooral de bossen in het Middellandse Zeegebied en Zuid-Europa treffen. Daarom is het noodzakelijk om de bosbescherming op nationaal en communautair niveau te herzien en brandpreventie en -bestrijding aan te passen aan de nieuwe omstandigheden. Ook is het noodzakelijk om dit beleid op te nemen in de op stapel gezette maatregelen voor de aanpassing van de lidstaten aan de uitdaging van de klimaatverandering.

Izaskun Bilbao Barandica, *namens de ALDE-Fractie*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, ik dank u voor uw uitleg.

Ik denk dat er inderdaad een communautair beleid nodig is, in de eerste plaats om de bosbranden te voorkomen die zich voordoen, en we zijn hier de hele zomer getuige van geweest.

Ik zou ook willen zeggen dat ik mijn betoog wilde beginnen met het herdenken van de vier brandweermannen die in juni jongstleden om het leven zijn gekomen in Horta de Sant Joan, in Tarragona, en dat ik ons medeleven wil overbrengen aan hun gezinsleden en collega's.

We hebben een preventief beleid nodig maar ook een coördinerend beleid. We mogen niet vergeten dat van vele van deze bosbranden vermoed wordt dat ze zijn aangestoken om redenen van speculatie en stadsuitbreidingsplannen. Daarom denk ik dat ook op Europees vlak de veiligheid moet worden bevorderd door de straffen voor milieumisdrijven te bekijken en gelijk te trekken. We zouden de mogelijkheid moeten bestuderen om deze misdrijven te vervolgen door middel van een Europees aanhoudingsbevel.

De mensen die in het veld werkzaam zijn, dienen ook voldoende middelen te krijgen voor het ontwikkelen van nieuwe apparatuur waarmee het weer, de wind en de temperaturen kunnen worden gemeten, zodat ze onder de vereiste omstandigheden hun werk kunnen doen, want uiteindelijk zijn zij het die ons allemaal beschermen.

Michail Tremopoulos, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, het is interessant vast te stellen dat vooral Grieken het woord voeren in dit debat, alhoewel het gaat om een vraagstuk dat voor heel het zuiden van Europa belangrijk is. Regelmatig worden daar hele gebieden verwoest door enorme bosbranden, die de levenskwaliteit, de biodiversiteit, de regionale ontwikkeling en de toekomst van de burgers aantasten.

Vaak zijn bosbranden – zoals de recente bosbranden in Griekenland – het gevolg van gebrekkige en tegenstrijdige beleidsvormen voor bosbeheer en huisvesting, waardoor brandstichting en illegale activiteiten in de hand worden gewerkt die onrechtmatige toe-eigening van bosgrond tot doel hebben. Helaas hebben beide grote politieke partijen in Griekenland geprobeerd de grondwettelijke bescherming van bossen af te zwakken en te beperken.

Het aantal natuurrampen zal waarschijnlijk alleen maar toenemen, niet alleen wegens de klimaatverandering – die voor sommigen slechts een alibi is – maar ook omdat voortdurend druk wordt uitgeoefend in de richting van herziening van het grondgebruik, bewoonde gebieden steeds verder worden uitgebreid en er, niet te vergeten, ongecontroleerde vuilnisbelten zijn waar brand of zelfontbranding ontstaat.

Daarom is het belangrijk dat wij ons sterker richten op preventie van en bescherming tegen de gevaren en op snelle respons op Europees niveau door middel van gecoördineerd en gezamenlijk optreden. Met het oog daarop is het noodzakelijk een gemeenschappelijk, duurzaam Europees bosbeleid uit te voeren en de financiële middelen uit het Cohesiefonds, het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en het Solidariteitsfonds, die bestemd zijn voor preventie en risicobeheer en voor het herstel van de getroffen gebieden, op een verstandige en duurzame wijze te gebruiken.

De voor het herstel van de getroffen gebieden verstrekte financiële middelen moeten worden ingezet door middel van verstandige maatregelen voor herbebossing en op grond van wetenschappelijke studies. Ook dringen wij erop aan dat de lidstaten gedwongen worden het geld terug te geven indien wordt vastgesteld dat afgebrande bossen worden omgevormd tot woongebieden of gebieden voor toeristische ontwikkeling.

Nauwelijks twee jaar geleden heeft het Parlement aanbevelingen gedaan in zijn resoluties over preventie van en snelle respons bij natuurrampen, maar helaas zijn deze aanbevelingen niet op effectieve wijze omgezet.

Wij zijn van mening dat langetermijnbescherming van bossen en biodiversiteit alleen mogelijk is met duurzame beleidsvormen op nationaal, regionaal en lokaal niveau voor preventie en risicobeheer, met de actieve betrokkenheid van de lokale samenleving, het vasthouden van de bevolking op het platteland en het creëren van nieuwe “groene” beroepen, met levenslang leren en bijscholing, met de versterking van de diensten voor bosbeheer en vooral met vrijwilligersteams voor bosbrandbestrijding.

Tot slot moeten wij ons extra inspannen om efficiëntere mechanismen voor snelle respons bij natuurrampen te ontwikkelen. Daarvoor is het noodzakelijk de permanente macht voor civiele bescherming, waar de heer Dimas het over had, te versterken en de conclusies uit het verslag-Barnier beter te benutten. Daarom dienen wij vandaag in het Europees Parlement een resolutie in. Wij hopen daarmee een paar stappen te kunnen zetten in de richting van gezamenlijk optreden en samenwerking van de lidstaten bij echte preventie en bestrijding van natuurrampen maar ook bij een efficiënter gebruik van de door de Europese Unie voor dit doel beschikbaar gestelde financiële middelen. Dat zijn wij onze kinderen verschuldigd.

Nikolaos Chountis, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijn land, Griekenland, heeft voor het derde opeenvolgende jaar te kampen gehad met enorme, catastrofale bosbranden. De branden van 2007 behoorden tot de ergste tragedies van dit soort, maar de branden die dit jaar in het noordoostelijk deel van Attica woedden, hebben aangetoond hoe weinig het systeem voor brandbeveiliging en milieubescherming om het lijf heeft.

Ik herinner eraan dat Athene van alle Europese hoofdsteden het verhoudingsgewijs kleinste percentage groenoppervlakte per inwoner en de ergste luchtvervuiling heeft en dat met de branden van 2007 en die van 2009 het milieuprobleem erger is geworden.

Het kan best zijn dat klimaatverandering tot op een zekere hoogte een verklaring is voor de rampen in Zuid-Europa, maar afgezien daarvan zijn er ook tekortkomingen, niet alleen in de nationale beleidsvormen maar ook in het beleid van de Europese Unie, omdat de Europese Unie de klimaatverandering niet op toereikende wijze heeft verankerd in haar milieustrategie.

Eenzijds zien de Griekse regeringen bebouwing van afgebrande gebieden en onrechtmatige toe-eigening van openbaar grondbezit door de vingers, maar is er anderzijds een gebrek aan flexibiliteit in de Europese fondsen. Daarom wil ik u, mijnheer de commissaris, de volgende vraag stellen: is de Commissie van plan om bij te dragen aan de op regelgeving gegroundveste bescherming van de bossen in ons land door onmiddellijk te beginnen met de procedure voor het opstellen en goedkeuren van boskaarten? Met dergelijke boskaarten hadden wij deze brandstichtingen kunnen voorkomen.

Is de Commissie van plan om onmiddellijk financiële middelen ter beschikking te stellen voor het uitvoeren van werken ter voorkoming van overstromingen en erosie en de getroffen gebieden aldus te behoeden voor nieuwe rampen? Is de Commissie van plan om gepaste herbebossing te financieren? Er wordt namelijk niet voldoende herbebossing om de verwoeste bossen te vervangen. Is tot slot de Commissie van plan om met de nieuwe regering – welke deze ook moge zijn na de komende verkiezingen in Griekenland – te spreken over de totstandbrenging van een groot stadspark op de plek van de voormalige luchthaven van Athene, in Elliniko, waardoor Attica de mogelijkheid krijgt om frisse lucht in te ademen?

Ik dank u hartelijk en, commissaris, van harte gefeliciteerd met uw naamdag, zoals wij in Griekenland plegen te zeggen!

Niki Tzavela, *namens de EFD-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik ben blij u hier te zien en naar u te kunnen luisteren. Wat u zei is tevens het antwoord op de brief die wij u op de tweede dag van de bosbranden hebben gestuurd. Daarin hebben wij een voorstel gedaan voor gezamenlijk optreden van Zuid-Europa bij de preventie en bestrijding van bosbranden en ook nog andere concrete voorstellen naar voren gebracht.

Ik wil hier nog aan toevoegen dat ik tot mijn groot genoegen vaststel dat alle leden van het Europees Parlement, van de Griekse politieke partijen en de Spaanse partij, gehoor hebben gegeven aan onze oproep om in het Europees Parlement met één stem te spreken en gezamenlijke inspanningen te ondernemen om een Europese strategie voor de bestrijding van natuurrampen uit te werken.

Mijnheer de commissaris, klimaatverandering is naar het schijnt de oorzaak van bosbranden en overstromingen en een groot structureel verschijnsel geworden. De bosbranden en overstromingen waarvan wij getuige zijn, zijn namelijk een structureel verschijnsel.

Wij mogen niet op middellange en korte termijn denken maar moeten veeleer de fundamenten leggen voor een langetermijnstrategie. Daarom moeten de regeringen van de Middellandse-Zeelanden hun krachten bundelen om gezamenlijk onze noordelijke partners ervan te overtuigen dat het door u genoemde mechanisme noodzakelijk is, zowel in het kader van de subsidiariteit als in het kader van de solidariteit.

Ik heb begrepen, mijnheer de commissaris, dat u wegens de eerbiediging van de subsidiariteit problemen ondervindt vanuit Noord-Europa. Ik hoop dat het verschijnsel van de natuurrampen zich beperkt tot Zuid-Europa maar ik vrees dat het klimaat zo snel verandert dat er zich ook natuurrampen – andersoortige natuurrampen – zullen voordoen in Noord-Europa. Daarom doet u er goed aan een strategie voor preventie en bestrijding van natuurrampen op te stellen.

Nu hebben wij die kleine reserve op Corsica, die in de zomer goed werk heeft verricht. Het is hoogstnoodzakelijk deze reserve verder uit te bouwen en de commissaris van Milieu te ondersteunen als hij zijn voorstel presenteert in zowel de Commissie als de Raad. Ik zou een beroep willen doen op alle afgevaardigden uit het Zuiden om met hun regeringen samen te werken en steun te geven aan de heer Dimas als hij zijn voorstellen voorlegt aan de Commissie en de Raad. Daar zullen alle landen van het Zuiden baat bij hebben.

Ik heb het ontwerp voor een resolutie van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) gezien en ik ben het daar mee eens. Ik ben blij te zien dat zij deze resolutie nu hebben ingediend. Ik zou aan deze ontwerp-resolutie van de PPE zelfs nog iets willen toevoegen. Uitgaande van het principiële standpunt dat klimaatverandering bosbranden en overstromingen tot gevolg heeft, moet de Commissie tijdens de Conferentie van Kopenhagen in het bijzonder de klemtoon leggen op de uitwerking van een strategie voor preventie en bestrijding van natuurrampen, de benodigde begroting vaststellen voor preventie en bestrijding van natuurrampen en met dat doel voor ogen de Europese reserve van blusvliegtuigen, die model staat, versterken.

Wij verwachten nu, mijnheer de commissaris, dat de Europese strategie voor preventie en bestrijding van natuurrampen heel hoog op de agenda van Kopenhagen komt te staan en een topprioriteit wordt.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, wat zich deze zomer in Griekenland heeft afgespeeld mag in Europa nooit meer gebeuren. Alleen al in Griekenland hebben er 75 branden gewoed, zes daarvan heeft de brandweer nauwelijks onder controle kunnen krijgen. We hebben vandaag gehoord dat de ergste bosbranden ten noorden van Athene hebben gewoed, dicht bij de hoofdstad. We hebben het uitsluitend aan de dappere en onbaatzuchtige inspanningen van de grotendeels vrijwillige brandweerkorpsen en van andere organisaties van vrijwilligers te danken dat de branden in veel regio's niet ongebreideld konden voortwoeden, en dat er zich niet nog meer menselijke tragedieën hebben afgespeeld.

Daarom heb ik het grootste respect voor mijn kameraden van de vrijwillige brandweer, die met apparatuur moesten werken die niet altijd hypermodern was, om het maar eens voorzichtig uit te drukken. Ik noem ze mijn collega's en kameraden omdat ik zelf al tientallen jaren lid ben van de vrijwillige brandweer in Oostenrijk. Daardoor kan ik me heel goed in hun positie verplaatsen, en inschatten hoeveel ze hebben gepresteerd.

Dan zou ik nu graag op het betoog van de Commissie willen ingaan. Ik vind het geweldig dat Europese interventieteams ingrijpen wanneer de plaatselijke hulpverleners het niet alleen aankunnen. Ik leef echter naar het motto "help uzelf, zo helpt u God", en daarom vind ik het heel belangrijk dat we goede structuren voor de civiele bescherming opbouwen. Ik kan iedereen aanraden om gebruik te maken van de knowhow die vooral in Centraal-Europa, in Duitsland en in Oostenrijk bestaat; daar bestaat namelijk overal een systeem van vrijwillige brandweerkorpsen, en dat heeft zijn nut al meer dan honderd jaar bewezen.

Als vrijwillig brandweerman ben ik ook graag bereid om zelf contacten te leggen met de regionale en nationale organisaties van vrijwillige brandweerkorpsen. In zulke gevallen is het interessant om zelf iets te doen, en wanneer ze dit wensen kan ik onze Griekse vrienden aanbieden om in een regio of gemeente een proefproject voor de opbouw van een vrijwillig brandweerkorps op poten te zetten. Ik ben ook met plezier bereid om daar zelf en met mijn collega's van de brandweerfederatie van de deelstaat Opper-Oostenrijk actief aan mee te werken.

Michel Barnier (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, uiteraard wil ik commissaris Dimas bedanken voor zijn aanwezigheid, zijn antwoorden en de aandacht die hij onverminderd schenkt aan al deze rampen.

Wij hebben veel samengewerkt nadat voorzitter Barroso mij had verzocht een, overigens door hem genoemd, verslag op te stellen over de oprichting van een Europese noodhulpmacht voor civiele bescherming.

Ik heb dit verslag op 9 mei 2006 gepresenteerd. Als ik het teruglees, en kijk naar alle rampen die zich hebben voltrokken, moet ik zeggen dat het niets aan actualiteit heeft ingeboet.

Mevrouw Tzavela, uiteraard is er meer dan Griekenland alleen. Het gaat om alle landen en ik zeg er nog bij dat er niet alleen natuurrampen zijn, maar ook menselijke catastrofes, rampen die door de mens worden veroorzaakt. Ik denk hierbij aan de rampen op zee, die met de *Erika* en zoveel andere, en aan industriële ongevallen van het type Tsjernobyl. Er zijn ook andere natuurrampen dan bosbranden. Denk bijvoorbeeld aan de tsoenami. Wij moeten vrezen dat er ooit weer een tsoenami komt in de Middellandse Zee, zoals die aan het begin van de 20^e eeuw, die de stad Messina van de kaart veegde.

Mijnheer de commissaris, dames en heren, eerlijk gezegd schieten de instrumenten die wij inzetten, tekort voor deze rampen, waarvan er steeds meer zullen komen als gevolg van de klimaatopwarming en het vervoer. Daarom denk ik dat we ambitieuzer moeten zijn.

Ik bedank de Commissie, commissaris Dimas en al zijn teams van het directoraat-generaal, die ervoor zorgen dat het mechanisme voor civiele bescherming werkt. Ik denk dat we nog verder moeten gaan. Intensievere samenwerking tussen de lidstaten die dat willen, is denkbaar. Als we die macht voor civiele bescherming niet met 27 lidstaten kunnen vormen, kunnen we ook met 12 of 15 beginnen. Vervolgens zult u zien dat dit iedereen aangaat.

Ik kan dit zeggen als ik de rampen op een rijtje zet, het gaat echt iedereen aan: de overstromingen in Duitsland in 2002, de grote pandemieën en ook het terrorisme. Daarom, mijnheer de commissaris, zou ik graag zien dat de Commissie het initiatief neemt om de volgende stap te zetten, om de lidstaten voor te stellen verder te gaan dan nu. Ons Parlement, de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid en de Subcommissie veiligheid en defensie zullen u steunen bij deze proactieve initiatieven.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, eens te meer zijn we hier bij elkaar om over bosbranden te praten. Elk jaar verwoesten branden namelijk een deel van het Europese bos en met klimaatverandering en opwarming van de aarde, ziet de toekomst er niet rooskleuriger uit.

Natuurrampen vallen niet te vermijden maar er moet wel aan preventie worden gedaan. Op de eerste plaats dienen de emissies van broeikasgassen gereduceerd te worden en moet er een adequaat bosbouwbeleid worden vastgelegd waarmee de talloze milieudiensten die het bos levert, erkenning kunnen krijgen, met name als koolstofput.

Het moet erkend worden dat maatregelen inzake civiele bescherming op Europees niveau beter werken en dat verschillende lidstaten zich veel inspanningen hebben getroost en grote investeringen hebben gedaan op het gebied van preventie en onmiddellijke brandbestrijding. Mijn land, Portugal, is daar een voorbeeld van. Er is een plan goedgekeurd waarin ruimtelijke herindeling, een speciaal budget voor brandbestrijding, herziening van bestaande wetgeving en een programma voor het herstel van verloren gegane gebieden geregeld zijn. Desalniettemin hebben ook wij nog steeds last van branden.

In alle lidstaten die door branden getroffen zijn, moeten er meer en betere maatregelen worden genomen. Ook dient de Europese Commissie de voorstellen over te nemen die het Europees Parlement in verschillende resoluties heeft gedaan. In meerdere documenten worden er oplossingen aangedragen. Het document-Barnier is al genoemd, evenals andere voorstellen die het Parlement heeft gepresenteerd. Zelf heb ik in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid een verslag gemaakt over natuurrampen en ik heb ook een aantal voorstellen ingediend.

Tegen lidstaten die financiële redenen noemen voor hun langzame tempo bij de verbetering van het mechanisme, moeten we zeggen dat voorkomen beter is dan genezen. Bij de Klimaatop in Kopenhagen dient er een ambitieus internationaal akkoord tot stand te komen ter bestrijding van klimaatverandering. Mijnheer de commissaris, we wachten nog steeds op een richtlijn betreffende branden, naar analogie van wat er al voor overstromingen tot stand is gekomen.

François Alfonsi (Verts/ALE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, deze zomer werd ook Corsica getroffen door zeer ernstige bosbranden, evenals Sardinië, Catalonië, Griekenland, de Canarische eilanden en veel andere regio's in Europa.

Allereerst verlangt onze fractie dat alle getroffen bevolkingsgroepen via het Solidariteitsfonds kunnen rekenen op de solidariteit van Europa.

Wat gaat de Commissie in dit verband doen? Dat is de eerste vraag die ik aan mijnheer de commissaris zou willen stellen.

Op 23 juli bereikte de hitte op Corsica een ongekende hoogte: 44 graden, met een zeer droge lucht en een zeer harde sirocco. Anders dan de voorgaande jaren, toen het weer minder extreem was en Corsica gespaard bleef, schoten de plaatselijke middelen tekort in die omstandigheden, die zich steeds vaker zullen voordoen vanwege de klimaatopwarming.

Voor mij is de les simpel: wanneer zich dergelijke weersomstandigheden voordoen, omstandigheden waar je op kunt anticiperen en die je kunt voorzien, moeten we kunnen rekenen op de steun van een Europese macht voor civiele bescherming zoals aanbevolen in het verslag-Barnier, waarmee met name beginnende branden de kop kan worden ingedrukt voordat het uit de hand loopt, want dan is het te laat. Een brand die eenmaal het bos bereikt heeft, houdt pas op als het hele bos is verbrand.

We vinden het dus van belang duidelijk verder te gaan dan het proefproject dat u hebt genoemd, mijnheer de commissaris. Wat denkt de Commissie te gaan doen om zo snel mogelijk die civiele-beschermingsmacht paraat te hebben die écht berekend is op de grote uitdaging die er voor alle Europeanen ligt om de natuur te beschermen, en met name om de strijd aan te binden met de bosbranden in het Middellandse-Zeegebied?

Is het normaal dat er in de begroting voor 2010 niets voor deze macht is opgenomen?

Wij hebben een amendement in die richting ingediend. Laten we hopen dat de grote fracties, en vooral de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) van de heer Barnier, ons willen helpen om dat amendement aangenomen te krijgen.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de bosbranden zijn een bij uitstek politiek probleem dat zich bijzonder acuut stelt in landen als Portugal, Spanje, Frankrijk, Italië en Griekenland en bijzonder pijnlijke gevolgen heeft voor de volkeren, maar ook voor het milieu.

De ervaringen in Griekenland hebben aangetoond dat de bosbranden die Noordoost-Attica, Kitheronas, Evia en andere gebieden van Griekenland hebben verwoest en onmeetbare schade hebben aangericht, het resultaat zijn van de ophitsende politiek van de EU en de zich afwisselende regeringen in ons land, die grond, bossen en bergketens willen veranderen in handelswaar in de kapitalistische economie.

Het is deze uitermate gevaarlijke politiek die de hand wapent van de brandstichters die, zoals uit de gebeurtenissen en klachten van de inwoners van de door de branden getroffen gebieden blijkt, ook dit keer te werk zijn gegaan volgens een plan. Laten wij er niet omheen draaien: als de echte problemen in verband met de commercialisering en de verandering van het grondgebruik niet worden aangepakt, zal geen enkel mechanisme, hoe goed dit ook wordt uitgerust met moderne middelen, in staat zijn dit ernstige probleem dat het milieu vernietigt en algemeen een hypotheek legt op de toekomst van onze planeet, een halt toe te roepen.

De eerste tragische gevolgen van deze politiek hebben zich reeds op Evia gemanifesteerd toen zich op 12 september jongstleden – enkele dagen geleden dus – rampzalige overstromingen hebben voorgedaan waardoor het eiland geheel onder water kwam te staan. De gebrekkige waterweringssystemen, de door branden ondeugdelijk geworden bodem en de hevige regenval hebben in de dorpen enorme verwoestingen aangericht, wegen, bruggen en andere infrastructuur vernietigd en aan één mens het leven gekost. Deze ramp kan niet worden verklaard door enkel de hevige regenval. Het is geen kwestie van noodlot dat bij elke natuurramp de werknemers doden hebben te betreuren en hun armoedig bestaan en het milieu in de vernieling zien gaan.

Het is hoogstnoodzakelijk om onmiddellijk maatregelen te financieren voor schadeopname en schadeloosstelling van de getroffen volksgezinnen, de boeren en veetelers, om verandering van grondgebruik te voorkomen en de afgebrande gebieden te herbebossen. Eveneens moeten grote particuliere stukken grond in de bergen en bossen eigendom van de staat worden, en moeten daarnaast maatregelen worden getroffen voor de herstructurering en versterking van de diensten voor bosbeheer...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het begrotingsinstrument dat de Europese Unie voor zichzelf heeft gecreëerd, het Solidariteitsfonds, is ongetwijfeld nuttig. Tevens is het een feit dat we

sinds 2007, wanneer we het nodig vonden de opzet van het instrument te kritiseren, het thema flexibiliteit hebben benadrukt.

Het is belangrijk dat het instrument op zo'n flexibel mogelijke wijze wordt beheerd teneinde tegemoet te komen aan de dagelijks wisselende problemen. Zo is het bijvoorbeeld zeer terecht dat aan de lidstaten wordt gevraagd om in korte tijd – tien weken en niet langer – de documenten te overhandigen met betrekking tot de gebeurtenissen die hebben plaatsgehad. Waarom geldt dan diezelfde termijn niet voor het geven van een antwoord?

Tegelijkertijd beseffen we wel dat in bepaalde opzichten de omvang van de schade belangrijk is. Om de behoeften van de bewoners van de verschillende gebieden te kunnen begrijpen en doorgronden moet die omvang natuurlijk wel in verhouding gezien worden tot de moeilijkheden die elk afzonderlijk gebied ondervindt. Juist daarom is er in het Europees Parlement – ook in de Begrotings- en andere commissies – al lange tijd kritiek geuit met als doel de flexibiliteit te herzien. Die kritiek is onder de aandacht van de Raad gebracht, maar die doet alsof zijn neus bloedt. Meer flexibiliteit zou echter de mogelijkheid creëren het instrument van het Solidariteitsfonds te verbeteren en nog doeltreffender te maken om de enorme problemen waar we steeds meer mee te maken hebben, te kunnen oplossen.

Daarom vragen wij u, mijnheer de commissaris, terdege rekening te houden met de paragrafen 3 en 11 van deze resolutie. Het is namelijk belangrijk dat flexibiliteit niet wordt gezien als een verzoek van de lidstaten te mogen doen wat hen goeddunkt om met meer zekerheid antwoord te krijgen, maar als een verzoek dat gebaseerd is op een intelligente interpretatie van de veranderingen zodat het Solidariteitsfonds een echt doeltreffend instrument wordt.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, het is duidelijk dat er de laatste tijd vooruitgang is geboekt, maar ondanks al die vooruitgang staat het zuiden van de Unie nog steeds, en steeds meer, in brand. Daarom mag deze resolutie die het Parlement heeft aangenomen niet de zoveelste zijn waarmee we willen aangeven hoezeer wij met de ellende van anderen begaan zijn.

Bosbranden hebben tal van oorzaken maar niemand zal ontkennen dat ze worden bevorderd door de klimaatverandering. Los van de eventuele verantwoordelijkheden van sommige staten of autonome regio's is het ongetwijfeld zaak dat dit Parlement de Commissie oproept om snel in actie te komen en alle middelen beschikbaar te stellen die zij heeft, en dat is een niet gering aantal. De slachtoffers, de aangerichte schade, en de noodzaak tot herbebossing hebben geen enkel begrip voor bureaucratie of begrotingstekorten.

We moeten prioriteiten stellen en optreden, wat in dit geval betekent: strategieën wijzigen, middelen mobiliseren en verhogen, en het preventieve beleid optimaliseren. We moeten eisen dat staten hun verantwoording nemen, mocht dat nodig zijn, maar we dienen ervan uit te gaan dat dit probleem niet alleen het probleem is van een paar staten in het zuiden van Europa, dat de klimaatverandering niet enkel een paar lidstaten treft, dat dit ons allemaal aangaat en een algemene zaak is.

Daarom is het een van de voornaamste taken van dit Parlement ervoor te zorgen dat de Europese Unie op de aanstaande Top van Kopenhagen duidelijke, bindende afspraken maakt om de uitstoot van broeikasgassen zoveel mogelijk te beperken, omdat die kennelijk ten grondslag liggen aan het ontstaan van de bosbranden, die op hun beurt weer bijdragen aan de klimaatverandering.

Wanneer deze resolutie is aangenomen, is dit dan ook de grote uitdaging waar het Parlement voor staat, zoveel is wel duidelijk. Laten we hopen dat de Commissie deze uitdaging aangaat, als het waar is dat de commissaris echt wil voorkomen dat het zuiden van de Unie, dat wel degelijk bestaat, nog langer in brand staat.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, helaas moeten we ons op deze eerste plenaire vergadering van de nieuwe zittingsperiode buigen over de treurige, reeds traditionele kwestie van de natuurrampen, en van de bosbranden in het bijzonder.

Ook in de zomer van 2009 hebben zich helaas weer vele bosbranden voorgedaan die tal van mensenlevens geëist hebben. Twintig levens zijn verloren gegaan, allemaal in mijn land, Spanje. Mijn gedachten gaan dan ook allereerst naar het menselijk lijden dat deze rampen veroorzaken, waarmee ik ten diepste meeleeft.

Ik zou willen benadrukken hoe rampzalig de effecten zijn die dergelijke catastrofes hebben op het leven van de getroffen bevolkingsgroepen, op hun economie, hun werkgelegenheid, hun natuurlijk en cultureel erfgoed, op het milieu en het toerisme. In mijn regio zijn deze zomer 22 000 hectaren afgebrand waarvan de helft gelegen was in gebieden die onder de milieubescherming vallen.

We moeten deze problemen resoluut aanpakken, de burgers eisen dat van ons. De Europese instellingen mogen niet wederom niet in staat zijn om een adequate oplossing te vinden voor de getroffen. We moeten in staat zijn om de gedupeerden te helpen en de weg vrijmaken voor het herstel van de getroffen gebieden. We moeten de intensieve inspanningen op het gebied van de preventie voortzetten en doorgaan met de ontwikkeling van de Europese dienst voor de burgerbescherming.

Ik zou hier twee dingen willen voorstellen. Ten eerste wil ik de Europese Commissie oproepen de situatie te analyseren en de geëigende maatregelen te nemen ter compensatie van de sociale kosten als gevolg van het verlies aan arbeidsplaatsen en inkomstenbronnen voor de bewoners van de getroffen gebieden. Mijn tweede voorstel is gericht aan de Spaanse regering, die vanaf januari 2010 het fungerend voorzitterschap van de Raad zal bekleden. De Spaanse regering dient in staat te zijn haar betrokkenheid en bezorgdheid over te brengen op haar partners in de Raad. Ik denk dat de Raad er niet om heen kan het deblokken van de hervorming van het Europees Solidariteitsfonds als prioriteit in zijn agenda op te nemen.

Het Spaanse voorzitterschap dient zich duidelijk uit te spreken voor de ontwikkeling van een gemeenschappelijke Europese strategie. Het moet ook de preventieve maatregelen en de bosbeheermodellen herzien die bevorderlijk zijn voor het ontstaan van grote bosbranden.

Francesca Balzani (S&D). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, met grote droefheid ben ik juist de afgelopen dagen in Italië rond de stad Genua, in de regio Ligurië, getuige geweest van een lange reeks branden die uitgestrekte gebieden hebben verwoest. Als lid van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement ben ik me er dan ook volledig van bewust dat Europa met spoed aandacht dient te besteden aan dit probleem en maatregelen moet nemen om deze helaas steeds terugkerende rampen te voorkomen.

Steeds terugkerende rampen zouden niet moeten bestaan. Wij zouden er met zijn allen dagelijks aan moeten werken om cyclisch terugkerende rampen te voorkomen. Daarom meen ik dat alleen Europa efficiënt kan en moet optreden met bindende maatregelen om deze waardevolle gebieden te behouden die elk jaar in vlammen dreigen op te gaan en die een waar erfgoed van ons allen zijn. Het is waar dat er steeds vaker branden in Zuid-Europa zijn, maar al gaat er slechts een klein stukje van het zuiden van Europa in vlammen op, dan staat toch heel Europa in brand.

Preventie en een adequaat bosbouwbeleid zijn nodig. Onder preventie versta ik ook de nauwgezette, grondige en gerichte strijd tegen elke vorm van speculatie die direct of indirect verbonden is met deze rampen. Maar ook dienen de essentiële middelen op bredere basis makkelijker en sneller toegankelijk gemaakt te worden teneinde in ieder geval de verwoestende effecten van deze rampen af te zwakken. In de allereerste plaats denk ik dan aan het Solidariteitsfonds, dat ongetwijfeld sneller ingezet moet kunnen worden in de getroffen gebieden.

Françoise Grossetête (PPE). - *(FR)* Mevrouw de Voorzitter, in 2001 eisten wij een Europees mechanisme voor civiele bescherming, direct na de catastrofe van 11 september.

Daarna is er een fonds opgericht. Toen kwam het verslag-Barnier, dat de nadruk op solidariteit legt. Vandaag de dag werkt die solidariteit weliswaar, maar het moet efficiënter en we moeten meer vaart kunnen maken.

Twee zaken moeten verder ontwikkeld worden. Ten eerste het reactievermogen. Iedereen die jammerlijk door die bosbranden is getroffen, betreurt dat de procedures vaak te lang zijn en dat de uitvoering veel te veel tijd kost, terwijl we bij bosbranden juist zeer snel moeten handelen. We moeten echt soepeler en flexibeler te werk kunnen gaan bij die uitvoering, omdat in dit geval elke minuut telt.

Ten tweede de preventie. Hier wordt te weinig over gesproken, omdat het subsidiariteitsbeginsel hier speelt. Gezegd wordt dat het de lidstaten zijn die moeten beslissen. Welnu, als die branden schade toebrengen aan de biodiversiteit en aan het milieu, als zij raken aan wat het kostbaarste bezit is van de mens, namelijk zijn erfgoed, zijn bezittingen en zijn huis, als die branden op jammerlijke wijze dodelijke slachtoffers maken, heeft men niet het recht om niets aan preventie te doen. Dat komt neer op een criminele handeling.

Dit moet stoppen, en daarvoor hebben we ook geld nodig. We moeten dus echt zo veel mogelijk uit de begroting halen, zodat we veel doelmatiger kunnen opereren binnen het raamwerk van dat Europees mechanisme voor civiele bescherming. We moeten er dan ook nauwlettend op toezien dat de begroting, onze begroting, deze problematiek echt serieus neemt. Dit alles eist van onze kant ook een specifieke aanpak van ons landbouw- en bosbouwbeleid, waar ik te weinig over hoor.

Preventie, reactievermogen, geld en andere middelen, alles moet worden ingezet om ervoor te zorgen dat het beeld van een Zuid-Europa dat letterlijk op hete kolen zit, niet langer als iets onontkoombars wordt gezien.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dit jaar wordt Zuid-Europa weer eens ondraaglijk hard getroffen door rampzalige branden. Branden van soortgelijke omvang hebben zich echter ook voorgedaan in de VS en in andere landen van de ontwikkelde en de zich ontwikkelende wereld.

Het lijkt geen twijfel dat de bossen in het Middellandse-Zeegebied en in andere cruciale delen van de planeet gevaar lopen door de klimaatverandering. Als de bossen in het Middellandse-Zeegebied echter worden vernietigd, zal ook het vermogen van de natuurlijke ecosystemen om koolstofdioxide te absorberen en als natuurlijke opslagplaats te functioneren, worden vernietigd. Er is behoefte aan een Europees beleid voor preventie en bestrijding van bosbranden, maar de Europese Unie moet ook financiële steun geven aan de landen – zoals Griekenland dit jaar – die de grootste gevolgen te verwerken krijgen.

Het lijkt evenmin twijfel dat zich in bepaalde landen enorme tekortkomingen hebben voorgedaan bij de coördinatie van de mechanismen voor bosbescherming en civiele bescherming en bij het nemen van preventiemaatregelen. Die tekortkomingen mogen nooit weer voorkomen. Verder lijken de bossen die zich binnen een drie uur-zone rondom grote steden of toeristische gebieden liggen, vaker brandgevaar te lopen. Vele mensen denken dat zij persoonlijk voordeel kunnen halen uit de vernietiging van de bossen. Zij kunnen sneller huizen en andere bouwwerken “planten” dan de lidstaten en de natuurlijke ecosystemen bomen kunnen planten in afgebrande gebieden.

Vaak ook wordt met de nationale wetgeving een dergelijke mentaliteit gecultiveerd en een verkeerd signaal gegeven. Er is absolute behoefte aan een Europees beleid voor bescherming van de bossen, voor herstel van de afgebrande gebieden en bebossing. Dit beleid moet deel uitmaken van de Europese bijdrage aan de bestrijding van klimaatverandering. Daarnaast is er ook behoefte aan coördinatie op Europees niveau van de maatregelen voor preventie en bestrijding van branden, herstel van de bossen en bebossing van nieuwe gebieden.

Deze maatregelen moeten onmiddellijk op stapel worden gezet, met name met het oog op de voor de toekomst van de planeet beslissende onderhandelingen tijdens de Conferentie van Kopenhagen. Daar zullen wij de ontwikkelingslanden vragen om de tropische bossen te beschermen en besprekingen voeren over het cruciale vraagstuk van de bijdrage van 20 procent aan de uitstoot van broeikasgassen ten gevolge van de vernietiging van de bossen. Daarom moeten wij het voorbeeld geven en zorgen voor een absolute bescherming van de bedreigde bossen in Europa, van de bossen in het Middellandse-Zeegebied.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, de omvang van de bosbranden gaat de krachten van de kleinere lidstaten inderdaad te boven, met name in de regio's die het meest te lijden hebben onder de droogte. Dat is ook de reden waarom het Parlement strijdt voor het Europees Solidariteitsfonds. We doen een beroep op de Raad om deze bedragen eindelijk volledig ter beschikking te stellen. De regio's hebben het geld dringend nodig voor de wederopbouw en de preventie. Het Solidariteitsfonds zou samen met de bestaande programma's voor landbouw en milieubescherming werkelijk een blijvende invloed kunnen hebben.

De bestrijding van bosbranden is echter primair een nationale taak. Strengere straffen voor brandstichters, een verbod van rond de dertig jaar op ander gebruik van het land wanneer brandstichting is aangetoond, het opleiden van brandweerkorpsen – er kan en moet gewoon veel meer worden gedaan. Ook Europa moet echter meer doen, en met name beter coördineren. De knowhow van de Europese brandweerkorpsen moet worden overgedragen op de regio's waar zulke rampen vaker voorkomen. Bovendien moeten we betere regels vastleggen voor het verloop van grensoverschrijdende acties. We verwachten dat de Commissie voorstellen daarvoor doet, zonder afbreuk te doen aan de bevoegdheden van de lidstaten, en dat laatste punt is voor mij buitengewoon belangrijk. Er valt natuurlijk best te praten over Europese brandweerkorpsen en Europese vliegtuigen, maar eerst moeten we optimaal gebruik maken van alle nationale mogelijkheden, en garanderen dat de betrokken regio's de financiële steun daadwerkelijk ontvangen.

Het lijkt me te vroeg om nu al over een Europese civiele bescherming te discussiëren. Laten we de eerste stap vóór de tweede zetten, laten we beginnen met het belangrijkste, met Europese steun om de regio's in staat te stellen om dit zelf aan te pakken, met behulp van het Solidariteitsfonds, met trainingsprogramma's en met een betere Europese coördinatie.

VOORZITTER: DE HEER LIBOR ROUČEK*Ondervoorzitter*

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik eveneens onze solidariteit en medeleven betuigen met de slachtoffers en hun gezinnen, want het is waar dat we deze situatie elke zomer weer dienen te betreuren.

Het wordt dan ook steeds belangrijker dat Europa zichzelf eindelijk uitrust met een doeltreffend instrument. Misschien omdat ik tot de vervoerssector behoor en deskundig ben op het gebied van de verkeersveiligheid, hebben wij het idee, commissaris, dat we wellicht iets zouden moeten overwegen wat vergelijkbaar is met het Actieplan voor verkeersveiligheid. Een Europees actieplan met doelstellingen en strategieën, waaronder verbetering van de snelle interventie binnen het vereiste tijds kader, zoals gedaan wordt bij de verkeersveiligheid, zou ons misschien kunnen helpen en ook de werkomstandigheden en de scholing van deskundigen kunnen verbeteren. Verder denk ik dat bewustwording en een preventiecultuur van groot belang zijn. Als we hier geleidelijk aan in geslaagd zijn in de verkeersveiligheid, waarom zou dat dan niet lukken als het gaat om de bescherming tegen bosbranden?

Natuurlijk zijn we blij dat met het feit dat de coördinatie verbeterd is, net zoals de solidariteit. Ik denk dat de Spaanse regering door de benodigde vliegtuigen te sturen, heeft bijgedragen tot het proces van bewustwording tussen de zuidelijke lidstaten, maar dat zou ook het geval moeten zijn tussen het Noorden en het Zuiden van de Unie.

Wij zijn ook blij met het feit dat het proefproject van tactische reserves van vliegtuigen voor bosbrandbestrijding in de toekomst werkelijk zou kunnen worden ingezet als interventiekorps, wat mij wel degelijk belangrijk lijkt.

We hebben echter nog wetgeving die door de Raad geblokkeerd wordt, zoals die inzake het Solidariteitsfonds en die inzake bodembescherming, welke in onze ogen bijzonder nuttig zouden zijn.

Gaston Franco (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren afgevaardigden, de bossen in het Middellandse Zeegebied zijn deze zomer opnieuw ten prooi gevallen aan de vlammen: bij Marseille, in het zuidelijk deel van Corsica, maar ook in Italië, Spanje en, op grotere schaal, in Griekenland. Ruim 400 000 hectare bos en ander land zijn in rook opgegaan met omvangrijke materiële schade, onherstelbare aantasting van de biodiversiteit en een dramatisch verlies aan mensenlevens.

Geschokt door deze jaar in jaar uit terugkerende gebeurtenissen, en in het besef dat het effect van de klimaatopwarming de bosbranden alleen maar versterkt, roep ik op tot Europese bewustwording om de inspanningen beter af te stemmen en brandbestrijdingsmaterieel te gaan uitwisselen.

Ik zou graag zien dat er een zeer brede Euro-mediterrane samenwerking voor bosbrandbestrijding van de grond komt binnen het raamwerk van de Unie voor het Middellandse-Zeegebied. Ik juich de bestaande initiatieven toe, met name het proefproject betreffende het Europese informatiesysteem voor bosbranden.

Toch roep ik ertoe op het Solidariteitsfonds van de Europese Unie zodanig te hervormen dat het een hoogwaardig instrument wordt waarmee adequaat op crises kan worden gereageerd, en een middel tot versterking van de Europese macht voor civiele bescherming en het al in 2006 door Michel Barnier bedachte instrument "Europe Aid" om zowel in de 27 lidstaten als daarbuiten te hulp te kunnen schieten.

Ik denk dat een van de oplossingen voor het probleem van de bosbranden gelegen is in de uitwisseling van kennis en goede praktijken op preventiegebied en zou daarbij speciaal willen wijzen op de pioniersrol die wordt vervuld door de brandweerlieden in mijn eigen departement. Desgewenst kan ik dit uiterst nuttige voorbeeld uiteraard ter beschikking van Europa stellen.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, wat bosbranden betreft was het afgelopen jaar een van de meest trieste. Wij zijn honderdduizenden hectaren bos kwijtgeraakt, vooral in het Middellandse-Zeegebied. Er wordt druk gespeculeerd over de oorzaken van de bosbranden, terwijl iedereen helaas de gevolgen van de branden kent. Er wordt geopperd dat de klimaatverandering verantwoordelijk is voor de toename van het aantal bosbranden en dat ook wij in Europa ons moeten voorbereiden op langere bosbrandperioden dan de gebruikelijke periode van juni tot en met september. De zomers beginnen eerder en zijn warmer en droger, vooral in het zuiden, en het risico op branden neemt daarom toe. Het is waar dat men in Portugal en Noordwest-Spanje dit jaar bij uitzondering al in maart last had van hevige bosbranden.

Er zijn dus gunstige omstandigheden voor bosbranden, maar het echte probleem ligt ergens anders dan in de voortgaande verandering van natuurlijke omstandigheden.

Milieuonderzoekers hebben ontdekt dat bosbranden in de Europese Unie, Australië en Californië vooral te verklaren zijn door sociaaleconomische factoren. Zij hebben tot nog toe geen direct verband met de klimaatverandering gevonden. De belangrijkste factoren voor het ontstaan van bosbranden zijn de bouw en de druk om bewoning uit te breiden, landbouw, bepaalde soorten planten en bomen die zijn geplant, een gebrek aan voorlichting en preventie alsmede nalatigheid door de autoriteiten. Achter de tragedies van deze zomer schuilen bijvoorbeeld het ontoereikende aantal brandweercorpsen en het onvermogen om misdaden die tot branden kunnen leiden, op te lossen en te voorkomen.

Met de klimaatverandering zullen de natuurlijke omstandigheden veranderen. Dat is een feit, maar dat verklaart nog niet het ontstaan van milieurampen, vooral niet wanneer dezelfde verschijnselen zich om de paar jaar herhalen, want daar kunnen wij ons immers beter op voorbereiden. Het wordt tijd dat de lidstaten van de Europese Unie in de spiegel kijken, want het hangt van onszelf af of er in de toekomst bosbranden voorkomen. Zich aanpassen aan het veranderende milieu is heel iets anders dan het accepteren van ingesleten slechte praktijken en het niet voorbereid zijn.

(Applaus)

Sari Essayah (PPE). - *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, ik ben het eens met de sprekers die hier zeggen dat schade voorkomen altijd goedkoper is dan schade herstellen. Het meeste geld moet gaan naar de preventie van branden en overstromingen in Zuid-Europa. Naast monitoring door satellieten hebben wij hetzelfde soort alarm- en preventiesysteem voor bosbranden nodig als bijvoorbeeld in Finland al decennialang met succes wordt gebruikt. Daarnaast moet er op nationaal niveau vooral voor worden gezorgd dat het materiaal dat brandweercorpsen gebruiken toereikend is, zodat branden in een zo vroeg mogelijk stadium onder controle kunnen worden gebracht.

De toename van het aantal overstromingen wordt vooral veroorzaakt door de klimaatverandering en de beste manier van preventie is dan ook het sluiten van een degelijke overeenkomst op de Conferentie van Kopenhagen. Maar ook om overstromingen te voorkomen is het mogelijk om nationale maatregelen te nemen. Wij moeten het juiste bosbeleid voeren, bossen in berggebieden beschermen en bossen met de juiste boomsoorten aanleggen, zodat hun wortels water kunnen vasthouden en er zo voor kunnen zorgen dat het water niet te snel wegvloeit. Er moeten ook dijken en reservoirs bij stroomgebieden worden gebouwd en kanalen worden gegraven voor een efficiëntere afwatering bij overstromingen. Wij moeten erkennen dat deze zaken in grote mate onder de verantwoordelijkheid van de afzonderlijke lidstaten vallen. De Europese Unie kan geen verantwoordelijkheid dragen voor zaken die onderhevig zijn aan nationale besluiten of voor nalatigheid op dit gebied. Het Solidariteitsfonds is vooral een bron van noodhulp en ik verwacht dat de verschillende lidstaten bereid zijn te investeren in een bosbeleid voor de lange termijn, brandpreventie en bescherming tegen overstromingen.

Gabriel Mato Adrover (PPE). - *(ES)* Mijnheer de Voorzitter, commissaris, een bosbrand is altijd een tragedie, een tragedie voor de mensen, een tragedie voor het milieu, een economische en een sociale tragedie.

Helaas heb ik deze tragedie van zeer nabij meegemaakt, met de bosbranden van deze zomer op het Canarische eiland La Palma. Ik juich deze resolutie dan ook toe en ik ben ervan overtuigd dat we erin zullen slagen om haar met eenparigheid van stemmen aan te nemen. Het is een resolutie waaraan niets ontbreekt, waaraan vele bijdragen geleverd zijn, en die bovenal iets doet wat belangrijk is. In de eerste plaats worden hierin de slachtoffers herdacht, alle slachtoffers, en er wordt eer bewezen aan al degenen die op vrijwillige basis bluswerkzaamheden verrichten.

Zij bevat echter ook een aantal significante overwegingen betreffende het belang van de droogte en de verwoestijning bij de verspreiding van de branden, evenals de daaruit voortvloeiende verdwijning van honderdduizenden hectaren land per jaar.

Ze bevat ook belangrijke overwegingen met betrekking tot de oorzaken die het verschijnsel van de bosbranden verergeren, zoals de geleidelijke leegloop van het platteland, het zeer slechte onderhoud van de bossen, en ook de inadequate bestraffing van brandstichters. Met het oog hierop is optreden geboden, en we moeten optreden met daadkracht.

De Commissie moet een risicopreventiebeleid formuleren en een doeltreffend beleid ter bestrijding van natuurrampen, evenals een protocol voor uniforme acties. Steun is echter ook belangrijk, voor het herstel, om het productiepotentieel te herstellen en de sociale kosten en het verlies aan arbeidsplaatsen te compenseren.

Zoals de commissaris gezegd heeft, is coördinatie van essentieel belang. De verschillende communautaire instrumenten moeten echter wel gecoördineerd worden: de structuurfondsen, het Solidariteitsfonds – dat ongetwijfeld aan een hervorming toe is – en hun flexibiliteit, en verder instrumenten zoals Aid Plus, en natuurlijk dat snelle interventiemechanisme dat hier ook ter sprake is gekomen.

We moeten verder gaan met het zoeken naar een oplossing van die problemen, en ik ben oprecht van mening dat deze ontwerpresolutie daartoe de juiste weg is.

José Manuel Fernandes (PPE). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, dit is het moment om ons solidair te tonen en tegelijkertijd is het een kans – ik zou zelfs willen zeggen een plicht – om te werken aan verbeteringen, veranderingen en ook aanpassingen. Op de eerste plaats aanpassingen in het Solidariteitsfonds van de Europese Unie teneinde het Fonds zodanig te kunnen inzetten dat aan dergelijke rampen tijdig het hoofd wordt geboden. Voorts zijn veranderingen en verbeteringen nodig in het bosbouwbeleid.

We hebben een Europees bosbouwbeleid nodig met als doel meer waarde toe te kennen aan het bos en branden te voorkomen. Let wel, in vele lidstaten, waaronder mijn land Portugal, bestaat er nog niet eens een grondkader van alle terreinen. Dat betekent dat de eigenaren niet bekend zijn, met alle moeilijkheden van dien bij verkaveling, herbebossing en preventiebeleid.

In verband met het preventiebeleid heb ik een vraag, die tevens een voorstel inhoudt. Waarom worden preventiemaatregelen voor het bos niet opgenomen in het Europees economisch herstelplan? Indien we schoonmaakacties van het bos op touw zouden zetten, zou het resultaat daarvan bijvoorbeeld gebruikt kunnen worden voor energieproductie in biomassa centrales die op maat zijn gemaakt. Als we op die manier te werk gaan, zouden we als echte vrienden van het milieu het beschermen en tegelijkertijd werkgelegenheid creëren, wat op dit moment ook een van de doelen van Europa is.

Lambert van Nistelrooij (PPE). - Voorzitter, het is goed dat we op deze eerste vergaderdag van het Parlement over de rampen in Zuid-Europa spreken, en ik dank ook de collega's die met name aan die teksten hebben gewerkt. Er ligt een goede resolutie voor. Allereerst is dit natuurlijk een zaak van intermenselijke betrokkenheid, dichtbij de burgers, dat hebben we ook altijd gezegd in het kader van onze verkiezingen, en van solidariteit. Nu zijn het de branden in Zuid-Europa, maar wie weet, deze winter ook met betrekking tot overstromingen in heel andere delen van Europa. In de Commissie regionaal beleid hebben we meermalen gesproken over de verbeteringen van het Solidariteitsfonds. Wij willen helemaal niet om nieuwe instrumenten vragen, maar juist de bestaande instrumentaria verbeteren, efficiënter maken. Wat is nu, commissaris Dimas, een beetje het rare van dit verhaal? We hebben het hier Parlementsbreed neergelegd, we hebben precies aangegeven waar die verbeteringen in kunnen zitten, maar de Raad blokkeert dit. De Raad heeft er al twee jaar niets aan gedaan. Ik vraag u, zit daar nog beweging in? U heeft terecht met betrekking tot het pilotproject en de vliegtuigen die zijn ingezet, vorderingen kunnen melden, maar over het onderliggende dossier waar het Parlement zo nadrukkelijk om gevraagd heeft, horen we helemaal niks. Staat dat nog op de agenda? Wat gebeurt er eigenlijk?

Wat betreft de *civil protection force*: op zichzelf is het prima dat Europa eigen instrumenten inzet, maar de brede basis ligt in de lidstaten zelf. De uitwisseling van deskundigheid, de inzet met name ook in de grote regio zelf, dient de basis te zijn.

Ten slotte dat herstel: herstel van schade, de heraanplant en alles wat daar bij komt kijken. Dat is niet iets van centrale sturing, dat moet decentraal in de lidstaten gebeuren. Maar dan zijn er die fondsen, de structuurfondsen, de agrarische fondsen, dus waarom beginnen we niet? Het kan een economisch plan zijn, zoals we net hoorden, maar wel een herstelplan dat breed wordt aangepakt en waar vooral de decentrale instrumenten centraal staan. Daar vraagt deze resolutie om en daarom zullen wij die morgen van harte steunen.

Antonio Cancian (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, het is een terechte resolutie die de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) met als titel "Natuurrampen" presenteert. Ik zou echter de aandacht willen vestigen op een aantal punten die vanavond wel behandeld zijn maar die niet in de resolutie staan. Ik heb daarvoor ontwerpamendementen ingediend.

De afgelopen zomer zijn er naast branden ook andere rampen geweest; dit weekend nog in Zuid-Italië. Ik kom zelf uit de Italiaanse regio Veneto, die in de maanden juni en juli getroffen is door aardverschuivingen en windhozen in onder meer Vallà di Riese en Borca di Cadore.

We moeten in de resolutie niet alleen branden maar ook andere natuurrampen noemen. Overstromingen in de zomer zijn namelijk helaas geen nieuw verschijnsel en vormen een van de scenario's die we in de toekomst zullen moeten trotseren als gevolg van klimaatverandering en opwarming van de aarde. We moeten dan ook blijven hameren op preventiemaatregelen, het aanleggen van infrastructuur die geschikt is om deze gebeurtenissen te voorkomen of in ieder geval de schade te beperken en optreden als in bepaalde gevallen de infrastructuur de door een ramp aangerichte schade zelfs verergert. Ik denk aan bekkens in berggebieden, groene gordels, plattelands- en bosgebieden en langs waterlopen.

Natuurrampen worden in de meeste gevallen ook bepaald door het gedrag van mensen en daarom moeten we op de tweede plaats proberen vast te stellen wie verantwoordelijk is, de schuldigen opsporen en de sancties zwaarder maken. Tot slot wil ik zeggen dat het een goed idee is een onafhankelijke interventiemacht en het desbetreffende Solidariteitsfonds te creëren. Het is evenwel belangrijk de activiteiten uit te breiden tot andere rampen, meer kredieten beschikbaar te stellen door de verschillende fondsen samen te voegen, procedures te vereenvoudigen en te zorgen voor meer coördinatie en flexibiliteit, zoals de heer Mauro al heeft gezegd.

Mairead McGuinness (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zat op mijn kantoor naar dit debat te luisteren. Natuurlijk – en gelukkig maar – komen in Ierland niet zulke ernstige branden voor als in Zuid-Europa. Ik realiseerde me dat we in het Parlement de gewoonte hebben om alleen over zaken te praten die onze eigen landen raken. Gezien het debat dat we momenteel in Ierland over het Verdrag van Lissabon voeren en het belang van grensoverschrijdende solidariteit in dat debat, denk ik dat we aan die gewoonte een einde moeten maken. Ik denk dat meer van ons zich zouden moeten uitspreken over kwesties die in andere lidstaten een punt van zorg zijn, zodat tussen de afgevaardigden een groter saamhorigheidsgevoel ontstaat met betrekking tot de zorgen en problemen van onze burgers. Ik zou bijvoorbeeld graag zien dat mensen van buiten Ierland de zorgen van Ierse burgers tot hun eigen zorgen maken. Dat zou het idee bevorderen dat Europa er voor iedereen is en we niet alleen voor onszelf opkomen. Dat is tot nog toe een van de tekortkomingen van de Europese Unie geweest en het is iets waar we in het debat over het Verdrag van Lissabon mee worstelen.

Ik ondersteun wat u hier doet en betuig mijn solidariteit met de landen in Zuid-Europa. Vervolg degenen die moedwillig vernietigen. Kijk naar preventiemaatregelen. En doe ook veel meer op het gebied van brandbeheersing. Ten slotte ben ik van mening dat het Solidariteitsfonds moet worden opengesteld voor iedereen die de hulp uit dat fonds nodig heeft.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris Dimas, ik ben voor het eerst lid van het Europees Parlement – gekozen op 7 juni -, maar ons debat geeft al duidelijk aan dat dit onderwerp elke maand september weer terugkeert na de golf vernietigende bosbranden waardoor met name de landen van Zuid-Europa geteisterd worden: Italië, Frankrijk, Griekenland en Spanje.

Er is hier al gesproken over de verwoestende brand op het Canarische eiland La Palma, in de ultraperifere regio de Canarische Eilanden, de Spaanse autonome regio waar ik woon en geboren ben. Wat echter van belang is, is dat we beseffen dat, ook al is het probleem het ergst aan de zuidgrens van Europa, het ons in de gelegenheid stelt om de genegenheid en de verbondenheid te vergroten die de burgers hebben met wat Europa betekent: een toegevoegde waarde in de vorm van een respons.

Dat betekent Europese toegevoegde waarde in de preventie, en Europese toegevoegde waarde in de coördinatie van de instellingen: de Commissie, de Raad, en ook het Europees Parlement met zijn resolutie, in samenwerking met de lidstaten. Er dient echter ook Europese toegevoegde waarde te zijn op het niveau van de respons.

Het is dan ook van belang dat we van het debat overgaan op actie, door het Solidariteitsfonds meer flexibel te maken met het oog op noodsituaties, en dat we die Europese eenheid voor Europese burgerbescherming, die nog steeds geen feit is, op poten zetten, die werkelijk een verschil kan maken in de toekomst, wanneer we met die noodsituaties geconfronteerd worden die elke zomer weer ontstaan als gevolg van de klimaatverandering en de globale opwarming van de aarde.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, naast alle solidariteitsbetuigingen in verband met deze bosbrandenplaag die elk jaar weer onze zuidelijke landen – waaronder Griekenland, Italië, Spanje en Portugal – treft, dienen er met spoed de nodige maatregelen te worden genomen om het tij van deze branden die bossen, bezittingen, dieren, biodiversiteit en, erger nog, meerdere mensenlevens verwoesten, te keren.

Daarom is het tijd de oorzaken van deze plaag onder ogen te zien en rekening te houden met de omvangrijke groeiende leegloop van het platteland. Het is tijd het gemeenschappelijk landbouwbeleid te veranderen en in te zetten op preventie. Dat impliceert ook investeren in het multifunctionele karakter van de landbouw, met inbegrip van het mediterrane bos, het steunen van de gezinslandbouw en het creëren van goede voorwaarden om kleine en middelgrote boeren en jongeren op het platteland te laten blijven teneinde eraan bij te dragen dat preventiemaatregelen het jaarlijks terugkeren van deze plaag voorkomen.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben tevreden met wat commissaris Dimas hierover heeft gezegd, en vooral over het feit dat hij het belang van grensoverschrijdende bijstand op ons continent heeft aangestipt.

Kunnen we nu, binnen het verband van de Unie voor het Middellandse-Zeegebied en naast de bescherming van het milieu van de Middellandse Zee, officieel deze noodhulp tegemoet gaan zien bij bosbranden, evenals de ontwikkeling van expertise op dat vlak, die dan moet worden gedeeld en verder ontwikkeld met de niet-Europese landen van de Unie voor het Middellandse-Zeegebied?

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Afgelopen zomer werden Portugal, Spanje, Frankrijk, Italië en Griekenland geteisterd door enorme bosbranden. In Griekenland verwoestten de branden een gebied van ongeveer 21 200 hectare, en werden circa twee miljoen bomen en ten minste 150 huizen vernietigd.

In een gezamenlijke poging op Europees niveau om een einde te maken aan de branden stuurden Frankrijk, Spanje en Cyprus vliegtuigen van Canadair naar het gebied rond Athene. De strategische ondersteuning van de EU voor de bestrijding van bosbranden bewees daarom opnieuw zijn nut. Het Solidariteitsfonds van de EU kan tevens hulp bieden in dergelijke situaties door een deel van de kosten te dragen voor de uitvoering van noodmaatregelen voor herstel van de infrastructuur, het bieden van tijdelijk onderdak en ter bescherming van het natuurlijk erfgoed.

Ik wil erop wijzen dat we de bureaucratie die gepaard gaat met het aanspreken van dit Fonds moeten verminderen. Laat mij u een specifiek voorbeeld geven uit mijn eigen land. Roemenië werd in juni vorig jaar getroffen door verschillende natuurrampen. Nu, in september 2009, zijn de middelen nog altijd niet toebedeeld aan de Roemeense regering. Daarnaast hebben wij mijns inziens in de toekomst behoefte aan een duurzaam bosbouwbeleid, evenals aan een strategie ter voorkoming van rampen van deze aard.

Stavros Dimas, lid van de Commissie. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de geachte afgevaardigden bedanken voor hun uitstekende en bijzonder opbouwende opmerkingen in het debat van vanavond, evenals voor hun goede ideeën.

Noodtoestanden gaan vaak gepaard met hoge menselijke, economische en ecologische kosten. Zoals vele collega's al zeiden, zullen wij in de toekomst wegens de klimaatverandering waarschijnlijk te maken krijgen met meer en grotere rampen, en niet alleen bosbranden. De bosbranden zullen zich trouwens niet beperken tot Zuid-Europa maar zich ook elders voordoen, in Midden-Europa en zelfs in Noord-Europa. Er zullen echter ook andersoortige rampen ontstaan, zoals overstromingen. Daarom is het noodzakelijk de Europese middelen voor rampenbeheer, die hun meerwaarde nu duidelijk hebben bewezen, voortdurend te versterken en te verbeteren.

Dit werd ook bevestigd tijdens de branden van deze zomer. Deze hebben ons eraan herinnerd dat de Gemeenschap niet alleen haar responsvermogen bij natuurrampen maar ook haar preventiemogelijkheden moet verbeteren. Vele sprekers hebben dit vanavond trouwens ook onderstreept. Ik wil u eraan herinneren dat de Commissie in februari een mededeling heeft gepresenteerd over preventie van natuurrampen en van door mensen veroorzaakte rampen, waarin wij een aantal voorstellen hebben geformuleerd.

Wij wachten nu op het commentaar van het Europees Parlement en de Raad. Ik denk trouwens dat het antwoord van het nieuwe Parlement niet op zich zal laten wachten en wij dit na februari zullen ontvangen. Wij geloven dat wij daarmee, en met de resolutie die tijdens de volgende vergadering zal worden aangenomen, de politieke impuls zullen krijgen om de werkzaamheden in die richting op gang te kunnen brengen.

Evenals vele collega's – om te beginnen mevrouw Podimata, maar ook vele andere sprekers – wil ik eveneens wijzen op het vraagstuk van de klimaatverandering en de noodzakelijke aanpassing eraan, en op de voorgestelde herziening van de communautaire strategie voor de bossen, die tot doel heeft de met het klimaat verband houdende aspecten aan te pakken. Ook dan zal de gelegenheid worden geboden om vraagstukken met betrekking tot bosbranden te bespreken. Ik moet hieraan toevoegen dat deze mededeling van de Commissie zeer belangrijk is, evenals de mededeling die wij vorige week hebben gepubliceerd over de

financiering van de Overeenkomst inzake klimaatverandering die naar verwachting in Kopenhagen gesloten zal worden en waarmee een groot bedrag beschikbaar zal worden gesteld voor de financiering van de aanpassing aan de klimaatverandering in de ontwikkelingslanden. De middelen zullen worden ingezet voor de uitvoering van de werken die noodzakelijk zijn om ervoor te zorgen dat de landen die de gevolgen ondervinden van klimaatverandering zonder aan de totstandkoming van het verschijnsel te hebben bijgedragen, het hoofd hieraan kunnen bieden.

Ik heb zelfs voorgesteld om niet eenvoudig te wachten tot 2013 alvorens hiermee een begin te maken, maar onmiddellijk, in 2010, van start te gaan. Ik hoop dan ook dat de Europese Raad ofwel op 17 september ofwel in oktober een akkoord zal weten te bereiken en dat het geld dan beschikbaar wordt, zodat deze werken onmiddellijk van start kunnen gaan en deze landen kunnen zien dat de Europese Unie en de andere ontwikkelde landen echt menen wat zij voorstellen en verkondigen.

U hebt – en mijns inziens volkomen terecht – ook vele andere, zeer belangrijke vraagstukken aan de orde gesteld met betrekking tot de rol van de communautaire financieringsmechanismen. De communautaire verordening voor plattelandsontwikkeling en het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling bieden de mogelijkheid om steun te verlenen aan nationale preventiemaatregelen. De Commissie zal tevens de met het Europees Solidariteitsfonds geboden mogelijkheden benutten om de helpende hand te bieden bij herstelwerkzaamheden in de lidstaten.

Ik moet echter wel iets verduidelijken. Ik heb namelijk gehoord dat de Commissie onmiddellijk in het geweer moet komen. Het kan hierbij gaan om twee vraagstukken en het was niet duidelijk welk van deze twee werd bedoeld. Het eerste vraagstuk betreft de mobilisatie van het mechanisme voor civiele bescherming en het tweede de activering van het Solidariteitsfonds. Wat het vraagstuk van de mobilisatie van het mechanisme voor civiele bescherming betreft kan ik u zeggen dat dit onmiddellijk, in real time, wordt gemobiliseerd. Ik noem als voorbeeld de recente bosbranden in Griekenland. Een uur nadat wij het officiële verzoek van de Griekse regering hadden ontvangen, stegen Italiaanse vliegtuigen op om naar Griekenland te gaan en de dag daarna deel te nemen aan de operaties. Het mechanisme wordt dus onmiddellijk gemobiliseerd.

Ik heb in mijn eerste interventie reeds gezegd dat wij in het geval van de tsunami en de Katrina-orkaan er als eersten bij waren en deskundigen naar de plek van de ramp hebben gestuurd. Wij hebben ontzettend veel lof gekregen voor de activiteiten van het mechanisme van civiele bescherming. Deze lof is een bevestiging van niet alleen het werk van de afgelopen jaren maar ook de mogelijkheden van het mechanisme, mits dit kan beschikken over bevoegdheden en middelen – vooral financiële middelen – om zijn activiteiten uit te breiden ten bate van niet alleen de Europese Unie en haar burgers maar ook de milieubescherming en de bescherming van de bezittingen van de Europese burgers.

Wat het Solidariteitsfonds betreft heb ik – eveneens terecht – horen zeggen dat hierin meer soepelheid moet worden gebracht. Inderdaad moet dit Fonds in staat zijn heel snel te reageren. Het Solidariteitsfonds is immers opgezet om tegemoet te komen aan urgente behoeften of aan een deel van de urgente behoeften na rampen.

Het is dus logisch dat de Commissie onmiddellijk in het geweer moet komen, maar ook de lidstaten en hun centrale of regionale overheden moeten onmiddellijk in het geweer komen en ervoor zorgen dat het geld uitbetaald kan worden. Aan het Europees Solidariteitsfonds is trouwens een voorwaarde verbonden: binnen een jaar na uitbetaling moeten de werken zijn voltooid. Dat is logisch maar er is wel meer soepelheid nodig.

Ter afsluiting – en het spijt mij dat ik niet meer tijd heb om te antwoorden op de zeer concrete vraagstukken die naar voren zijn gebracht – wil ik nog zeggen – alvorens ik het vergeet, want ik heb vrij veel afgevaardigden horen spreken over de programma's voor economische herstel – dat dit inderdaad een goed idee is. Als wij projecten opnemen voor preventie van bijna voorspelbare natuurrampen, die ook een jaar later zullen voorkomen – er werd zojuist immers gezegd dat wij deze problemen elk jaar bespreken – zal dat velerlei voordelen opleveren: er zullen economische activiteiten ontstaan en banen worden gecreëerd maar er zal ook worden voorkomen dat schade ontstaat waarvoor miljoenen moeten worden uitgegeven. Dit zijn dus investeringen die velerlei voordelen zullen opleveren, en afgezien daarvan natuurlijk ook de menselijke kosten van natuurrampen voorkomen.

Tot slot wil ik nog onderstrepen dat het gevaar van bosbranden of andere rampen, zoals overstromingen, aardbevingen en zelfs militaire interventies – want het mechanisme voor civiele bescherming van de Europese Unie is geactiveerd in geval van niet alleen overstromingen, aardbevingen en bosbranden maar ook bevolkingsverplaatsingen, zoals tijdens het conflict in Libanon waar wij zeer succesvol zijn geweest met onze hulpverlening – nooit helemaal de wereld uit geholpen kan worden. Wij kunnen dit gevaar echter wel verkleinen als wij samenwerken en allen tezamen beter reageren op dergelijke rampen. De Commissie belooft

u dat zij de communautaire bijdrage aan preventie, paraatheid, respons en herstel in geval van rampen zal versterken om de burgers en het milieu te beschermen.

Ik wil het Parlement nogmaals bedanken voor zijn actieve steun aan de noodzakelijke verbetering van het rampenbeheer ten bate van alle Europese burgers.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt woensdag 16 september plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Iosif Matula (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik maak me werkelijk zorgen over de omvang die deze rampen, die niet alleen worden veroorzaakt door de natuur maar ook door menselijke factoren, de afgelopen jaren hebben aangenomen, met gevolgen voor zowel de economische als de sociale infrastructuur. Ons antwoord op dit verschijnsel in de vorm van het Solidariteitsfonds van de Europese Unie biedt belangrijke steun bij de heropbouw van de door rampen getroffen gebieden, en daarnaast bij het verminderen van de mogelijke gevolgen ervan voor buurlanden. Ik wil echter benadrukken dat de transparantie van de voorwaarden om van dit Fonds gebruik te maken dient te worden vereenvoudigd en verbeterd, zodat de getroffen gebieden zo snel mogelijk kunnen profiteren van Europese steun. We moeten het tevens mogelijk maken dat meer regio's steun krijgen door het instellen van een lager plafond. Daarnaast ben ik een voorstander van het opstellen van een Europese strategie ter bestrijding van natuurrampen en ter versterking van een gezamenlijke Europese macht die, waar in Europa zich ook een ramp voordoet, klaar staat om te reageren.

Richard Seeber (PPE), schriftelijk. – (DE) Ook deze zomer hebben er in sommige delen van Europa weer verwoestende bosbranden gewoed, die niet alleen grote financiële schade hebben veroorzaakt, maar ook elf levens hebben geëist. Na dergelijke natuurrampen kan en moet Europa solidariteit bewijzen. De Gemeenschap moet in een dergelijke situatie zonder te dralen bewijzen waartoe ze in staat is, op die manier voelt de Europese bevolking aan den lijve wat de toegevoegde waarde van de Europese Unie is. Daarbij moeten de regels van de subsidiariteit echter absoluut worden gerespecteerd. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de voorzorgsmaatregelen in geval van rampen en voor het opstellen van rampenplannen. De EU mag zich niet bemoeien met deze kerntaak van de individuele lidstaten. Het Solidariteitsfonds van de Gemeenschap is een waardevol en zinvol instrument ter financiële ondersteuning. Op de lange termijn moet er een betere strategie komen om dergelijke bosbranden in Europa te vermijden, we mogen ons niet beperken tot de aanpak van acute crisissituaties.

Dominique Vlasto (PPE), schriftelijk. – (FR) Als we kijken naar de dramatische bosbranden die opnieuw een ravage hebben aangericht in Zuid-Europa, kunnen we maar één ding doen: we moeten in actie komen en een eind maken aan deze volstrekt onacceptabele situatie. In de eerste plaats moeten we het materieel en de menskracht ter bestrijding van die branden beter organiseren: ik doel hier op het idee van Michel Barnier, het idee van een Europese noodhulpmacht voor civiele bescherming, die het materieel en de menskracht van de lidstaten kan ondersteunen. Bij deze brandbestrijding is massaal en snel optreden nodig: de Europese solidariteit moet inderdaad efficiënter gaan opereren. Maar preventie blijft het belangrijkste: de bossen moeten goed onderhouden worden, onder meer door lage begroeiing en struiken tijdig weg te halen. In het zuiden van Frankrijk is 75 procent van de bossen privébezit. We moeten zorgen dat ook die eigenaren in beweging komen, en hen stimuleren om hun bossen beter te onderhouden. Dat zal vooral gebeuren in de vorm van de exploitatie van mediterrane bossen die economisch gezien te weinig opleveren: via structuurfondsinitiatieven moet het regelmatig weghalen van biomassa en het gebruik daarvan bij de elektriciteitsproductie worden aangemoedigd, evenals de ontwikkeling van duurzame bosbouw en verantwoord ecotoerisme. Ik roep de Europese Commissie dan ook op om het specifieke karakter van de mediterrane bossen te onderkennen en met een actieplan te komen voor de bescherming en verantwoorde exploitatie van hun natuurlijke rijkdommen. Dat zou in elk geval een begin zijn om het risico van bosbranden blijvend terug te dringen en de kwetsbare ecosystemen in het zuiden van Europa te behouden en te herstellen.

22. Vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea: gevolgen voor de Europese industrie (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over het vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea: gevolgen voor de Europese industrie.

Catherine Ashton, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Aziatische markten bieden grote exportmogelijkheden voor de EU, maar behalve hoge groeicijfers hebben die markten natuurlijk ook hoge tariefmuren. Behalve met multilaterale besprekingen kunnen we deze muren ook slechten via de hefboom waarover we beschikken we in de vorm van onderhandelingen over vrijhandelsakkoorden.

Dat is de reden waarom enkele lidstaten de Commissie hebben gevraagd om met de belangrijkste Aziatische economieën onderhandelingen te starten over een nieuwe generatie vrijhandelsakkoorden. Deze moeten voor tal van sectoren nieuwe exportmogelijkheden creëren.

Het handelsakkoord met Korea is er nu na twee jaar intensief onderhandelen. Dit is het meest ambitieuze vrijhandelsakkoord ooit van de Europese Unie.

Er is consensus over dat voor twee van de drie hoofdsectoren van onze economie het vrijhandelsakkoord met Korea verreweg in ons voordeel is. Op de eerste plaats zullen Europese dienstverleners enorm van het akkoord profiteren, als ze tenminste concurrerend zijn. Op terreinen als telecom, transport, bouw en milieu zal het veel gemakkelijker worden om in Korea zaken te doen.

Op de tweede plaats zal de landbouw er baat bij hebben, omdat Korea de uitzonderlijk hoge invoertarieven voor landbouwproducten (gemiddeld 35 procent!) vrijwel allemaal zal afschaffen. Dat zal een enorm stimulans zijn voor de export van onder andere varkensvlees, wijn, whisky en zuivel. Ook zal het gebruik van Europese geografische aanduidingen in productnamen worden beschermd, zoals parmaham, rioja of tokay.

Maar het vrijhandelsakkoord zal ook grote baten opleveren voor Europese producenten/exporteurs. In totaal zullen die jaarlijks zo'n 1,2 miljard euro op douanerechten besparen, waarvan 800 miljoen euro op de dag dat het akkoord in werking treedt. Exporteurs van machines en chemicaliën, bijvoorbeeld, zullen jaarlijks respectievelijk 450 en meer dan 150 miljoen euro op douanerechten besparen.

Afschaffing van douanerechten zal Europese exporteurs ook in staat stellen hun positie op de Koreaanse markt te versterken en zo hun afzet te vergroten. Koreaanse klanten kopen elk jaar voor zo'n 25 miljard euro aan producten afkomstig uit de EU. Daarmee is Korea een van onze belangrijkste exportmarkten in Azië.

Daarnaast was er speciale aandacht voor regels. Het akkoord bevat bepalingen voor de transparantie van regelgeving, de efficiënte handhaving van verbintenissen, een betere bescherming van intellectuele eigendomsrechten en inzake 'WTO-plus'-subsidieregels, die stuk voor stuk van voordeel zullen zijn voor alle producenten die hun producten in Korea verkopen.

Bovendien zijn ambitieuze regels vastgesteld inzake technische handelsbelemmeringen voor industrieproducten, met name auto's, elektronica en geneesmiddelen. Dat is gebeurd op langdurig aandringen van Europese ondernemingen in deze sectoren. Om aan deze regels te kunnen voldoen, zal Korea zijn binnenlandse regelgeving moeten wijzigen, wat in Europa niet nodig zal zijn omdat de regels zijn gebaseerd op Europese regelgeving.

Wat de auto-industrie betreft, wil ik er om te beginnen op wijzen dat we ook geïnteresseerd zijn in het toegankelijker maken van de Koreaanse markt voor Europese auto's. De Europese auto-exporteurs zijn verreweg de grootste importeurs op de Koreaanse markt, met sterke groeicijfers. Zij zullen hun positie verder kunnen versterken omdat ze profiteren van een combinatie van de afschaffing van douanerechten – een besparing van 2 000 euro voor een auto van 25 000 euro – en de verwijdering van technische belemmeringen.

Dit akkoord bevat de meest ambitieuze regels voor niet-tarifaire belemmeringen die ooit met een derde land zijn overeengekomen. Korea accepteert dat vanaf de allereerste dag dat het akkoord in werking treedt, een auto die voldoet aan internationale normen, wordt geacht ook aan die Koreaanse regels te voldoen waarvan de Europese auto-industrie zegt dat die een significante invoerbelemmering vormen.

Het akkoord bevat ook bepalingen waarbij Korea accepteert dat Europese en Koreaanse milieuvoorschriften gelijkwaardig zijn. Sterker nog, Korea is ermee akkoord gegaan dat nog voordat het akkoord in werking treedt, tijdelijke derogaties zullen gelden op bepaalde Koreaanse milieunormen waar Europese exporteurs moeite mee hebben. We volgen momenteel nauwgezet de discussie in Korea over nieuwe EU-regelgeving voor de beperking van CO₂-emissies en proberen duidelijk te maken dat deze geen handelsbelemmerende werking heeft.

We zijn ons bewust van de kwetsbare punten van de auto-industrie. We hebben ons ingezet voor lange overgangperiodes voor de liberalisering van het meest kwetsbare autosegment: kleine personenauto's. De douanerechten op deze auto's zullen pas in jaar vijf van het akkoord worden afgeschaft. Dat geeft tijd voor

aanpassing. We moeten niet vergeten dat de Koreanen aanzienlijk in de Europese auto-industrie hebben geïnvesteerd.

We hebben de oorsprongsregels licht aangepast door voor Koreaanse auto's de toegevoegde waarde die maximaal in het buitenland mag zijn gecreëerd, te verhogen van 40 tot 45 procent, en we zijn een bilaterale vrijwaringsclausule overeengekomen die ons de mogelijkheid biedt om bij een scherpe stijging van de invoer en bedreiging van onze industrieën weer douanetarieven in te stellen.

Wat de teruggave van rechten betreft, tot slot, dat is niets nieuws. Dat is toegestaan volgens de WTO-regels. Het creëert ook geen noemenswaardig concurrentienadeel voor Europese autofabrikanten, omdat de rechten die we op de invoer van auto-onderdelen heffen, in de regel zeer laag zijn en in de toekomst nog verder worden verlaagd. Bovendien zijn we een speciale clausule overeengekomen die ons in staat stelt de teruggave van rechten zonodig te beperken.

Ik beklemtoon dat zowel de Europese productiesectoren als de landbouw- en dienstverlenende organisaties dit akkoord krachtig ondersteunen. Dat is belangrijk en het is een duidelijk teken van onze vastberadenheid om in de grote opkomende Aziatische economieën te streven naar een betere markttoegang.

Daniel Caspary, *namens de PPE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, Zuid-Korea is op drie na de grootste handelspartner van de Europese Unie met een totale export van ongeveer 30 miljard euro per jaar. Het is dus absoluut in het belang van onze werkgevers en werknemers dat dit vrijhandelsakkoord tot stand komt.

Ik wil u vandaag nog niet feliciteren, mevrouw de commissaris, want het akkoord is nog niet ondertekend, maar wanneer u er werkelijk in slaagt om dit vrijhandelsakkoord erdoor te krijgen, in deze crisistijd, in een tijd waarin de export overal ter wereld sterker is afgenomen dan ooit, dan zou dat een enorm succes zijn, dat ik u van harte zou gunnen.

Handelsakkoorden zijn vaak zeer omstreden, maar dit akkoord met Zuid-Korea is volgens mij de uitzondering, en dat is lovenswaardig. Ik hoor bijzonder positieve geluiden uit vrijwel alle sectoren van de Europese industrie, onder andere de machinebouw, de farmaceutische industrie, de elektrotechniek, de chemische industrie, maar ook grote delen van de dienstensector. Ik had nog nooit meegemaakt dat zelfs uit de landbouw positieve geluiden komen tijdens onderhandelingen over een handelsakkoord. Dat is ongetwijfeld een première, ik denk dat de meesten van ons dat nog nooit meegemaakt hebben.

De resultaten zijn zeker positief, hoewel sommige bedrijfstakken nog meer hadden willen bereiken. Er is één uitzondering: de auto-industrie, maar ook daar gaat het niet om de hele bedrijfstak, maar slechts om individuele producenten die dit akkoord kritisch beoordelen. Andere producenten en vooral ook veel toeleveranciers zijn heel tevreden met dit akkoord.

Ik zou het een goede zaak vinden wanneer we nog de kans zouden krijgen om in te gaan op veel van de kritiepunten van de betrokken sectoren, en misschien nog iets te doen aan de mogelijke negatieve gevolgen van het vrijhandelsakkoord. Daarbij denk ik bijvoorbeeld aan de *Capital Region Act Seoul*, aan normen voor de *on-board*-diagnoses, aan normen voor de milieubescherming en aan de beschermingsclausule voor de teruggave van rechten, enzovoorts. We moeten vermijden of zelfs verhinderen dat er in dit verband misverstanden ontstaan, en we moeten er vooral op aandringen dat Zuid-Korea ook werkelijk naleeft wat het ons heeft beloofd. Het zou zeker zinvol zijn dat we nauwkeurig in de gaten houden of er nieuwe niet-tarifaire handelsbelemmeringen worden ingevoerd.

Ik hoop dat het akkoord heel binnenkort in werking treedt, en dat de consumenten en de werknemers in de Europese Unie er heel binnenkort van kunnen profiteren. Ik dank u hartelijk, en wens u veel succes bij de eindspurt.

Kader Arif, *namens de S&D-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, dames en heren, ik ben zeer verheugd dat ik hier een conservatieve en liberale vriend het eens hoor zijn met de Commissie, wat het voor mij, als socialist, een stuk makkelijker maakt.

Ik hoop in elk geval dat we door het debat van vanavond eindelijk de grote onrust zullen kunnen bezweren die is ontstaan over de mogelijke gevolgen van dit vrijhandelsakkoord tussen de Europese Unie en Zuid-Korea, met name die voor de Europese industrie.

Mevrouw de commissaris, u had het over consensus, maar ik wil u erop wijzen dat bepaalde industriële sectoren – waaronder de autofabrikanten en de vakbonden, die hen steunen – u al maandenlang waarschuwen voor de mogelijk dramatische gevolgen van dit akkoord. De belangrijkste vragen zijn nog steeds niet beantwoord.

Maar misschien hebt u ervoor gekozen om de Europese auto-industrie op te offeren aan een vrijer dienstenverkeer.

Want waarom Zuid-Korea het voordeel geven van de zogeheten *duty drawback*, de teruggave van douanerechten, een voordeel dat nog niet eerder is verleend, zelfs niet aan zich ontwikkelende landen zoals die rond de Middellandse Zee. Welke logica zit er achter oorsprongsregels die zo soepel zijn, waarvan we moeten vrezen dat ze niet alleen voor de auto-industrie, maar ook voor de Europese textielindustrie grote gevolgen zullen hebben?

Waarom wordt een dergelijke concurrentievervalsing mogelijk gemaakt, maar vooral: waarom wordt dit precedent geschapen?

Gelet op deze risico's, maar helaas ook op andere waar ik hier verder niet op in kan gaan maar die u precies bekend zijn – u hebt ze net zelf genoemd – heeft de Commissie een laatste redmiddel voorgesteld, de opname van een vrijwaringsclausule. Mevrouw de commissaris, u weet dat die niet automatisch werkt, dat de toepassing ervan erg problematisch zal worden en dat zij de komende vijf jaar überhaupt nog niet toegepast zal kunnen worden.

Ik noem slechts één voorbeeld om aan te geven hoe huiverig wij zijn. Als Zuid-Korea op basis van het vrijhandelsakkoord 100 000 auto's meer naar Europa kan exporteren – dat zijn er nu al 600 000 per jaar – kost dat 6 000 banen. Europa daarentegen krijgt te maken met zeer ernstige beperkingen, omdat elke fabrikant maar 1 000 auto's naar Zuid-Korea mag exporteren op basis van het totale Europese contingent van 6 000 auto's.

Hoe gaat u in deze tijden van crisis, een crisis die vooral de werknemers in de autosector treft, uitleggen dat Europa zich gaat vastleggen op een dergelijk akkoord? Denkt u opnieuw te gaan onderhandelen over de controversiële punten die ik net heb genoemd? Dit wordt in ieder geval door een aantal lidstaten en door de net genoemde industriële sectoren geëist.

En tot slot mevrouw de commissaris, gaat u nu eindelijk eens beloven dat u transparanter zult gaan opereren en ons Parlementsleden beter bij een en ander zult gaan betrekken? Net zoals de Commissie hebben wij de voorwaarden geschapen voor de negatieve beeldvorming rond de Poolse loodgieter, laten we voorkomen dat er ook een negatief beeld ontstaat van de Koreaanse carrosseriebouwer.

Michael Theurer, namens de ALDE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst zou ik commissaris Ashton namens de Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa Fractie hartelijk willen bedanken voor de informatie die ze ons vanavond heeft gegeven tijdens de buitengewone vergadering van de commissie, en ook hier in de plenaire vergadering. Het vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea kan blijkbaar heel binnenkort worden gesloten. De liberalen en met name de Duitse FDP zijn van mening dat een vrije en faire wereldhandel juist nu heel belangrijk is. Juist tijdens deze economische en financiële crisis neigen we tot protectionisme, en dat moeten we met alle kracht bestrijden, in het belang van de welvaart en de werkgelegenheid in de Europese Unie.

In dat verband zou ik willen weten welk belang de Commissie hecht aan het vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea. Heel lang hebben we ons namelijk geconcentreerd op vooruitgang bij de ontwikkelingsronde van Doha, zonder dat er ooit een akkoord is gesloten. Daarom zou ik u een vraag willen stellen, mevrouw de commissaris: bent u van mening dat het vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea een eerste stap is op weg naar verdere bilaterale vrijhandelsakkoorden, en betekent dit volgens u dat we enigszins afstappen van Doha? Of zijn deze bilaterale akkoorden slechts een aanvulling of een uitbreiding van het vrijhandelsbeleid van de Europese Unie?

Zoals u namelijk ook weet hebben bepaalde lidstaten en sectoren – vooral de auto-industrie – hoofdzakelijk bezwaar tegen de clausule inzake de teruggave van rechten. Die kan ertoe leiden dat de handel met landen met lage productiekosten zoals India en China groeit, wat een gevaar voor de productie in Europa zou kunnen zijn. Ziet u een mogelijkheid om nog rekening te houden met bezwaren van sommige lidstaten tegen de teruggave van rechten?

Ilda Figueiredo, namens de GUE/NGL-Fractie. – (PT) Uw verklaring, mevrouw de commissaris, maakt duidelijk dat er sectoren en economische en financiële groepen zijn in de Europese Unie die voordeel zullen halen uit deze overeenkomst met Zuid-Korea. Er is echter ook een keerzijde van de medaille, mevrouw de commissaris, die u hier niet heeft laten zien. Ik doel op bepaalde kwetsbaardere sectoren als de textiel- en kledingindustrie en de werkgelegenheid in die branches.

Het is daarom zorgwekkend dat de Europese Commissie de ernstige situatie in de textiel- en kledingindustrie blijft negeren. Ook werkgevers- en vakbondsorganisaties in de lidstaten – met name in mijn land, Portugal – hebben op die passieve houding gewezen. In Portugal, heeft de werkloosheid een onrustbarend hoog niveau bereikt in de regio's waar deze branches domineren, namelijk het noorden en bepaalde gedeelten van het midden van het land.

Daarom hameren we op de noodzaak om in overleg een samenhangende strategie te ontwikkelen voor de bescherming van de industrie in de Europese Unie, met name de arbeidsintensieve bedrijfstakken, zowel via urgente regelgeving op mondiaal niveau voor de handel als via overheidsbeleid ter ondersteuning van investeringen, innovatie, diversifiëring, beroepsopleiding en het scheppen van banen met rechten.

David Campbell Bannerman, *namens de EFD-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit is mijn eerste rede in het Parlement, mijn maidenspeech. Van een afgevaardigde van de UKIP voor Oost-Engeland verwacht u natuurlijk een rebelse houding. Ik zal proberen u en mijn kiezers daarin niet teleur te stellen.

We debatteren vandaag over handelsakkoorden van de EU, en in het bijzonder over het handelsakkoord met Zuid-Korea dat dit jaar moet worden ondertekend. Aangezien over dit specifieke akkoord nauwelijks bijzonderheden zijn verteld – behalve dan het feit dat geloof ik twee derde van de baten voor Zuid-Korea zijn en een derde voor de EU – wil ik wat meer algemene opmerkingen maken.

Veel mensen hebben geen idee dat er meer dan honderd afzonderlijke bilaterale handelsakkoorden als dit zijn. (Volgens één schatting zijn het er 116.) Er zijn handelsakkoorden met onder meer de Verenigde Staten, Canada, Mexico, Brazilië, India, China, Japan en Zuid-Afrika. In Europa zijn er handelsakkoorden met Rusland, Oekraïne, Turkije en Liechtenstein.

Ook zijn er handelsakkoorden met EER-landen die geen EU-lidstaat zijn en met EVA-landen, zoals Zwitserland en Noorwegen. Het handelsakkoord met Noorwegen biedt een scrupuleuze bescherming aan zowel de visserijsector als de landbouw van dat land, terwijl Noorwegen toch geen klein visje is maar de op drie na grootste importpartner en de op vijf na grootste exportmarkt van de EU.

Wat moet er in een handelsakkoord zoals dat met Zuid-Korea nu werkelijk staan? Het akkoord met Zwitserland is geloof ik een goed voorbeeld. Het bevat bepalingen voor de afschaffing van douanerechten en handelsquota voor industrie- en landbouwproducten. Er is in geregeld dat Zwitserse staatsburgers het recht hebben om te wonen en werken in EU-landen en EU-burgers het recht hebben om te wonen en werken in Zwitserland. Er staan bepalingen in die voorzien in de toetreding van Zwitserland tot de paspoortvrije Schengenzone. De Zwitsers mogen desgewenst ook lid worden van het Europees Milieuagentschap en aan film- en onderwijsprogramma's deelnemen of een aanvraag indienen voor een door de EU gefinancierde onderzoektoelage. Verder regelt het akkoord samenwerking op het terrein van luchtvaart, asiel en justitie. Kortom, de Zwitsers hebben alle beweerde voordelen van het EU-lidmaatschap, maar dragen niet de kosten ervan.

Het is waar dat Zwitserland voor de toegang tot de interne markt 600 miljoen Zwitserse franc per jaar moet betalen. Maar daar staat tegenover dat het EU-lidmaatschap het land naar eigen zeggen jaarlijks 3,4 miljard franc zou kosten. Dat is dus een nettobesparing van 2,8 miljard. En Zwitserland is toch ook geen onbelangrijke handelspartner: 80 procent van de Zwitserse export gaat naar de EU, waarvan het de op drie na grootste handelspartner is.

Wat ik wil zeggen is dat onze partners dankzij handelsakkoorden de vruchten van handel met de EU plukken zonder de last van hoge regelgevingskosten en het verlies van soevereiniteit en middelen. Zelfs de Commissie geeft op haar website toe dat "Zwitserland op andere terreinen regelgeving kan vaststellen casu quo behouden die afwijkt van EU-voorschriften als dat in zijn belang is, bijvoorbeeld voor het reguleren van de financiële en arbeidsmarkten". Groot-Brittannië zou het geweldig vinden als het net als Zwitserland zou mogen afwijken van de arbeidstijdenrichtlijn, de richtlijn uitzendarbeid of de nieuwe richtlijn betreffende fondsbeheerders!

Ik eindig dus met de vraag, waarom Groot-Brittannië niet? Waarom kan Groot-Brittannië zijn volwaardig EU-lidmaatschap niet inruilen voor zo'n vriendelijk handelsakkoord als bijvoorbeeld Zuid-Korea dat heeft? Groot-Brittannië is in zijn eentje de grootste "handelspartner" van de EU, met een tekort op de handelsbalans van 40 miljard pond per jaar. Waarom kunnen wij niet hetzelfde soort waarborgen als de Zwitsers krijgen? Wij zouden opnieuw een onafhankelijke en vrije handelsnatie kunnen, ja moeten worden, net als Noorwegen, Zwitserland en zelfs Zuid-Korea.

Peter Šťastný (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, als een van de rapporteurs voor het vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea en krachtig voorstander van dat akkoord hoop ik op een evenwichtige overeenkomst met voor beide partijen dezelfde spelregels, waar zowel de EU als Zuid-Korea hun voordeel mee doen – dus een echte win-winsituatie.

Een van onze kernindustrieën is niet echt gelukkig met de huidige stand van de onderhandelingen, en die industrie heeft veel vrienden, waartoe ook lidstaten, industrievertegenwoordigers en leden van het Parlement behoren. Allemaal zien zij het “speelveld” met dit akkoord onterecht in het voordeel van Zuid-Korea kantelen. De Europese Commissie en de Raad zouden eens goed moeten kijken naar de terreinen waarop het wringt: de vrijwaringsclausule van de regeling voor de teruggave van rechten, de niet-tarifaire belemmeringen en de oorsprongsregels. Als op deze terreinen wat vooruitgang zou worden geboekt om de Europese auto-industrie tevredener te stemmen, dan zou dat ten goede komen aan de werkgelegenheid, het bbp en de levensstandaard, die gehandhaafd zouden worden.

Een gelijk speelveld is echter geen nadeel. Er wordt mogelijk een krachtig precedent geschapen voor andere vrijhandelsakkoorden die in de pijplijn zitten. Het is voor mij duidelijk dat dit akkoord de EU en sommige van haar industrieën ook voordelen zal opleveren. Eng beschouwd, zullen er altijd winnaars en verliezers zijn. Dat geldt nu eenmaal voor elke bilaterale overeenkomst. Maar als we naar het grote geheel kijken, zouden we met dit akkoord wel eens dicht bij een echt evenwicht kunnen zitten. In een situatie waarin een sleutelsector als de auto-industrie zich in een nogal bedroevende toestand bevindt, moet echter naar meer worden gestreefd. Alleen wanneer extra vooruitgang wordt geboekt, kan worden gesproken van een werkelijk evenwichtig vrijhandelsakkoord dat aanvaardbaar is en een positieve precedentwerking op toekomstige vrijhandelsakkoorden heeft.

Gianluca Susta (S&D). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb waardering voor het werk dat mevrouw Ashton heeft verricht sinds ze commissaris is. Ik moet zeggen dat de relatie met haar beter is dan met haar voorganger. Dat staat los van het feit dat beiden uit dezelfde politieke familie – die ook de onze is – en uit hetzelfde land komen.

Bij dit onderwerp ben ik echter niet zo enthousiast als de commissaris. De Commissie is namelijk de afgelopen jaren hier te vaak verschenen om de loftrumpet te steken over bepaalde initiatieven die uiteindelijk nergens toe hebben geleid. Deze ernstige economische en financiële crisis is een bijzonder moment. De crisis is ook een gevolg van het gebrek aan wederkerigheid bij regelgeving in de wereld. Dat geldt niet alleen voor de ontwikkelingslanden – waarvoor dat logisch en verklaarbaar is – maar ook voor de nieuwe en de traditionele spelers op de wereldmarkt.

Volgens mij klinkt van de kant van de Commissie, van haar voorzitter en de commissarissen, te weinig het besef door welke initiatieven genomen moeten worden om een bijdrage te leveren aan het herstel van de Europese industrie. Deze overeenkomst is weliswaar gunstig en bevat vele uiterst positieve elementen, maar het komt me voor dat de waarde ervan eerder van academische aard is. Het is bijna een schoolvoorbeeld van een overeenkomst, die echter geen rekening houdt met de werkelijkheid.

Wij exporteren voor 30 miljard dollar naar Korea. Korea krijgt daarvoor alleen al voor de export van zijn auto's naar Europa 20 miljard terug waar nog eens 1,5 miljard aan indirecte steun voor Koreaanse auto's in Europa bijkomt. Dan hebben we het nog niet eens gehad over textiel en andere sectoren. Er is sprake van een absolute wanverhouding die volgens ons dient te worden geconstateerd en gecorrigeerd alvorens we het licht op groen zetten voor een vrijhandelsovereenkomst die de Europese industrie benadeelt. Dat is een kwaliteitsindustrie die gewed heeft op het paard van de nieuwe vereisten die voortvloeien uit innovatie. Onze industrie is zeker geen failliete boedel die geen oog heeft voor de drang naar nieuwe ontwikkelingen in de economie.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, ook ik heb een beetje een rare smaak in mijn mond van de vreemde nieuwigheden in het akkoord, zoals de teruggave van invoerrechten op ingevoerde componenten voor goederen bedoeld voor export naar de EU of bijvoorbeeld de verlaging van de drempel van 60 procent ter vaststelling van het land van oorsprong. Dit is niets meer en niets minder dan bevoordeling van de Koreaanse import ten koste van het concurrentievermogen van de Europese industrie en werkgelegenheid. Dat die onder druk staan, komt nu al voor het leeuwendeel door de invoer uit Azië van aldaar tegen volstrekt niet te beconcurreren lage arbeidskosten geproduceerde goederen. De lage of eerder volledig afwezige sociale en ecologische normen aldaar zijn daar debet aan. Waar het dus bij de onderhandelingen over de handelsvoorwaarden om zou moeten gaan, is de verhoging van deze normen en

geenszins om het welzijn van de Aziatische industrie ten koste van Europa. Dit is de Commissie de Europese burger al heel lang verschuldigd.

Mijn vraag aan de Commissie is dus of zij zich wel bewust is van de negatieve gevolgen van het akkoord voor het Europese concurrentievermogen en de werkgelegenheid in de Europese automobiel- en textielindustrie. Mijn tweede vraag is of zij er zich van bewust is dat het akkoord een zeer ongelukkig precedent vormt voor hiernavolgende handelsakkoorden. Dan ten derde: is de Commissie voornemens om de uitermate relevante bezwaren van de vakverbonden van de Europese machinebouwsector naast zich neer te leggen? En ten vierde is mijn vraag hoe het toch mogelijk is dat de Koreaanse media nu al de overwinning voor hun automobielindustrie vieren, terwijl het akkoord nog niet eens is besproken binnen het college van de Commissie. Of is de Commissie bereid het voorstel te herzien en een evenwichtig akkoord uit te onderhandelen? En is de Commissie bereid om Korea er tevens toe te dwingen zich de internationale verplichtingen inzake sociale en ecologische standaarden eigen te maken en wel voordat Korea alle met de vrijhandel met de Europese Unie verbonden voordelen verkrijgt? In de stellige overtuiging dat het gezond verstand overwint, wil ik u bij voorbaat hartelijk danken voor uw antwoord.

David Martin (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben tamelijk verontrust over de toon van dit debat. Misschien met uitzondering van de bijdrage van Daniel Caspary is die vrij negatief.

Ik was de rapporteur van het Parlement voor het vrijhandelsakkoord met Korea. Voorafgaande aan dit debat heb ik nog eens gekeken wat onze wensen waren ten aanzien van dit akkoord zoals we die voorafgaande aan de onderhandelingen aan de Commissie tot uitdrukking hebben gebracht – en ik denk eigenlijk dat de Commissie heeft bereikt waar we om hadden gevraagd. Ik prijs de hoofdonderhandelaar, die vlak naast barones Ashton zit, en de barones zelf, voor dit akkoord.

Natuurlijk zijn er bij elk vrijhandelsakkoord per definitie zowel winnaars als verliezers. Maar als je kijkt naar het totale effect, dan zijn er in dit geval eigenlijk alleen maar winnaars, al was het alleen maar omdat de wereldhandel in beweging wordt gehouden. Op dit moment, in deze crisis, is alles wat erop duidt dat twee grote economische eenheden als Korea en de Europese Unie de handel op gang willen houden en de markten open, ongetwijfeld een goede zaak.

Wanneer het Parlement en de Raad het niet voor elkaar krijgen dat dit wordt afgerond met een ondertekend slotakkoord tussen Korea en de EU, dan kunnen we net zo goed DG Handel een briefje sturen met de mededeling om maar te stoppen met de onderhandelingen over vrijhandelsakkoorden, want als we nog niet eens een akkoord met Korea kunnen sluiten, dan kunnen we een akkoord met de ASEAN, de Golfstaten en al die andere landen en handelsblokken beter vergeten. En laten we dan ook maar meteen Doha schrappen. Dit is een belangrijk akkoord, dat beantwoordt aan de strategische doelstellingen van Europa. Laten we de rest van de wereld met dit akkoord het positieve signaal sturen dat je met Europa zaken kunt doen en dat we middenin de recessie onze markten maar al te graag zo open mogelijk houden.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, maar heel kort. Dit is allemaal nieuw voor mij en ik vond de discussie erg stimulerend en leerrijk. Toen ik aan het begin van dit debat naar het betoog van Lady Ashton luisterde, dacht ik dat dit een geweldige deal was voor de Europese Unie en vroeg ik me af waar de voordelen voor Korea zaten. Vervolgens liet spreker na spreker een geluid horen dat haaks stond op de opvatting van Lady Ashton. Ik hoop dat Lady Ashton in haar antwoorden expliciet zal ingaan op de vragen die zijn gesteld en de opmerkingen die zijn gemaakt door de afgevaardigden Arif, Theurer, Campbell Bannerman en anderen. Ook zou ik graag willen weten of er op dit moment ook met andere Aziatische landen over een bilateraal akkoord wordt onderhandeld en hoever die onderhandelingen zijn gevorderd.

Gerard Batten (EFD). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik sluit me aan bij het standpunt van collega Campbell Bannerman. De Zwitserse bondsregering heeft in 2006 een studie in opdracht gegeven naar alle aspecten van bestaande en mogelijke betrekkingen met de Europese Unie.

De conclusie was dat een volwaardig lidmaatschap van de EU zes keer zoveel zou kosten als de bestaande bilaterale akkoorden. Pragmatisch als de Zwitsers zijn, besloten ze dat ze beter af waren zonder volwaardig lidmaatschap.

Als dat zo is voor de Zwitsers, dan is dat zeker zo voor de Britten. Wanneer onze regering net zo verstandig en pragmatisch tegen de Britse economie aankeek als de Zwitsers tegen de Zwitserse economie, zouden we vertrekken.

David Martin (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, u bent zeer tolerant, maar onze regels bepalen toch duidelijk dat een bijdrage volgens de "catch the eye"-procedure aan het onderwerp van debat moet zijn gerelateerd. Dit heeft niets met Korea en vrijhandelsakkoorden te maken.

Sari Essayah (PPE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, in zijn toespraak van zojuist zei de heer Martin dat het vooral in deze economische crisis uitermate belangrijk is overeenkomsten te sluiten die economische groei en werkgelegenheid bevorderen en handelsbelemmeringen op algemeen niveau opheffen. Wij moeten echter beseffen dat wij hier vandaag ook een zeer serieus debat hebben gevoerd over de crisis in de Europese auto-industrie, en deze week behandelen wij ook de problemen in de textielindustrie en de hulp van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering voor de massaontslagen in die sector in Spanje en Portugal. Dus, dames en heren, moeten wij de zorg van de Europeanen over de wijze waarop wij dit verlies aan banen in Europa aanpakken serieus nemen en goed bekijken wat de maatregelen van de Commissie zijn. Hoewel vrijhandel in het algemeen goed is voor de werkgelegenheid en economische groei, moeten wij ons afvragen hoe wij het verlies aan banen in deze traditionele Europese industrieën kunnen voorkomen.

Catherine Ashton, lid van de Commissie. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit debat is in geen enkel opzicht een verrassing voor mij, omdat de geuite zorgen en bezwaren de afgelopen maanden al eerder naar voren zijn gebracht.

Ik wil om te beginnen mijn waardering uitspreken voor David Martin, voor zijn werk binnen de Commissie internationale handel. Ik vind het erg belangrijk de commissie mijn erkentelijkheid te betuigen voor de goede samenwerking over de afgelopen maanden, en ik ben me er natuurlijk heel goed van bewust dat u dat heeft moeten doen zonder de bijzonderheden van het akkoord te kennen. Ik zal nu op uw bezwaren reageren. Maar belangrijker nog is dat u van ons meer en meer bijzonderheden krijgt, zodat u een oordeel kunt vellen op basis van feiten in plaats van aannames.

Staat u mij toe eerst nog wat algemene opmerkingen te maken over de aanpak die we bij dit akkoord hebben gevolgd. Dit akkoord is gesloten met het oog op wat het beste is voor de Europese industrie – inclusief de Britse industrie, voeg ik daar voor de afgevaardigden van de UKIP aan toe. Het is absoluut in het belang van Europa om door te gaan met dit akkoord. Als ik die overtuiging niet had, zou ik hier niet staan met het voorstel om op dezelfde weg verder te gaan.

Welnu, de Commissie heeft steeds een duidelijke aanpak, een duidelijk modus operandi gevolgd die, zoals gezegd, door het Parlement en de Raad werd ondersteund. Collega Arif zal het niet erg vinden wanneer ik zeg dat ik de voorstelling dat ik een bedrijfstak zou opofferen, buitengewoon alarmerend vind of – dat drukt het misschien beter uit – deprimerend, want dat is zeker niet de aanpak die ik zou willen volgen.

Geloof ik dat, wanneer je een serieus handelsakkoord wilt, je moet erkennen dat dat akkoord in het belang van beide partijen moet zijn? Ja, dat geloof ik. Als je handelsakkoorden wilt sluiten, als je gelooft – en dat doen wij – dat de handel ons uit de recessie zal halen, dan betekent dat dat je serieuze en harde onderhandelingen moet voeren met industrieën en landen waarmee je een akkoord wilt. Anders kunnen we evengoed de hele dag onderhandelen met landen die ons niet interesseren en markten openen die we niet echt interessant vinden.

Korea is een serieuze markt. Het biedt reële kansen voor de chemische, farmaceutische en andere industrieën. Als we serieuze handelsakkoorden willen dan moeten we de waarde en het belang daarvan erkennen. We zijn een economische supermacht. Ik ben het absoluut oneens met mijn collega's uit het Verenigd Koninkrijk wanneer ze het hebben over onze betrekkingen met Zwitserland en die op de een of andere manier proberen gelijk te stellen aan de betrekkingen die we met Korea tot stand proberen te brengen – of misschien begrijp ik de strekking van hun verhaal gewoon niet.

Dit gaat over serieuze onderhandelingen om te komen tot een serieus akkoord. Naarmate daar meer bijzonderheden over bekend worden, zullen de collega's er hopelijk meer naar kijken in de geest waarin wij aan de totstandkoming ervan hebben gewerkt.

De auto-industrie gaf ons bij de start van de onderhandelingen een verlanglijstje. Ze maakte zich grote zorgen over een eventuele sluiting van de Koreaanse markt. De punten van dat verlanglijstje zijn allemaal gerealiseerd.

Wat de textielindustrie betreft, is er weinig om ongerust over te zijn. Dankzij de vrijwaringen die voor textielproducten zijn geregeld, zullen in deze sector geen banen verloren gaan.

Ik ben absoluut niet geïnteresseerd in het afstoten van banen of het sluiten van industrieën in Europa, en dit akkoord leidt daar ook niet toe. En degenen onder u die denken bewijs van het tegendeel te hebben, vraag

ik me dat bewijs dan te laten zien, want retoriek is één zaak, de werkelijkheid een heel andere. En we moeten wat de inhoud van dit akkoord betreft, toch echt de overstap zien te maken van retoriek naar werkelijkheid.

Ik zou inderdaad de stelling willen verdedigen dat het akkoord dat nu voor ons ligt, zeer belangrijk is voor alle industrieën. De vraag over de teruggave van rechten is eenvoudig te beantwoorden. Deze regeling is bedoeld om een bepaald probleem te voorkomen. De vraag is of dat alleen op deze manier kan. Als er andere manieren zijn die het probleem net zo goed oplossen maar feitelijk om een beter akkoord vragen, dan zal ik daarnaar kijken. Maar ik wil toch dat probleem oplossen. En ik denk dat de mechanismen die in dit akkoord zijn verwerkt, dat ook doen. Maar de teruggaveregeling is niet in steen gehouwen als de enige manier om te bereiken wat we willen bereiken – op effectieve wijze import via de achterdeur voorkomen – en ik geloof dat we het probleem op een andere manier hebben opgelost.

Ik bied het Parlement dus niet mijn excuses aan – in politieke, economische of wat voor zin dan ook – voor het feit dat ik me helemaal heb ingezet voor het bereiken van dit belangrijke handelsakkoord. Daar verontschuldig ik me niet voor. En dat doe ik ook niet voor het overleggen van een akkoord aan het Parlement dat naar mijn mening een serieus, 21^e eeuws vrijhandelsakkoord is met enorme baten voor alle sectoren van onze economie. En ik bied er zeker niet mijn verontschuldigen voor aan dat ik dat tijdens een economische crisis doe. Want als er ooit een tijd was waarin het mijn verantwoordelijkheid was om de bedrijven en werknemers van Europa zoveel mogelijk te ondersteunen, dan is het nu wel, en dat is wat dit akkoord doet.

Ik vraag u wel met klem, zoals ik al eerder heb gedaan, om naar de feiten van het akkoord te kijken. U zult net als ik door lobbyisten worden benaderd, maar als u kijkt naar wat we feitelijk hebben bereikt, dan ziet u toch heel concrete resultaten, waarvan de Europese economie enorm zal profiteren. Dat is uiteindelijk toch waarvoor we deze onderhandelingen zijn begonnen, en dat is uiteindelijk ook wat we hebben bereikt.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Tokia Saïfi (PPE), schriftelijk. – (FR) Het vrijhandelsakkoord tussen de Europese Unie en Zuid-Korea, dat half oktober gesloten zou moeten worden, wekt grote onrust bij de Europese industrie. Dit akkoord, dat door de Europese commissaris voor buitenlandse handel wordt gezien als het meeste ambitieuze dat ooit door de EU is gesloten, is met name volgens de autofabrikanten zeer onevenwichtig. Door de tariefpreferenties die de Europese Commissie met Zuid-Korea is overeengekomen, vrezen zij een ware invasie van Koreaanse auto's op de Europese markt. Het valt niet te ontkennen dat bepaalde douanemaatregelen, zoals de teruggave van douanerechten, als ze gehandhaafd blijven, onbillijk zijn en oneerlijke concurrentieverhoudingen in de hand werken die zeer nadelig uitpakken voor de Europese auto-industrie. Temeer daar het er op lijkt dat de gulheid van de Europese Unie niet is gecompenseerd door een verlaging van de door de Zuid-Koreaanse autoriteiten opgeworpen non-tarifaire belemmeringen (invoerquota op Europese auto's met benzinemotor). De Commissie moet dus vanaf vandaag het akkoord zodanig gaan bijstellen dat de voorwaarden worden geschapen voor een rechtvaardige en billijke concurrentie, en ervoor wordt gezorgd dat onze industrie en onze banen in Europa ook op de langere termijn behouden blijven.

23. De gevolgen van de economische en financiële crisis voor de ontwikkelingslanden en de ontwikkelingssamenwerking (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het debat over de mondelinge vraag (O-0088/2009) van Eva Joly, namens de Commissie ontwikkelingssamenwerking, aan de Commissie: De gevolgen van de wereldwijde financiële en economische crisis voor ontwikkelingslanden en ontwikkelingssamenwerking (B7-0209/2009).

Eva Joly, auteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissarissen, dames en heren, ik heb het genoegen u vandaag deze mondelinge vraag te kunnen stellen namens de Commissie ontwikkelingssamenwerking, maar het spijt me dat ik u niet de resolutie over dit onderwerp kan voorleggen, die met eenparigheid van stemmen door die commissie is aangenomen.

Mijn collega's van de Commissie ontwikkelingssamenwerking en ikzelf hebben alles op alles gezet om ervoor te zorgen dat die resolutie in de commissie zou worden aangenomen en tijdens de plenaire vergadering zou worden besproken vóór de G20-Top in Pittsburgh.

Buiten de Verts/ALE-Fractie, mijn eigen fractie dus, en de GUE/NGL-Fractie heeft geen enkele andere fractie ons verzoek gesteund om deze resolutie op de agenda te zetten, hoewel we daar toch echt niet buiten kunnen als we willen dat het Europees Parlement een grotere rol gaat spelen bij de vaststelling van het buitenlands beleid van de Europese Unie en een instantie wordt waarvan de voorstellen er echt toe doen.

Dames en heren, welk belang zullen wij hebben bij het aannemen van deze resolutie, waarin bepaalde verzoeken en de voorstellen van het Europees Parlement aan de leden van de G20 zijn geformuleerd, met name aan de EU-lidstaten die daar deel van uitmaken, maar ook aan de Europese Commissie, in de plenaire zitting van oktober, dus na de Top van Pittsburgh?

Afgezien van het feit dat dit ook afbreuk zou doen aan de geleverde inspanningen, kunnen wij ons niet tevredenstellen met de rol van commentator op de actualiteit. Dat is niet onze taak. Dat moeten we overlaten aan degenen die dat voor hun beroep doen, met de nodige professionaliteit: de journalisten.

De ontwikkelingslanden hebben ons harder nodig dan ooit. Hoewel onze medeburgers niet worden gespaard, zal de economische en financiële crisis zich veel langer doen voelen voor de bevolkingen van de ontwikkelingslanden. Deze zijn echter niet de voornaamste begunstigen van de noodleningen van de financiële instellingen, omdat maar een paar van die landen voldoen aan de voorwaarden.

Zo is er van de leningen van het IMF sinds de laatste vergadering van de G20 in Londen en de verhoging van de middelen van het Fonds slechts 1,6 procent naar de Afrikaanse landen gegaan. De rest ging naar de ontwikkelde, met name Europese, landen.

Het klopt dat het Europese economische systeem hoe dan ook overeind moest blijven, maar dat wil nog niet zeggen dat we geen oog meer hoeven te hebben voor de ellende die woedt aan onze grenzen, een situatie die nog wordt versterkt door een crisis waarvan wij de hoofdschuldigen zijn.

De officiële ontwikkelingshulp moet snel worden verhoogd. De meeste lidstaten voldoen niet aan de voorwaarden waar de OESO al sinds 1970 op hamert, wij worden geconfronteerd met nieuwe noden maar hebben geen nieuwe middelen. Wij moeten dus nieuwe financiële bronnen aanboren, met name door het huidige systeem te hervormen.

De Commissie ontwikkelingssamenwerking verzoekt u in actie te komen om het misbruik van de belastingparadijzen, de belastingvlucht en de illegale kapitaalstromen uit ontwikkelingslanden uit te bannen.

Volgens de geverifieerde cijfers van een in juni verschenen Noors rapport zijn de illegale stromen uit de ontwikkelingslanden tienmaal zo omvangrijk als onze ontwikkelingshulp. Hier blijkt al uit hoe groot deze uitdaging is.

Er moet een nieuw en dwingend financieel akkoord komen dat multinationals verplicht om per land aangifte te doen van de winsten die zij binnenhalen en de belastingen die zij betalen, om helder te krijgen wat zij precies betalen in elk land waar zij actief zijn.

Verder moet het systeem radicaal worden omgegooid, wat vooral moet gebeuren via nieuwe, democratische en transparante regelgeving voor de handel en de internationale financiële systemen.

De verantwoordelijkheid is zwaar, de uitdagingen zijn talrijk en het karwei is lastig, maar de Europese Unie moet meer dan ooit het voortouw nemen bij deze hervormingen.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als vertegenwoordiger van de EU in de G20 – samen met het voorzitterschap – is de Commissie een krachtig pleitbezorger voor meer steun aan lage-inkomenslanden, met name de armste, als een van de hoofdprioriteiten voor de toezeggingen van de G20.

In dit verband is het belangrijk dat lage-inkomenslanden voldoende financiële middelen ontvangen om te kunnen voldoen aan met name die behoeften die als gevolg van de financiële crisis ontstaan. Daarom pleiten we voor een betere toegang van arme en kwetsbare landen – vaak zonder institutionele bestuurscapaciteiten – tot de faciliteiten en kredieten van de internationale financiële instellingen en donorlanden.

Ik zal deze aanpak zelf verdedigen tijdens de vergadering van de Raad Ontwikkelingszaken van november, en de mondiale financiële crisis zal de komende weken in het middelpunt van mijn belangstelling staan. Ik hoop dat ik daarbij voortdurend op uw steun kan rekenen.

In dit verband is met name ons instrument Vulnerability FLEX van belang. De Commissie heeft samen met de Wereldbank en het IMF vastgesteld welke landen het meest kwetsbaar zijn voor de crisis en hoe de hulp die deze twee instellingen in de vorm van leningen verstrekken, kan worden aangevuld met tijdige en gerichte niet-terugvorderbare hulp uit hoofde van dat instrument.

Tussen 2009 en 2010 zal maximaal 500 miljoen euro worden uitgegeven voor ACS-landen die om hulp vragen voor de financiering van prioritaire overheidsuitgaven, onder meer in de sociale sector. Ik kan u verzekeren dat “frontloading” van begrotingssteun via het Vulnerability FLEX-mechanisme niet zal leiden tot een financieringsgat, omdat de Commissie niet-geoormerkte reserves gebruikt.

Landen die niet in aanmerking komen voor steun uit hoofde van Vulnerability FLEX zullen wel profiteren van de andere maatregelen die de Commissie in haar mededeling van april voorstelt, zoals de herallocatie van middelen naar aanleiding van ad-hoclandenevaluaties en de vooruitgeschoven tussentijdse evaluatie, steun uit hoofde van het traditionele FLEX-instrument, waar mogelijk “frontloading”, enzovoorts.

Wat betreft de doelgerichtheid waarmee de begrotingssteun wordt verleend, ben ik ervan overtuigd dat de inherente flexibiliteit van dit instrument de begunstigde landen al in staat stelt de middelen op een wijze te besteden waarvan zij denken dat dat het beste bijdraagt aan de oplossing van economische en sociale problemen.

Daarnaast biedt de vooruitgeschoven tussentijdse evaluatie van het 10^e EOF een goede gelegenheid om na te gaan of sprake is van nieuwe behoeften en te beoordelen of daar beter met algemene of met sectorale begrotingssteun op kan worden gereageerd.

De vooruitgeschoven tussentijdse evaluatie biedt ook een extra gelegenheid om nog eens naar de begrotingssteunprofielen van de afzonderlijke ACS-landen te kijken en na te denken over wijzigingen, herallocaties of extra middelen uit de reserve.

Wat de hervorming van de Bretton-Woodsinstellingen betreft, is onze rol natuurlijk beperkt. De kwestie van stemrecht en vertegenwoordiging zal in oktober worden besproken tijdens de jaarvergaderingen van het IMF en de Wereldbank in Istanboel, die commissaris Almunia en ik zullen bijwonen. In dit verband zijn we blij met de toevoeging van een extra zetel in de raad van bestuur van de Wereldbank voor de Afrikaanse landen beneden de Sahara, en kijken we met belangstelling naar de voorliggende hervormingsvoorstellen.

Wat illegale financiële stromen betreft, kan ik mevrouw Joly geruststellen: ik heb de Commissiediensten al opdracht gegeven om in de strijd tegen illegale financiële stromen naar manieren te kijken om de fiscale en financiële governance in ontwikkelingslanden te verbeteren. Deze crisis heeft ook duidelijk gemaakt dat de mechanismen voor het verstrekken van officiële ontwikkelingshulp (ODA) moeten worden verbeterd.

De “agenda voor de doeltreffendheid van internationale hulp” die in de Verklaring van Parijs en de Actieagenda van Accra is verankerd, is nu belangrijker dan ooit. In deze moeilijke economische tijden hebben we een bijzondere verantwoordelijkheid ten opzichte van de armen van de wereld, namelijk ervoor zorgen dat onze hulp op de plaats van bestemming aankomt.

In haar mededeling van 8 april onderstreepte de Commissie ook de nuttige bijdrage van innovatieve financieringsmechanismen als aanvulling en versterking van ODA. We hebben er bij de lidstaten op aangedrongen gebruik te maken van alle beschikbare instrumenten, en ODA als hefboom voor non-ODA te gebruiken, bijvoorbeeld door voort te bouwen op bestaande vrijwillige solidariteitstoeslagen op bijvoorbeeld vliegtickets voor de financiering van gezondheidsprogramma's. Hierover zal op hoog niveau worden overlegd. Zo organiseren de Fransen voor 2010 een grote conferentie, waarbij de Commissie al in het voorstadium zal worden betrokken.

Enrique Guerrero Salom, namens de S&D-Fractie. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, het is vandaag precies een jaar geleden dat we getuige waren van het faillissement van de financiële instelling Lehman Brothers. Volgens deskundigen was de ineenstorting van het financiële stelsel nabij, en waren we aan de vooravond van een nieuwe, ernstige depressie.

De financiële crisis werd steeds erger en breidde zich uit tot de reële economie. De afgelopen periode heeft een negatieve economische groei te zien gegeven, evenals een vernietiging van de werkgelegenheid.

De ontwikkelde landen beginnen de crisis echter te boven te komen. Dat is bijvoorbeeld het geval in Frankrijk en Duitsland, en net vandaag heeft de Commissie haar economische vooruitzichten gepresenteerd, waaruit blijkt dat de Europese Unie in de tweede helft van het jaar uit de recessie zal komen.

De minder ontwikkelde landen echter zitten middenin de crisis en zullen daar gedurende lange tijd in blijven. Ofschoon zij de crisis niet hebben veroorzaakt, hebben ze meer dan wie ook te lijden onder de gevolgen. Ze hebben te lijden onder een afnemende groei, toenemende werkloosheid, minder directe investeringen, minder buitenlands krediet, minder overmakingen door emigranten en minder officiële ontwikkelingshulp, maar ze krijgen wel te maken met meer handelsbeperkingen.

Voor ons is de afgelopen periode een tijd geweest waarin onze stabiliteit, onze gunstige situatie gedurende bepaalde tijd een achteruitgang te zien gaf, maar de minder ontwikkelde landen lopen het gevaar een heel decennium achterop te raken bij de armoedebestrijding, en een verloren decennium betekent een hele verloren generatie.

Wij kunnen daar heel wat voor hen doen in vele opzichten, en ik zou de aandacht met name willen vestigen op de confrontatie met het protectionisme. De afgelopen week heeft de Commissie haar vierde verslag over handelsbeperkende maatregelen uitgebracht, waaruit blijkt dat tal van landen nieuwe beperkende maatregelen aan het nemen zijn, wat rampzalig is voor de ontwikkelingslanden.

Daarbij komt dat veel ontwikkelde landen zich niet houden aan hun afspraken over het verstrekken van officiële ontwikkelingshulp, en dat precies in een tijd dat er meer dan ooit nieuwe middelen nodig zijn voor het bestrijden van deze ernstige crisis.

Ik stel dan ook voor dat we de coördinatie van deze ontwikkelingshulp uitbreiden met een breder akkoord tussen de donorlanden, de financiële instanties en de partners, en dat we het op een meer efficiënte en transparante wijze beheren, zodat het geen kosten genereert en geen bureaucratische last wordt.

Ik dring er bij de Commissie op aan, ik dring er bij de commissaris op aan om het plan dat zij ons heeft voorgesteld, ten uitvoer te brengen, iets waarmee commissaris Almunia het vast en zeker eens is.

Louis Michel, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mevrouw Joly, ik ben me er uiteraard terdege van bewust dat je in een debat als dit welhaast onvermijdelijk in herhaling valt. Maar dat weerhoudt me er niet van te zeggen wat ik te zeggen heb. Ik denk dat het belangrijk is dat er steeds weer op gehamerd wordt dat het Europees Parlement het aan zichzelf verplicht is om, samen met de Commissie trouwens, toe te werken naar een gedegen consensus. Dit, omdat alle deskundigen het er inmiddels toch over eens zijn en erkennen dat de financiële crisis wel degelijk rampzalige gevolgen zal hebben voor de meeste ontwikkelingslanden, nadat ze eerst beweerden dat die landen daar nauwelijks hinder van zouden ondervinden.

In de arme landen zullen alle maatschappelijke sectoren te maken krijgen met een belangrijke stijging van de sociale behoeften en de dienstverlening, terwijl de groei scherp zal afnemen. Wat dat aangaat heb ik het overigens zeer gewaardeerd, commissaris, dat u hebt aangestipt dat er veel flexibeler op deze behoeften moet worden ingespeeld, en zoals u denk ik wel weet ben ik, waar mogelijk en uiteraard alleen als er qua controle voldoende waarborgen zijn, altijd een groot voorstander geweest van overheidshulp en directe steun, rechtstreeks of per sector, maar in elk geval van begrotingssteun. Ik denk dat er sprake is van bereidheid om geld uit te trekken, en ook – en misschien nog wel veel meer – van respect, wat de lidstaten de middelen in handen geeft.

Desondanks stel ik vast dat de G20 niet een hervorming van de internationale financiële instellingen – ik denk daarbij aan het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank – in gang heeft gezet die beter rekening houdt met de belangen van de arme landen in het Zuiden.

Zoals mevrouw Joly al zei, is 80 procent van de recente leningen van het IMF naar Europese landen gegaan, en slechts 1,6 procent naar, bijvoorbeeld, Afrikaanse landen. De middelen die in het pakket van de G20 aan de ontwikkelingslanden zijn toegezegd, zullen ontoereikend zijn – dat weten we – en onvoldoende gericht op de zwakste landen. En wat nog erger is: ze zullen ook niet op tijd komen.

Commissaris, u hebt het goed begrepen, de echte uitdaging is nu natuurlijk om de lidstaten te dwingen hun beloften uit 2005 na te komen. Er is geen enkele rechtvaardiging voor een verlaging van de officiële ontwikkelingshulp. We hebben al gehoord dat diverse Europese landen zeer forse bezuinigingen hebben aangekondigd. Ik denk aan Ierland (– 10 procent), maar vooral aan Italië (– 50 procent) en bovenal aan Letland (– 100 procent). Het is duidelijk dat deze houding volstrekt onacceptabel is, en bovendien nog onverantwoord ook.

Ik zou graag horen hoe u tegen een aantal suggesties aankijkt. Ik heb uw positieve reactie gehoord over het kwetsbaarheidsfonds dat de Wereldbank wil instellen. U hebt ook uw instemming betuigd met de strijd tegen

de belastingparadijzen. De zuidelijke landen verliezen jaarlijks 1 000 miljard dollar, die illegaal naar het noorden worden gesluisd, waarvan 350 miljard via belastingparadijzen.

Over de internationale governance hebben we het al gehad.

Een ander punt waar we volgens mij ook de nadruk op moeten leggen, is natuurlijk de handelssteun. Anders dan sommigen, ik weet het, ben ik een warm voorstander van economische partnerschapsovereenkomsten, mits uiteraard rekening wordt gehouden met de specifieke situatie en er overgangperiodes worden gehanteerd, maar vooral op voorwaarde dat de Europese landen zich houden aan hun belofte van die fameuze miljard euro per jaar aan handelssteun. Het is al gezegd, en dat lijkt me uiteraard belangrijk.

Wat we ook moeten doen is het tegenstrijdige verhaal van bepaalde lidstaten aan de kaak stellen, die vol lof zijn over de ontwikkelingslanden en heel veel beloven, maar tegelijkertijd heel cynisch hun ontwikkelingshulp verlagen.

Gabriele Zimmer, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de vraag die mevrouw Joly namens de Commissie ontwikkelingssamenwerking heeft gesteld maakt heel duidelijk waar het volgens ons als beleidsmakers eigenlijk om gaat in deze discussie.

De beloftes die tijdens de afgelopen vergaderingen van de G8 en de G20 zijn gedaan zijn uiteindelijk niet ingelost. Die beloftes worden keer op keer herhaald, maar hebben nooit tot adequate en concrete hulp geleid. Daarom begrijp ik helemaal niet waarom we de resolutie van het Europees Parlement niet voor Pittsburgh kunnen behandelen, om aldus de nodige politieke druk uit te oefenen. Gezien de rake analyse van de commissaris en gezien het betoog van Louis Michel lijkt het me wel duidelijk dat we best weten waar het aan ligt. We zijn echter niet in staat om politieke druk uit te oefenen om de lidstaten ertoe te dwingen om voor hun beleid eindelijk een ander motto te kiezen dan “het hemd is nader dan de rok”. Dat is volgens mij het grote gevaar, ook met het oog op Pittsburgh. Wanneer we er niet in slagen om druk uit te oefenen, en duidelijk te maken dat we nieuwe instellingen nodig hebben om juist de armste landen op onze planeet te steunen, dan zitten we hier na Pittsburgh weer en stellen vast dat er eigenlijk helemaal niets is veranderd!

Daarom doe ik ook op u een beroep, mijnheer de commissaris. Ik zou u willen verzoeken om hier in het Parlement meteen weer concreet te in te gaan op de gebeurtenissen. Kom ons vertellen welke eisen u met de steun van welke lidstaten op tafel heeft kunnen leggen, en hoever u daarmee gekomen bent.

We moeten de hand aan de ploeg slaan, voor onze ogen sterven er mensen, en wel om redenen waarvoor wij mede verantwoordelijk zijn. Daarom moeten we één lijn trekken!

Corina Crețu (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de bijdragen uit noodhulpfondsen voor de humanitaire crises in de armste landen zijn zoals u weet met 4,8 miljard euro gedaald. Dit is het grootste gat ooit tussen benodigde middelen en daadwerkelijk van donorlanden ontvangen geld sinds deze gegevens worden geregistreerd. Als ik naar de bewuste cijfers kijk, moet ik denken aan de enorme bedragen die aan de redding van de banken zijn uitgegeven.

Het is waar dat de verantwoordelijkheid voor het oplossen van de problemen van hun land, uiteindelijk bij de regeringen zelf ligt. Maar tegelijkertijd is het oneerlijk en onfatsoenlijk om voorbij te gaan aan het feit dat de ontwikkelingslanden het zwaarste door de economische crisis worden getroffen, terwijl ze er de minste schuld aan dragen.

De ervaring leert dat je niet te veel moet verwachten van humanitaire oproepen, zeker niet tijdens een recessie. Maar aan de verwaarlozing van ontwikkelingslanden is ook een risico voor onszelf verbonden. Dat heeft namelijk een boemerangeffect: de armoede zal in nog sneller tempo groeien, waardoor de interne spanningen verder zullen toenemen, nog meer bloedige conflicten en humanitaire tragedies zullen ontstaan en de massale migratie verder zal stijgen, waarover voor de zoveelste keer door de geïndustrialiseerde landen wordt gedebatteerd. Ik denk dat het onze verantwoordelijkheid is om desnoods eenzijdig stappen te ondernemen. Daarvoor is veel meer en ook een veel efficiëntere hulp van de internationale gemeenschap nodig.

Ik geloof ook dat we ons bij enkele van de begunstigen moeten concentreren op het verlagen van hun afhankelijkheid van humanitaire hulp. Ik zou de commissaris ook willen vragen – mede naar aanleiding van wat voormalig commissaris Michel heeft gezegd over de noodzaak van een grotere betrokkenheid van de Wereldbank en het IMF – of hij van plan is om voor de Top in Istanboel met een voorstel te komen.

Ik wil mijn rede niet eindigen zonder mijn waardering uit te spreken voor de wijze waarop u uw mandaat bij de Commissie bent begonnen. Dan denk ik aan de Top EU-Zuid-Afrika, uw bezoek aan Zimbabwe eind

deze week, en de noodhulp die recent is verstrekt aan de honderdduizend slachtoffers van de overstromingen in West-Afrika. Tegelijkertijd wil ik erop wijzen dat niet alleen Burkina Faso door natuurrampen wordt getroffen en internationale hulp nodig heeft, maar ook Niger, zij het dat in het laatste geval mensen niet in hun bestaan worden bedreigd door overstromingen, maar door permanente droogte. Ook waardeer ik het dat u vorige week 53 miljoen euro heeft toegewezen voor hulpprogramma's tegen de gevolgen van de droogte in de landen beneden de Sahara. Dit zijn bemoedigende stappen waarvan ik hoop dat ze van invloed zullen zijn op de besprekingen van de G20 in Pittsburgh en op de conferentie van Kopenhagen, omdat deze bijeenkomsten van cruciaal belang zijn nu de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling dreigen te mislukken.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Geachte commissaris, ik wil eveneens mijn verontrusting uitspreken over het feit dat de toezeggingen van de G20 met betrekking tot de hulp aan de allerarmste landen in deze tijden van economische crisis naar het zich laat aanzien helemaal niet serieus bedoeld waren. Feit is in ieder geval dat de financiële hulp van het Internationaal Monetair Fonds tot nog toe uitermate mager was. Ik wil tevens oproepen tot een dusdanige hervorming van het besluitvormingsproces dat de allerarmste landen een grotere vinger in de pap krijgen en dan met name in het stelsel van Bretton Woods. Tevens zou ik u, mijnheer de commissaris, willen vragen of het lukt om in de ACS-landen toch op z'n minst gelijksoortige gezondheidszorg en onderwijs te verstrekken als voor de crisis. Ik vraag dat met name vanwege het feit dat een groot aantal landen, waaronder Europese, drastisch gesnoeid heeft in hun financiële steunverlening. Voor de rest, mijnheer de commissaris, zou ik u alle succes willen toewensen bij uw nieuwe werkzaamheden.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Commissaris, de kwestie die wij aan het bespreken zijn is uiterst belangrijk en actueel, niet alleen omdat de EU op dit moment een duidelijk beeld nodig heeft van ontwikkelingsbeleid, maar ook omdat wij het duidelijk en begrijpelijk moeten uitleggen aan onze medeburgers. Meer dan ooit tevoren, kan het niveau van ontwikkelingshulp van invloed zijn op illegale migratie, openbare orde, epidemieën en ook – zoals het IMF onder de aandacht heeft gebracht – de toename van schulden van de private sector in ontwikkelingslanden.

Ik zou de nadruk willen leggen op de regelmatige financiële controle door zowel degenen die financiële steun verlenen als door degenen die deze ontvangen. Ieder in zijn eigen land hoort kritiek op het ontwikkelingsbeleid van de EU. De consensus in het Europees Parlement waarover de heer Michel sprak, is in de landen van de EU niet altijd even evident. Alleen met doeltreffende en transparante ontwikkelingshulp kunnen wij mensen ervan overtuigen dat het gerechtvaardigd is en zo bezuinigingen vermijden.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is uitermate belangrijk dat Europa in deze fase moreel leiderschap toont en dat de lidstaten vasthouden aan al hun verplichtingen, met inbegrip van de millennium-ontwikkelingsdoelen. Wij lijden in de huidige economische crisis natuurlijk onder relatieve armoede, maar wij moeten beseffen dat men in de ontwikkelingslanden onder absolute armoede lijdt en dat daar mensen doodgaan door honger en ziekten. Meer dan tien lidstaten in de Europese Unie hebben echter aangegeven dat zij hun financiële bijdragen aan ontwikkelingssamenwerking gaan verlagen of minder laten stijgen. Wij mogen natuurlijk niet vergeten dat het niet alleen belangrijk is de bedragen te verhogen, maar dat wij ook moeten waarborgen dat die doeltreffender worden gebruikt. Er bestaan al verscheidene instrumenten voor het coördineren van hulp. Een daarvan is het ODA-computerprogramma, dat in Mozambique met veel succes wordt uitgetoetst en ik hoop dat er vooral in dit soort coördinatie wordt geïnvesteerd. Op die manier is het voor ons heel gemakkelijk om ons succes te vergroten in een situatie waarin de beschikbare hoeveelheid steun afneemt.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de armste landen in de wereld worden getroffen door een crisis en er is feitelijk niet veel wat wij daaraan kunnen doen. We kunnen alleen over maatregelen praten om ze weer op het goede spoor te brengen, en dat zal langer duren dan in de geïndustrialiseerde wereld, omdat de mechanismen voor hernieuwde economische groei in die landen natuurlijk veel minder zijn ontwikkeld.

Verscheidene afgevaardigden hebben opgemerkt dat veel lidstaten feitelijk terugkomen op hun ODA-toezeggingen. De lidstaten zijn in 2005 een minimum aan officiële ontwikkelingshulp per lidstaat overeengekomen van 0,51 procent/bni voor de EU-15 en 0,17 procent/bni voor de EU-12, dat door de nieuwe lidstaten in 2010 moet zijn gerealiseerd, en van respectievelijk 0,7 en 0,33 procent in 2015.

De landen waarvan het percentage op dat moment al hoger was dan het streefpercentage, beloofden dat hogere percentage te handhaven. Op basis van alle gedane toezeggingen zouden de lidstaten in 2010 gemiddeld 0,56 procent/bni aan officiële ontwikkelingshulp moeten geven.

De crisis mag geen excuus zijn om terug te komen op hulptoezeggingen. Ik zal er derhalve zowel bij de lidstaten als bij andere donorlanden op aandringen dat ze hun toezeggingen ten aanzien van de hoeveelheid hulp die wordt verstrekt, nakomen.

De totale ODA van alle EU-lidstaten samen is in 2008 met ongeveer 4 miljard euro gestegen tot 0,4 procent en zal naar verwachting verder stijgen.

Op basis van informatie van de lidstaten verwachten we dat de totale ODA van de EU zal stijgen tot 53,4 miljard euro, ofwel 0,44 procent, in 2009 en 58,7 miljard euro, ofwel 0,48 procent, in 2010.

Dit betekent dat wanneer de lidstaten geen aanvullende maatregelen nemen om hun individuele streefpercentages te realiseren, de collectieve doelstellingen voor 2010 niet worden gehaald. De voorspelde stijgende trend voor ODA-uitgaven op EU-niveau, is afhankelijk van die lidstaten die hun toezeggingen proberen na te komen, maar er zijn inspanningen vereist van alle lidstaten en ik zal daar bij de desbetreffende lidstaten op blijven aandringen. Het is hun verantwoordelijkheid, want zij hebben die verplichting op zich genomen. De crisis mag niet als excuus worden gebruikt om die verplichting niet na te komen. Ik zou zelfs willen zeggen dat ze zich niet alleen tegenover de ontwikkelingslanden hebben verplicht, maar ook tegenover zichzelf.

Ook hebben diverse afgevaardigden aangedrongen op hervorming van de internationale financiële instellingen. Dat is een streven dat ik volledig onderschrijf. De G20 heeft een gedetailleerd tijdschema vastgesteld voor bestuurshervormingen bij de Bretton-Woodsinstellingen en dringt er bij die instellingen op aan hun eigen hervormingsplannen, die nog stammen van vóór de Top in Londen, sneller uit te voeren. De eerste resultaten worden al in april volgend jaar verwacht en ik vertrouw erop dat voor uitstaande kwesties een oplossing zal worden gevonden.

Gezien het huidige momentum dat de G20 voor de hervorming van het IMF heeft gecreëerd, onderstreept de Commissie het belang van het maken van vorderingen met de tweede fase van de hervormingen bij de Wereldbank, zodat deze in het voorjaar van 2010 worden afgerond.

De Top die op 2 april 2009 in Londen werd gehouden, zal de geschiedenis van de G20 ingaan als de Top waarop ontwikkelingsvraagstukken voor het eerst los van andere kwesties en in aanwezigheid van vertegenwoordigers van ontwikkelingslanden werden behandeld. In de voorbereidingen op de volgende G20-Top, is de met de follow-up belaste instelling de afgelopen maanden bijzonder actief geweest.

In augustus gaf de raad van bestuur van het IMF zijn goedkeuring aan een algemene toewijzing van speciale trekkingsrechten voor een bedrag van 250 miljard US-dollar, waarvan 18 miljard voor lage-inkomenslanden. Het IMF zal in Pittsburgh ter verantwoording worden geroepen over de andere maatregelen voor lage-inkomenslanden. Dat is denk ik een positieve ontwikkeling.

Ook mijn voorganger, Louis Michel, heeft aangedrongen op flexibiliteit, en gesteld dat het mechanisme voor begrotingssteun het meest flexibele mechanisme is dat we hebben. Dat is natuurlijk absoluut waar, maar het betekent ook dat we bij de ontwikkelingslanden een counterpart moeten hebben, in de gelegenheid moeten zijn tot het voeren van een politieke dialoog en over monitoringmechanismen moeten beschikken. Het veronderstelt dus een zekere samenwerking van hun kant. Maar zodra die samenwerking vorm heeft gekregen, geloof ik dat met name sectorale begrotingssteun een zeer adequaat middel is.

Ik begrijp niet goed waarom de resolutie die door de Commissie ontwikkelingssamenwerking is ingediend en die betrekking heeft op de bijeenkomst van de G20 in Pittsburgh, niet vóór die Top in stemming wordt gebracht. Dat begrijp ik echt niet. Er zal wel een of andere technische verklaring voor zijn, maar ik denk dat dit pas gekozen Parlement het verkeerde signaal afgeeft als het deze resolutie pas behandelt na afloop van de Top in Pittsburgh die, als ik me goed herinner, wordt gehouden van 22 tot 24 september, dus vóór onze volgende vergadering in Straatsburg, in oktober.

Ik ga er niet over, maar ik moet zeggen dat ik het samen met de initiatiefnemers van deze resolutie zeer betreurt dat we niet in staat zijn gebleken er tijdens deze vergaderperiode over te stemmen.

De Voorzitter. – Ik wil erop wijzen dat de beslissing om tijdens de eerste plenaire vergadering in oktober door de Conferentie van voorzitters is genomen omdat tijdens die vergadering ook een debat over de G20-bijeenkomst zal worden gehouden. Dat is mijn antwoord op uw vraag.

Het debat is gesloten. De stemming vindt tijdens de eerste plenaire vergadering in oktober plaats.

24. Parlementaire immuniteit: zie notulen

25. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

26. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 22.55 uur gesloten)